

Make A Secret (YUNJAE)

Contents

Make A Secret (YUNJAE)	2
1. Chương 1: Make A Begin 1	2
2. Chương 2: Make A Begin 2	5
3. Chương 3: Make A Begin 3	7
4. Chương 4: Make A Begin 4	10
5. Chương 5: Make A Begin 5	12
6. Chương 6: Make A Childhood 1	14
7. Chương 7: Make A Childhood 2	17
8. Chương 8: Make A Childhood 3	22
9. Chương 9: Make A Childhood 4	26
10. Chương 10: Make A Separate 1	30
11. Chương 11: Make A Separate 2	32
12. Chương 12: Make A Separate 3	34
13. Chương 13: Make A Separate 4	36
14. Chương 14: Make A Separate 5	39
15. Chương 15: Make A Find 1	42
16. Chương 16: Make A Find 2	45
17. Chương 17: Make A Find 3	49
18. Chương 18: Make A Thanks 1	53
19. Chương 19: Make A Thanks 2	56
20. Chương 20: Make A Thanks 3	59
21. Chương 21: Make A Thanks 4	61
22. Chương 22: Make A Thanks 5	64
23. Chương 23: Make A Friend 1	66
24. Chương 24: Make A Friend 2	69
25. Chương 25: Make A Friend 3	71
26. Chương 26: Make A Friend 4	74
27. Chương 27: Make A Friend 5	77
28. Chương 28: Make A Growth 1	80
29. Chương 29: Make A Growth 2	83
30. Chương 30: Make A Growth 3	87
31. Chương 31: Make A Growth 4	90
32. Chương 32: Make A Growth 5	93
33. Chương 33: Make A Heartbeat 1	96
34. Chương 34: Make A Heartbeat 2	98
35. Chương 35: Make A Heartbeat 3	101
36. Chương 36: Make A Heartbeat 4	105
37. Chương 37: Make A Heartbeat 5	109
38. Chương 38: Make A Heartbeat 6	111
39. Chương 39: Make A Profession 1	113
40. Chương 40: Make A Profession 2	116

41. Chương 41: Make A Profession 3	119
42. Chương 42: Make A Profession 4	122
43. Chương 43: Make A Kiss 1	125
44. Chương 44: Make A Kiss 2	126
45. Chương 45: Make A Kiss 3	130
46. Chương 46: Make A Kiss 4	132
47. Chương 47: Make A Kiss 5	135
48. Chương 48: Make A Kiss 6	137
49. Chương 49: Make A Pain 1	140
50. Chương 50: Make A Pain 2	143
51. Chương 51: Make A Pain 3	146
52. Chương 52: Make A Pain 4	149
53. Chương 53: Make A Pain 5	151
54. Chương 54: Make A Pain 6	153
55. Chương 55: Make A Dark 1	154
56. Chương 56: Make A Dark 2	156
57. Chương 57: Make A Dark 3	159
58. Chương 58: Make A Dark 4	161
59. Chương 59: Make A Dark 5	164
60. Chương 60: Make A Dark 6	168
61. Chương 61: Make A Special 1	170
62. Chương 62: Make A Special 2	172
63. Chương 63: Make A Special 3	174
64. Chương 64: Make A Special 4	177
65. Chương 65: Make A Special 5	180
66. Chương 66: Phiên Ngoại [Đồng Lôi]	183
67. Chương 67: Make A Lost 1	185
68. Chương 68: Make A Lost 2	188

Make A Secret (YUNJAE)

Giới thiệu

Thể loại: Fanfic YunJae, hiện đại, 1×1, nhiều cp (YunJae, ChunSu, một phần của HanChul), ngọt ngào ảm áp, thanh m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/make-a-secret-yunjae>

1. Chương 1: Make A Begin 1

Một căn biệt thự ba tầng thuần một màu trắng tọa lạc trong hoa viên xinh đẹp.

Trên đỉnh hàng rào của biệt thự được chạm trổ màu vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy cây cỏ sinh trưởng tươi tốt phía bên trong. Những món đồ trang trí màu vàng được khảm luân phiên trên bức tường thuần trắng, làm nổi bật kiến trúc châu Âu, bởi vậy càng nhìn càng có thấy giống một tòa nhà đã có lịch sử lâu đời. Từ bức tường được tạc bằng ngà voi trắng bên ngoài cửa lớn có thể nhìn rõ cảnh đẹp bên trong; đương nhiên cảnh đẹp kia không chỉ có có kiến trúc căn nhà.

Mặt cỏ xanh mượt mới được tưới nước lóe ra sắc xanh rực rỡ, phụ trợ cho đủ loại hoa khoe sắc đến kiêu

diễm ướt át. Tuy các loài cây trong này nhiều đến mức không thể đếm xuể nhưng cũng không làm người ta có cảm giác chật chội bức bách. Dường như những tảng đá đầy màu sắc tách đường nhỏ khỏi con đường lớn trước cổng, thông ra biệt thự phía sau. Thỉnh thoảng có thể thấy một hai người giúp việc nữ trẻ tuổi, váy ngắn trắng đen đan xen vào nhau, vừa nói vừa cười tiến vào hoa viên, cực kì giống với các trang viên Châu Âu từ thế kỉ mười tám.

Vẻ đẹp của nó làm người ta không thể rời mắt.

Một cậu bé trai xinh xắn đưa tay vịn vào cánh cổng lớn màu trắng, tò mò nhìn vào bên trong.

“Báo cáo cảnh sát trưởng, chúng tôi đã tới Trịnh gia... Còn chưa đi vào... Được được... sẽ tiến hành sau khi chúng tôi trở về cảnh cục.”

Người cảnh sát trẻ tắt điện thoại, hít sâu một hơi.

Nơi này cũng thật lớn a...

“Tiểu Trung, chính là nơi này.” Hàn cảnh sát đi đến phía sau nam hài, một bàn tay đặt lên đầu cậu.

“Đừng đụng vào đầu tôi!” Kim Tại Trung khó chịu hất bàn tay to ra, cau mày nói, “Còn gọi tôi là tiểu Trung nữa, ông nhất định sẽ chết!”

Hàn cảnh sát đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười nói, “Ha ha... Chúng ta vào đi thôi.”

“Mẹ tôi... Thật sự ở đây sao?” Khi Hàn cảnh sát chuẩn bị nhấn chuông cửa, Tại Trung bắt lại tay anh.

“Àn?” Hàn cảnh sát buồn bực nhìn chằm chằm Tại Trung. Từ khi cậu ta theo anh rời khỏi cảnh cục, anh đã thấy cậu ta là lạ, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ ngờ vực, sau khi đến chỗ này, đôi mắt to ngập nước của cậu ta lại thất thần.

“Nơi này lớn như vậy... Mẹ tôi làm việc ở đây thật sao?” Bởi vì không còn vẻ hoạt bát hiếu động lúc trước nữa làm Hàn cảnh sát có chút kinh ngạc. Kinh ngạc suy nghĩ vài giây, anh nở nụ cười, “Đúng vậy, lát nữa là cậu có thể nhìn thấy mẹ cậu rồi, chẳng lẽ cậu không vui sao?”

Tại Trung cắn cắn môi, quật cường ngoảnh đầu sang phía khác. Hàn cảnh sát thấy thế mới đưa tay ấn chuông cửa.

Qua một con đường nhỏ dài, hai mắt Tại Trung trước sau vẫn nhìn chằm chằm mặt đất, bàn tay nhỏ vịn vịn, không ngừng móc vào nhau. Hàn cảnh sát nhìn ra nội tâm cậu không yên, thở dài một hơi, đi theo nữ giúp việc trẻ tuổi vào căn biệt thự.

“Mời ngồi, phu nhân sẽ lập tức xuống ngay.” Nghênh đón bọn họ là người phụ nữ hơn năm mươi, khi nói chuyện đồng thời cũng nhìn Tại Trung đánh giá, sau đó mới chuẩn bị trà nước.

Nếu nói từ căn biệt thự này nhìn từ bên ngoài thoát nhìn rất giống viện bảo tàng thì bên trong nó chính là cung điện. Phong cách xa hoa của phòng khách làm nổi bật trật tự. Vô luận là đèn chùm phía trên trần hay là lò sưởi âm tường ốp toàn bằng gạch, đến cả tấm thảm trải màu đỏ rực như lửa, không thứ gì không hiện lên sự giàu có và cao quý của chủ nhân. Cho nên Tại Trung không nói gì, chỉ theo bản năng mà nhìn phía Hàn cảnh sát.

“Tiểu Trung, nơi này rất tuyệt đúng không?”

Ánh mắt Tại Trung hướng đến cây cột bằng đá cẩm thạch trắng, nhìn một hồi rồi lại nhớ đến chén café trên bàn, nhưng vẻ mặt càng trở nên vắng cô đơn hơn trước.

Hàn cảnh sát thở dài.

Từ cầu thang màu trắng bạc chạm trổ cầu kì truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Hai người nghe tiếng nhìn lại, thấy một phu nhân hơn ba mươi tuổi, ăn vận hoa lệ bước xuống.

Phu nhân này nhìn rất đẹp, mái tóc đen bóng vấn cao trên đỉnh đầu, cao quý mà trang nhã. Mắt phương dài nhỏ chứa ý cười, rất hợp với khí thế, giống như ngôi sao điện ảnh.

“Xin chào phu nhân!” Hàn cảnh sát khấn trương đứng lên, âm lượng lớn đến đỉnh tai nhức óc, “Tôi là Hàn Tái Thạc, là cảnh sát ở cục quản lý dân cư, thuộc sở cảnh sát Seoul!”

Về mặt Tại Trung khinh bỉ nhìn Hàn cảnh sát, từ hàm răng bật ra từ ‘thiết!’, đứng phía sau anh.

“Ha ha, mời ngài ngồi xống uống trà trước đã... Vú Bảo, châm trà.” Trịnh phu nhân ngồi xuống sofa, cẩn thận đánh giá Tại Trung, hỏi, “Đứa nhỏ này hẳn là tiểu Trung, phải không?”

Vừa dứt lời, trên mặt Tại Trung liền lộ vẻ chán ghét. Hàn cảnh sát vội vàng huých vai Tại Trung một cái, tươi cười nói, “Đúng vậy, cậu ấy chính là Tại Trung.”

Tại Trung không thích người khác gọi cậu là tiểu Trung, nhéo anh một cái đau đến đổ mồ hôi.

“Thật là đáng yêu... còn dễ thương hơn cả trên hình nữa, thật giống bé gái.” Trịnh phu nhân không chút che giấu tình cảm tiêu thích của bà, cười đến nheo cả mắt. Nhưng từ ‘bé gái’ hiển nhiên đã chạm vào tối kị của Tại Trung, ánh mắt cậu tràn ngập địch ý, bàn tay nhỏ bé đã nắm chặt lại.

2. Chương 2: Make A Begin 2

Hàn cảnh sát khụ hai tiếng, chuyển đề tài, “Có lẽ trong điện thoại không nói rõ ràng được. Tôi có mang theo tài liệu đến đây.” Nói xong liền lấy một tập hồ sơ màu xám từ trong cặp ra.

“Chờ một chút.” Trịnh phu nhân đột nhiên ngắt lời Hàn cảnh sát, kéo tay Tại Trung qua, “Tiểu Trung a, hai ngày nay chắc con cũng mệt rồi nhỉ? Lên lầu nghỉ ngơi trước đi, lát nữa mẹ con mới về, đến lúc đó ta sẽ bảo mẹ con đến gặp con, được không?”

Tại Trung bị Trịnh phu nhân vẻ tươi cười hòa ái mê hoặc, ngơ ngác gật đầu.

“Vú Bảo, đưa tiểu Trung đến khách phòng (phòng dành cho khách) nghỉ ngơi.”

Hàn cảnh sát nhìn Tại Trung, ôm cậu rồi hôn. Tại Trung ghét đẩy anh ra, đi theo vú Bảo lên lầu, nhưng khi lên cầu thang vẫn lưu luyến quay đầu nhìn anh một cái. Mắt Hàn cảnh sát cay cay, điều chỉnh cảm xúc của mình rồi quay lại đề tài vừa nãy.

“Bố Tại Trung là Kim Hán Anh, đã mất vào ngày mười tháng bảy – cũng là nửa tháng trước. Nguyên nhân tử vong là say rượu quá độ... Bởi vì Tại Trung còn có mẹ đẻ, cho nên không phù hợp với điều kiện đưa đến trại trẻ mồ côi. Chúng tôi quyết định đưa cậu bé đến chỗ mẹ cậu, không biết bà ấy...”

“Lát nữa Mỹ Thực mới về,” Vẻ mặt Trịnh phu nhân có vẻ căng thẳng, “Thực sự là từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe Mỹ Thực nhắc tới quá khứ của cô ấy trước kia. Khi cô ấy tới nhà ta mới có mười mấy tuổi, giống như đang đi tránh nạn vậy... Không ai ngờ cô ấy lại có đứa con trai lớn đến thế... Sau khi cô ấy nghe tin này cũng có vẻ bài xích, thậm chí không muốn nhận tiểu Trung.”

“Sao lại thế?” Hàn cảnh sát vừa nghe, gấp đến độ muốn nhảy lên, “Tại Trung là đứa con ruột của bà ấy a! Bà ấy không nhận sao được?!”

“Hàn cảnh sát, ngài bình tĩnh một chút.”

“Bà ấy không thừa nhận... Tại Trung sẽ không còn chỗ nào để đi nữa.” Hàn cảnh sát thở dài.

Trịnh phu nhân nói, “Xin ngài yên tâm, tiểu Trung nếu đã đến Trịnh gia chúng tôi thì đã là con cháu của tôi. Cô ấy không nuôi cũng phải nuôi. Nhưng giữa chuyện này có phải có ẩn tình gì đó không, hi vọng ngài nói chi tiết cho tôi biết.”

Hàn cảnh sát cầm chén café lên, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới mở miệng.

“Đứa nhỏ Tại Trung này rất quật cường. Một mình cậu ta chạy đến Seoul đấy. Sau khi chúng tôi thu nhận cậu ta thì có về phía Nam điều tra, những người trong thôn đều nói bố cậu ta là kẻ nát rượu, thường xuyên vừa đánh vừa mắng cậu ta; mẹ cậu ấy vì không chịu nổi ngược đãi nên khi vừa sinh Tại Trung xong liền bỏ

đi.”

“Thì ra là bỏ đi, tôi thấy thế nào cũng rất khó khăn mà...” Trịnh phu nhân có chút dăm chiêu đáp lời. Cái đêm mười năm trước ấy vẫn còn khá mới mẻ trong kí ức của bà.

“Quan trọng nhất là, năm đó bố Tại Trung cưỡng gian mẹ cậu ta, cho nên cuộc hôn nhân đó thực sự là không có, ông ta chỉ ép buộc mẹ cậu ta phải ở lại mà thôi.”

“Cưỡng... cưỡng gian?!” Trịnh phu nhân cả kinh nói không ra lời. Bà vẫn cảm thấy kỳ quái, cho dù là ở nông thôn thì dù có mới mười lăm tuổi đã có con cũng không có gì quá kì lạ, hơn nữa cô ấy cũng không nói gì với mình về chuyện này; nhưng nếu là do cưỡng gian mới có con thì thái độ bài xích của cô ấy đối với Tại Trung cũng là có thể hiểu được.

Nghĩ đến đây, bà lại thở dài một hơi. Mặc kệ thế nào, đứa nhỏ luôn vô tội, như vậy đối Tại Trung là quá đáng thương.

“Xin yên tâm để tiểu Trung lưu lại đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu bé.”

Lạ thật, Đại Thụ trốn ở đâu vậy?... Trên hành lang, một đứa bé trai khoảng mười tuổi nhìn quanh. Vóc dáng thẳng bé rất cao, quần đùi cùng dây đeo đen phối hợp với áo áo mi trắng làm nó có vẻ càng sáng láng hơn. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn suýt khí kia lại hiện ra chút lạnh lùng, quả thực không tương xứng với tuổi chút nào.

“Đại Thụ... Ra đây!” Thằng bé cố gắng tìm kiếm mục tiêu, nhưng bởi vì rất nhiều phòng mà nó bắt đầu bực bội.

Một phòng cuối cùng, nếu tìm không được sẽ đi xuống lầu.

Thằng bé cau mày đẩy cửa lớn, hét lên, “Đại Thụ! Ra đây cho tao... Tao cho mày lạp xưởng nướng...”

Nói đến một nửa, đột nhiên âm thanh thằng bé như bị cái kéo cắt đứt. Bởi vì nó chú ý thấy, trên giường lớn mềm mại có một đứa bé như thiên sứ đang ngủ.

Tại Trung ngủ rất yên bình. Mái tóc đen bóng che phủ cái trán, lông mi vừa dày vừa dài, giống như đóa hoa khép lại trên đôi mắt cậu, cái mũi cao thẳng thỉnh thoảng phập phồng, hô hấp rất khẽ. Cái miệng nhỏ nhắn phần nộn mê người hơi mở ra, vô thức nở nụ cười.

Gương mặt quá mức an nhàn hoàn toàn nhìn không ra cậu đã từng bị thương thế nào từ khi còn nhỏ. Mà đứa bé trai ở cử kia nhìn thấy, trong mắt nó thì cậu bé này chính là một thiên sứ.

“Nam hay nữ đây a...” Hơi lo lắng chạy xuống dưới lầu, lại nhìn người xa lạ kia mà không phục lại vẻ lạnh lùng vốn có.

“Mẹ... Khách phòng trên lầu có...”

“Nga, Duẩn Hạo a.” Trịnh phu nhân xoay qua thằng bé, ngoắc ngón tay, “Lại đây chào đi, đây là Hàn cảnh sát.”

“... Chào ngài.” Hai tay dút túi quần, nó thông thả đi xuống lầu.

Hàn cảnh sát lập tức cung kính đáp lễ, trong lòng cảm thán, quả nhiên là thiếu gia nhà giàu không giống trẻ con bình thường, ngay cả cách ăn mặc cũng có phong thái như vậy. Anh nhìn đồng hồ, nói, “Trịnh phu nhân, thời gian không còn sớm, tôi còn có việc phải đi về, hôm nay nói tới đây thôi vậy.”

Trịnh phu nhân không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Duẩn Hạo, mỉm cười nói, “Chuyện của Tại Trung xin ngài cứ yên tâm, tôi sẽ hảo hảo chiều cố. Nhất định.”

3. Chương 3: Make A Begin 3

“Nếu có gì xảy ra xin hãy lập tức báo cho chúng tôi biết.” Hàn cảnh sát lo lắng dặn dò một câu, sau đó mới đi theo vú Bão ra ngoài.

Mà Trịnh phu nhân vẫn luôn duy trì cử chỉ cao quý liền đặt móng ngồi xuống sofa, thăm thì nói, “A... Cười như vậy thực mệt a... Còn phải ngồi cho đúng quy củ nữa.”

Duẩn Hạo hừ nhẹ một tiếng, đi đến bên sofa, “Mẹ, mẹ thực giả dối.”

“Thằng nhỏ chết tiệt này, nói cái gì thế hả?”

“Sao cảnh sát lại đến nhà chúng ta thế?”

“Nga, là vì chuyện Tại Trung.” Trịnh phu nhân vội khăn choàng, nói.

“Tại Trung là ai?”

“Là đứa nhỏ trên lầu ấy, con cũng thấy rồi còn gì.”

“Con trai?”

“Đúng vậy, rất giống bé gái đúng không?”

“... Ân.”

“Vậy con có thích nó không?”

“Ách?” Đôi lông mày đẹp đẽ của Duẩn Hạo dựng ngược lên, nhìn về phía bà mẹ đang cười xấu xa.

“Ha ha... Chọc con thôi.”

“Không có gì đáng cười cả. Phát sinh chuyện gì?”

“Đứa bé xinh đẹp trên lầu đó, là con trai của Mỹ Thục.”

Ánh mắt sáng ngời xẹt qua chút kinh ngạc, nhưng ngữ điệu vẫn bình tĩnh, “Sao có thể. Dì Mỹ Thục chưa kết hôn thì làm sao có con được.”

“Chưa kết hôn là không có con được hả? Kết hôn chỉ là hình thức thôi, một khi đã có cảm tình thì...”

“Đừng có cái đề tài này với một người chưa đến tuổi trưởng thành!” Duẩn Hạo nhú mày.

“... Tóm lại, sau này tiểu Trung chính là người nhà chúng ta.”

“Vì sao?”

“Nếu Mỹ Thục không cần nó thì nó cũng chẳng còn nhà để về nữa.”

“Trịnh phu nhân, cầu xin người nói chuyện một lần cho xong đi.”

“Ô ô, tiểu vương tử mặt lạnh của chúng ta từ khi nào đã trưởng thành thế này?”

Duẩn Hạo sững sốt, khuôn mặt đen cả lại, “Không được nói nữa!”

“Đừng nha đừng nha... Sao bây giờ con lại nóng nảy thế này?” Trịnh phu nhân bất đắc dĩ giữ chặt thẳng bé, “Tình huống đại khái là năm đó dì Mỹ Thục của con không chịu nổi chịu nổi sự ngược đãi của chồng nên

sau khi sinh tiểu Trung xong liền bỏ đến nhà chúng ta làm người giúp việc, con có nhớ không? Là trước khi con sinh ra một ngày ấy.”

“Làm ơn đi! Làm sao con nhớ được! Lúc ấy con còn chưa sinh ra nữa mà!”

“Nga... Thật có lỗi... Tiểu Trung lớn lên bên người bố nát rượu của nó, chịu đủ cực khổ. Sau khi bố nó qua đời, nó liền đến đây tìm mẹ... Nhưng dì Mỹ Thục của con không vui khi nhận nó.”

“Vì sao?”

“Có lẽ bởi vì thấy tiểu Trung sẽ làm cho cô ấy nhớ lại những việc ngày trước a. Nhưng không sao cả, từ lần đầu tiên nhìn thấy, mẹ đã thích tiểu Trung rồi. Cô ấy không cần cũng đúng lúc, mẹ sẽ nhận nó làm con nuôi.”

Duẩn Hạo mặt không chút thay đổi đứng lên, đi về phía cửa, “Dù sao đó cũng là con trai của dì Mỹ Thục.”

“Ha ha, cái này đương nhiên mẹ biết... Ai, Duẩn Hạo, con đi đâu vậy?”

“Tìm Đại Thụ.”

“Đại Thụ Đại Thụ, con chó chỉ biết quậy phá của con cả ngày chạy loạn khắp nơi! Xem ra con còn thân với nó hơn cả bà mẹ ta đây nữa! Quá đáng... Sớm hay muộn mẹ cũng muốn nấu nó!”

Thân thể thon gầy dừng trước cửa một chút rồi cất bước rời khỏi.

Một người phụ nữ với vẻ mặt kích động mở cửa lớn ra, vội vàng chạy vào trong biệt thự. Khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập ủ rũ nhưng vẫn che giấu không được sự thanh tú. Xuyên qua hoa viên rộng lớn, cô đột nhiên nhìn thấy một đứa bé trai suýt khí đang nô đùa trên cỏ cùng một con chó lớn; vì thế cô lập tức dừng bước, kính cẩn gọi, “Duẩn Hạo thiếu gia.”

“Nga... dì Mỹ Thục.” Duẩn Hạo hơi ngẩng đầu lên tiếng, lại xoay người sang chỗ khác, không thấy chút lưu tâm.

Người phụ nữ thấy thế mới đi nhanh vào trong.

Thấy cô vào nhà, Duẩn Hạo đứng lên, lẳng lặng nhìn cánh cửa sổ bên trái trên lầu hai.

4. Chương 4: Make A Begin 4

Tại Trung ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm giác có người đẩy đẩy cậu. Mở to mắt, thấy trước mắt mình là khuôn mặt tái nhợt lạnh lùng. Khuôn mặt này quá mức giống mình, cho nên không cần đoán cũng được biết được cô là ai.

“Mẹ... Mẹ?” Thử thăm dò kêu hai tiếng, Tại Trung phát hiện biểu tình của người phụ nữ có vẻ buông lỏng, nhưng cô nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng, “Đứng lên.”

“...” Tại Trung có phần không hiểu. Cậu bé đứng dậy, truy hỏi, “Là mẹ đúng không? Cô là mẹ tôi đúng không?”

“Đứng lên, về phòng ta! Phòng này mày không ở được.”

“Mẹ!”

“Đừng kêu nữa! Phiền chết!” Mỹ Thục chán ghét gạt bỏ tay Tại Trung, đứng dậy, “Nhanh mặc đồ vào, gấp chăn gọn lại!”

Rầm! Cửa bị đẩy ra, chỉ thấy Trịnh phu nhân chau mày vọt vào, vừa vào đã hỏi, “Mỹ Thục, đây là thái độ gì thể hả?! Đây là phản ứng lần đầu gặp con mình sao?!”

“...”

“Đứa nhỏ đã làm sai cái gì? Nếu cô có tức giận cũng không thể trút lên đầu nó!”

Mỹ Thục cắn môi, bả vai run run lợi hại. Tại Trung thật cẩn thận rời khỏi giường, dựa theo lời mẹ nói mà gấp lại chăn. Mắt thấy cậu bé không còn bướng bỉnh như hồi nãy nữa, Trịnh phu nhân bực bội không chỗ phát, “Tiểu Trung rất nghe lời! Cô còn trẻ, chưa làm mẹ bao giờ, cái này tôi có thể hiểu, nhưng cô phải hiểu, đứa trẻ là máu thịt trên người cô tách ra!”

Trịnh phu nhân tính tình thẳng thắn, lại có chút tính trẻ con, cho nên bình thường vẫn luôn hòa hợp với những người làm công. Mà Mỹ Thục mới mười lăm tuổi đã đến Trịnh gia, bà đương nhiên lại càng chiều có cô. Hôm nay nếu không phải vì rất tức giận thì bà cũng không bày ra vẻ mặt thể này.

“Thực xin lỗi, phu nhân.” Mỹ Thục mở miệng một câu, túm lấy Tại Trung ra cửa.

Tại Trung không hiểu gì đi theo sau, nghiêng ngả lão đảo ra cửa. Cậu cố gắng hiểu tình thế hiện tại,, nhưng bất an trong lòng căn bản không cho cậu thời gian để nghĩ.

...

Trong hoa viên, ánh chiều tà làm tất cả bao phủ trong một màu vàng rực rỡ. Duẩn Hạo ôm con chó lớn của mình, đứng dưới hoa yên yên tĩnh. Mặt không chút thay đổi, nó nhìn về phía hai mẹ con trên lầu kia.

Tại Trung kinh ngạc đối diện với đứa bé trai anh tuần, lại bị một câu “Duẩn Hạo thiếu gia” của mẹ làm bình tĩnh. Cậu đột nhiên cảm thấy mình thực nhếch nhác, lại bị bạn cùng tuổi nhìn đến thế này, bởi vậy xấu hổ vô cùng mà ngẩng đầu lên.

“Gâu! Gâu!!” Đại Thụ sủa hai tiếng với Mỹ Thực, bị Duẩn Hạo kéo lại.

Đến khi hai thân ảnh một lớn một nhỏ biến mất giữa cầu thang của căn biệt thự.

Tại Trung nhút nhát đứng ở cửa, không dám tiến đến trước nửa bước. Những lạ lẫm, quật cường từ trước biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Cậu như đứa bé phạm sai, ngay cả túi thân cũng không dám có. Nhưng nghe lời như thế cũng không thể đổi lấy sắc mặt hòa nhã từ mẹ.

Mỹ Thực cảm tức ném túi xách lên giường, xoay người lại, “Thằng cha háo sắc của mày chết rồi?! Hắn không phải rất có bản lĩnh sao? Tự cho là muốn cái gì thì có cái đó, cuối cùng không phải đều là chết sao?! Báo ứng! Thật đúng là báo ứng! Hắn đáng với kết cục này...”

Người phụ nữ không ngừng mắng. Lúc này cô không để ý đến việc trước mặt mình lúc này chỉ là một đứa trẻ mới chỉ mười tuổi. Không ngừng nghĩ, còn bao nhiêu lời khó nghe tuôn ra, công kích người bố vừa mất của Tại Trung, giống như phát tiết hết tất cả những oán khí đã tích lũy lâu nay. Mà một nhân vật chính khác xuất hiện trong trận chiến tranh này chỉ không ngừng gầy gầy móng tay, ánh mắt luôn cúi gầm xuống. Ánh mắt xinh đẹp của cậu bé bị che lại nên không thể nhìn ra biểu tình gì. Nhưng bả vai run run lại làm cho người ta có thể thấy rõ tâm tình phức tạp của cậu.

Cái kiểu chửi mắng này rất quen thuộc; từ khi có trí nhớ đến nay, cậu vẫn luôn sống trong những lời chửi mắng thế này, quanh quẩn đâu đó còn có mùi rượu nồng nặc. Nay cậu không còn bị đánh nữa, cái đó không phải là quá tốt rồi sao? Đây đúng là kích động của một loại giải thoát!

Cho nên mặc kệ thế nào, dù có bị đánh nữa thì cũng không sao cả.

Có lẽ là mắng đã mệt, người phụ nữ rốt cuộc cũng dừng lại, trong phòng cũng im ắng trở lại. Lúc này Tại Trung mới ngẩng đầu, nhưng không ngờ lại không có giọt nước mắt nào.

“Mày...” Người phụ nữ có hơi bất ngờ, nhưng cũng không nói gì cả.

“Ba ba đã đã mất, giờ con chỉ có mẹ là người thân duy nhất.” Khi nói lời này, Tại Trung thực bình tĩnh, nhưng cái bình tĩnh của cậu không giống như thứ mà một đứa bé mười tuổi nên có, bởi vậy cũng làm người phụ nữ giật mình.

Tại Trung mở áo mình ra, người phụ nữ hít sâu một hơi, che miệng lại.

Trên thân thể nhỏ gầy có đầy những vết thương đã khép miệng. Có nơi bị phỏng, có vết thương do roi, thậm chí còn có vết thương do dao chém; lung tung trên người, làm người ta phải lạnh cả người.

“Ba ba thường xuyên đánh con, chỉ cần vừa say rượu sẽ lập tức đánh... Con nhà người ta lúc nào cũng được ba ba thương yêu, nhưng ba ba con cũng chỉ dùng roi...” Thanh âm Tại Trung rất nhẹ nhưng không chút phân vân chần chừ, “Con vẫn muốn gặp mẹ, hôm nay rốt cuộc đã được gặp con rất vui... Thật đấy, mẹ... Nhưng vì sao mẹ không thích con... Con rất muốn sống với mẹ...”

Người phụ nữ kinh ngạc, một câu cũng không nói được.

“Hi Triệt ca nói khi nào mười tám tuổi thì được coi là người lớn rồi. Chờ đến khi con mười tám tuổi, mẹ hãy đuổi con đi, được không?” Ngỡ ngàng Tại Trung vẫn thực bình tĩnh.

Lúc này, người phụ nữ mới cẩn thận quan sát đứa con của mình. Trong lòng chua xót, cô che mặt khóc.

Cho dù lúc đầu không biết, nhưng bây giờ Tại Trung cũng hiểu được thân phận của mình. Sự xuất hiện của cậu không mang lại niềm vui cho mẹ, hơn nữa bản thân cậu lại là một gánh nặng. Cậu không muốn rời khỏi, thực sự không muốn. Không sợ nơi mình ở chỉ là căn gác xép đơn giản, cũng không phải là vì ba bữa cơm no mỗi ngày, mà là bởi cậu yêu mẹ mình, nhiều năm như vậy vẫn luôn yêu quý bà. Cho dù chưa bao giờ được gặp mẹ, nhưng mỗi khi ba ba đánh cậu, ‘mẹ’ đã trở thành cột trụ duy nhất của cậu.

Bởi vì nghĩ rằng đến một ngày có thể gặp bà, Tại Trung mới có thể kiên trì. Nhưng tình thế này đã làm một đứa bé mười tuổi như cậu thất vọng rồi, nhưng cậu cũng đã âm thầm hạ quyết tâm. Từ giờ phút này trở đi, cậu sẽ chuộc lỗi thay ba ba, mang đến hạnh phúc cho mẹ.

5. Chương 5: Make A Begin 5

Mặt trăng được những ngôi sao vây quanh, khảm trên nền trời đêm lam sẫm; màu sắc đậm đến nỗi tưởng chừng như có thể nhỏ giọt đến nơi. Những con côn trùng nhỏ rả rích kêu trong bụi cỏ, đom đóm như ánh nến bay qua bay lại, làm sáng rực những nơi mà chúng bay qua. Gió nhẹ thổi quét qua cơn nóng ban ngày, làm đêm đen mát hơn được một chút. Ban đêm yên tĩnh, vườn hoa của Trịnh gia như đã hóa thành một bản giao hưởng của tự nhiên.

Đuẩn Hạo nằm trên chiếc ghế dài trắng, yên lặng nhìn khoảng không.

Một bóng dáng thoát hiện trên bụi cỏ, rồi lại biến mất ở góc tường. Duẩn Hạo mở to mắt nhìn xung quanh.

Tiếng khóc nho nhỏ truyền ra từ lùm cây. Duẩn Hạo cau mày qua đó; quả nhiên thấy Tại Trung cuộn mình ngồi xồm ở góc tường.

Sự xuất hiện của thằng bé làm Tại Trung bị dọa đến nhảy dựng. Tại Trung ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nó.

Hai đứa trẻ cứ nhìn nhau như vậy.

Tại Trung lau khô nước mắt, lại thay bằng vẻ mặt quật cường, hung hăng quát, “Nhìn cái gì?!”

Chưa từng bị người nào cư xử như vậy, Duẩn Hạo vẫn chưa có phản ứng gì.

“Không được nhìn!” Tại Trung càng thêm tức giận, lập tức đứng lên, nhưng bởi động tác quá nhanh mà cả người choáng váng.

“... Ai nhìn người?” Duẩn Hạo bĩu môi, tựa đầu xoay qua một bên.

“Vậy người đang làm gì?”

“Ta...” Duẩn Hạo nghĩ nghĩ, “Tìm Đại Thụ.”

“Đại Thụ?!” Vẻ mặt Tại Trung hoảng hốt nhìn Duẩn Hạo, cái mũi hồng hồng, bộ dáng đáng thương.

Duẩn Hạo xoay người, đi về phía biệt thự. “Ghét nhất là nhóc con trốn đi khóc, không có tiền đồ.”

Đến khi thân ảnh cao to kia biến mất, Tại Trung mới hoàn hồn, the thé mắng, “Thiếu gia thì rất giỏi a?! Khỏe thì có gì hay?! Có bản lĩnh lại đây một mình đấu!”

... *Kháo, không ngờ nhóc con kia lại nói từ địa phương.* Duẩn Hạo không nói gì, bỏ tay vào túi quần, bước vào nhà.

[Một năm đó, thằng bé thấy một thiên sứ đang yêu đang trốn đi khóc một mình.

Năm đó, cậu thấy một vương tử cao ngạo anh tuấn.]

Năm đó, có một bí mật cùng chôn dấu trong lòng hai đứa trẻ.

6. Chương 6: Make A Childhood 1

Tại Trung biết thành thị hoàn toàn khác với nông thôn; lúc trước cậu mang hành lý rời khỏi nhà cũng không nghĩ nhiều, bởi cậu không hy vọng xa vời rằng có thể gặp được mẹ; nhưng nay cậu đã có thể ở cùng với mẹ; vận mệnh quả thật rất kỳ diệu. Tin xấu và vui mừng đến quá nhanh, chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi làm cậu không có năng lực để đối diện. Ba ba mất đã hơn một tháng, cậu không nhỏ một giọt nước mắt. Nhưng đối mặt với sự lạnh lùng của mẹ, cậu không nhìn được mà thương tâm, âm thầm khóc lén trong bụi cây sau biệt thự hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, cậu đã gặp được thiếu gia Trịnh Duẩn Hạo ở đó.

Lại hoặc là nên nói, Trịnh Duẩn Hạo luôn xuất hiện lúc cậu bắt đầu khóc, lạnh lùng nhìn rồi bỏ lại một hai câu trước khi rời khỏi, có khi thậm chí không thêm nói gì.

Tại Trung vẫn biết, cậu và Duẩn Hạo là hai người rất khác, rất khác nhau. Trịnh Duẩn Hạo là loại người từ khi sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng*, sống an nhàn sung sướng, đi đến đâu cũng nhận được vô số ánh mắt hâm mộ. Đương nhiên khác xa với đứa bé sinh ra ở nông thôn như cậu.

(từ khi sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng: nguyên văn: : ý chỉ những người được sung sướng từ nhỏ, sinh ra trong gia đình giàu có, có địa vị)

Nhưng cuộc sống của Tại Trung rất khoái nhac (vui vẻ).

Không biết là có phải bởi vì mẹ cậu luôn đối xử lạnh lùng với cậu nên có thể hơi dậy sự đồng tình từ người khác không mà tất cả những người trong Trịnh gia này đều rất yêu thương cậu. Trịnh phu nhân còn xem cậu như đứa con ruột của mình mà đối đãi. Tại Trung vốn là đứa nhỏ hoạt bát hiếu động, nơi nào có cậu thì nơi đó không bao giờ dứt tiếng cười. Mọi người đều chỉ trích Mỹ Thực không nên đối xử với cậu như vậy, sau này cô càng lúc càng thêm căm ghét Tại Trung. Tại Trung càng đáng yêu, nội tâm cô lại càng mâu thuẫn, phức tạp lại hay thay đổi cảm xúc, làm cho cô cảm thấy như muốn đổ sụp, làm việc gì cũng không chuyên tâm như trước.

Tại Trung thường xuyên giúp mẹ làm việc, tuy thân thể gầy gò bé nhỏ nhưng cậu rất chịu khó, đầu óc lại thông minh, cái gì cũng đều học được. Dần dần những người giúp việc khác đều quen với sự giúp đỡ của cậu, lâu lâu cậu cũng có thể theo những người khác đi đến phía sau biệt thự.

Đó là nơi giống như một cung điện vậy, bên trong lúc nào cũng mát mẻ như đang vào thu, lại xa hoa mê người. Nơi đó có vú Bão ôn hòa bao dung, có Trịnh phu nhân nhiệt tình xinh đẹp, đôi lúc còn có thể thấy Trịnh tiên sinh luôn nghiêm khắc bận rộn. Đương nhiên, cậu luôn nhân cơ hội lên lầu hai mà nhìn Duẩn Hạo từ trong cửa sổ. Duẩn Hạo có khi học trong thư phòng ở nhà trên, có khi lại đang luyện hapkido trong phòng, có khi lại nghe nhạc trong phòng riêng. Mà nó làm gì cũng đều một mình, rất ít khi xuống lầu.

Tại Trung vô cùng tò mò với vị thiếu gia này, dù rằng việc tò mò này là điều không nên.

Cậu rất hâm mộ Duẩn Hạo, đồng thời cũng rất ghét cậu ta. Nhưng cậu vẫn chưa biết đó thực chất là sự ghen tị. Cậu chỉ biết đó là việc ghét những lúc cậu ta được mặc quần áo đẹp, đi những đôi giày thể thao sang trọng, ghét mái tóc cậu ta lúc nào cũng rất chỉnh chu, ghét những lịch tập thể thao mà cậu ta không làm xong, ghét việc cậu ta cứ ngồi trên limousine mà ra ra vào vào, ghét cả việc cậu ta có bánh bích quy thơm lừng, lúc nào cũng dùng nó mà kêu gào con chó ngu ngốc tên “Đại Thụ” kia.

Vì sao cậu ta có thể ở trong căn nhà lớn màu trắng đẹp đẽ này, mà mẹ và mình chỉ có thể ngủ trên căn gác xếp chật chội kia? Vì sao cậu ta có thể ngủ trên chiếc giường lớn mềm mại, trong khi mình và mẹ chỉ có thể ngủ trên chiếc giường bằng gỗ? Khoảng cách của hai đứa trẻ lúc đó, quả thực là xa, rất xa.

Có lần cậu chạy ra ngoài chơi, đột nhiên trời mưa to. Cậu đơn thuần cho rằng mẹ sẽ đến đón mình, vì thế cậu đứng dưới mái hiên chờ. Nhưng đến tận tối mịt cậu vẫn không thấy ai đến, chỉ đành phải đợi cơn mưa tầm tã mà về, nửa đường còn ngã đến trầy cả đầu gối. Đến khi vào đến hoa viên, cậu thấy Duẩn Hạo cầm chiếc ô đứng ở cửa, nhìn thẳng vào mình. Cậu thấy mình thực nhếch nhác, ngay cả tiếng ‘thiếu gia’ cũng không nói, rầu rĩ chạy lên lầu.

Cậu vẫn nhớ biểu tình của Duẩn Hạo ngày đó: trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, nhưng ánh mắt của cậu ta lại làm Tại Trung sinh ra ảo giác, dường như cậu ta đang có ý đợi cậu.

Nếu trên thế giới này có thêm vài người để ý đến mình, đó thật sự là điều tuyệt vời nhất.

“Tiểu Trung, lại đây.”

Tại Trung đang cắt cỏ trong vườn, nghe tiếng nhìn lại, thấy Trịnh phu nhân mang theo một cái gói to, đưa tay vẫy mình.

“Chào phu nhân!” Tại Trung nhu thuận chào hỏi.

“Ngoan! Cầm lấy này.” Trịnh phu nhân nhét cái gói to toa kia vào tay Tại Trung, nói, “Cái này cho con.”

Tại Trung lưỡng lự, không dám nhận.

“Cầm đi! Ta chỉ mua hai cái, một cái cho Duẩn Hạo, một cái cho con đó.” Trịnh phu nhân nói xong liền mở túi ra, bên trong là một cái đồng hồ màu lam, “Ngay cả Tuấn Tú cũng không có phần đâu.”

Tại Trung nghe được từ những giúp việc khác, biết Tuấn Tú là nhị thiếu gia của Trịnh gia, nhưng bởi vì bác của Tuấn Tú không có con nên cậu ấy được cho bác cả, coi như là con thừa tự của bác, vẫn luôn ở lại nước Pháp.

“Phu nhân, mẹ cháu không cho cháu nhận cái gì cả.” Tại Trung tuy rất muốn, nhưng cậu nhớ rõ, lần trước khi Trịnh phu nhân mua quần áo cho cậu, sau đó mẹ cậu biết được đã mắng cậu một trận.

“Đừng nghe mẹ con!” Trịnh phu nhân cố chấp muốn Tại Trung nhận lấy, thậm chí còn ngồi xuống đưa đồng hồ lên tay cậu. Làn da Tại Trung trắng nõn đến gần như trong suốt, mang đồng hồ màu lam này lên nhìn rất đẹp. Cậu yêu thích không muốn buông tay, sờ lên mấy nút bên cạnh, cười rộ lên.

Trịnh phu nhân vuốt vuốt tóc Tại Trung, tán dương, “Con mang lên rất đẹp.”

“Cám ơn phu nhân!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung hơi hơi phồng hồng, nhu thuận nói cảm ơn. Trịnh phu nhân lúc này mới vừa lòng mà gật gật đầu.

Tại Trung lại làm tiếp công việc vừa này, mùa hè vốn nóng bức như vậy nhưng bây giờ cũng không quá khó khăn.

Trịnh phu nhân nhìn chăm chú vào bóng dáng cậu, có chút đắm chiêu.

Đi vào biệt thự, nhìn thấy Duẫn Hạo đang ngồi trên sofa xem báo, bà đi đến, bóp bóp mặt nó, “Ai nha, thằng nhóc này, đừng có buồn chán như ba ba con có được không hả? Mới bao nhiêu tuổi mà đã ngồi đây uống trà xem báo thế hả! Con có sức sống một chút, một chút thôi cũng được, hiểu không?”

Duẫn Hạo bị bắt ngẩng đầu, cả khuôn mặt như muốn biến dạng, lười biếng nói, “Trong nhà có một người có sức sống là đủ rồi.”

“Hừ, không ngoan chút nào. Con xem tiểu Trung nhà người ta kìa, cả ngày luôn tươi cười, được bao nhiêu là người thích a! Mỹ Thực đối xử với nó như vậy mà nó cũng không buồn bã chút nào.”

Duẫn Hạo nhớ tới bóng dáng ai kia trốn đi khóc một mình, không nói gì.

“Ai, cũng không biết dì Mỹ Thực của con nghĩ thế nào, đứa nhỏ tốt như vậy mà.” Trịnh phu nhân thở dài, dường như nhớ tới cái gì đó, “Mẹ biết rồi!”

“Àn?”

“Hồi trước không phải có người nói dì Mỹ Thực của con có quen bạn trai rồi sao? Gần đây cô ấy luôn xin phép ra ngoài, mẹ thấy không lâu nữa là cô ấy sẽ kết hôn thôi.”

“Đừng đoán nữa, Trịnh phu nhân.”

“Sao lại đoán được? Ta thấy cô ấy đang lo chuyện của Tại Trung đấy.” Trịnh phu nhân xiên một miếng

dưa hấu, dứt cho Duẩn Hạo. Duẩn Hạo chán ghét quay đầu đi chỗ khác. Bà trừng mắt nhìn Duẩn Hạo một cái, lại nhét vào miệng mình, “Bây giờ thái độ của cô ấy với tiểu Trung đã thế này rồi, mẹ sợ sau này người kia sẽ đối xử với nó không tốt đâu. Mẹ sợ nó bị bắt nạt.”

Duẩn Hạo nhìn chằm chằm bàn trà, trầm mặc trong chốc lát, nói, “Vậy mẹ thấy nên làm thế nào?”

Trịnh phu nhân sững sốt. Bà vốn chỉ là cần nhàn thể thôi, không ngờ Duẩn Hạo luôn không quan tâm đến mình lại có phản ứng, bởi vậy vô cùng hưng phấn, “Đương nhiên là nhận nó làm con nuôi rồi!”

“...”

“Cái đó cũng là bất đắc dĩ thôi... Thật ra mẹ cảm thấy dù thế nào cũng muốn cho tương lai của tiểu Trung có tiền đồ một chút. Nếu nó có thể tự kiếm tiền, tương lai cho dù có một mình vẫn có thể sống tốt. Đứa bé đó mười năm qua đã phải chịu bất hạnh rồi, không thể để tương lai sau này của nó cũng không hạnh phúc được... Ai, sao con lại nhìn mẹ chằm chằm như thế hả?”

“Không có gì, chỉ là Trịnh phu nhân không còn tính trẻ con thường ngày nữa thôi.”

“Đi chết đi!” Trịnh phu nhân gõ gõ đầu Duẩn Hạo, “Tóm lại, sau kì nghỉ hè này, mẹ muốn cho tiểu Trung đến trường, đến trường của con học.”

“Cái gì?!”

Ai có hứng thú với môn võ hapkido này thì lên gg tra nhé. Đầy đủ rồi nên ta không chú thích lại nữa

7. Chương 7: Make A Childhood 2

Tháng tám, nhiệt độ cao đến đáng sợ, cho dù dùng quạt điện, Tại Trung vẫn nóng đến không ngủ nổi. Cậu lấy tờ báo gấp thành quạt, nhét xuống tấm màn mỏng, nhưng lại chậm chạp đợi đến khi không có động tĩnh.

“Mẹ? Mẹ đã ngủ chưa?”

“...”

“Hôm nay... Con có đến phòng bếp với dì Lệ. Đây là lần đầu tiên con đến đó... Phòng bếp thật lớn thật

lớn...”

“Tao hỏi mày, mày đã nói gì với phu nhân?”

“Dạ?”

“Vậy sao bà ấy lại muốn cho mày đến trường?”

Tại Trung lập tức theo ngồi thẳng dậy, tốc màn ra, hỏi, “Đến trường?!”

Mẹ cậu nằm cạnh cửa sổ, chán ghét cau mày. “Không phải mày yêu cầu sao?” Cô quay đầu, trừng mắt nhìn Tại Trung, “Mày không thể an phận chút sao?! Thành thành thật thật sống ở đây có lẽ là tốt nhất rồi! Bây giờ có lẽ mày không hiểu tao nói cái gì, chỉ cần nhớ kĩ, đừng có nhiều chuyện như vậy là được rồi!”

“Con không có...”

“Ngày mai mày đi nói với phu nhân, nói mày không muốn đến trường! Tao không có nhiều tiền cho mày như vậy, cũng sẽ không giống mấy bà mẹ khác mua túi sách gì gì đó đâu!”

“...”

“Không còn sớm, ngủ đi.”

Màn vải chậm rãi buông, Tại Trung ngồi yên ở trên giường, thật lâu không thể bình tĩnh.

Nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng cậu cố gắng không để cho mình khóc thành tiếng.

Cậu chưa bao giờ khóc trước mặt mẹ, mà cậu cũng không muốn để mẹ thấy những giọt nước mắt của mình.

Không thể nói là vì sao, chỉ là không muốn.

Hi Triệt ca đã dạy cậu, nước mắt nhất định phải rơi chỗ nên rơi. Cậu đã tìm được chỗ đó rồi, chính là góc tường nhỏ phía sau biệt thự. Đúng rồi, hẳn là nên gọi điện thoại cho Hi Triệt ca mới được...

Thời gian dài như vậy, cậu gần như đã quên nơi mình sinh sống hơn mười năm.

Tại Trung đứng trước cánh cửa lớn màu café, nội tâm vô cùng lo lắng thắc thỏm. Cậu không biết mình có được cho phép hay không, bởi nơi này không phải chỗ của cậu, ngay cả khi cậu trên bãi cỏ đã có nỗi lo không thể hiểu. Lời mẹ nói luôn vang lên bên tai cậu, mỗi lời đều như lưỡi dao sắc bén cắt vào tâm hồn cậu. Cậu không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu, vì sao hai người thân nhất luôn bất hòa với mình.

Nhưng ba ba hẳn là vẫn thương cậu. Khi ông không uống say thì sẽ mua kẹo cho cậu, còn dẫn cậu đi câu cá.

Không phải cuộc sống bên ông hoàn toàn là ác mộng.

Nhưng mẹ lại chưa bao giờ tỏ ra chút quan tâm đến cậu; biểu hiện của bà như một người giám hộ. Tại Trung chỉ nghĩ đơn giản rằng, chỉ cần mình ngoan một chút, nghe lời một chút là có thể được mẹ thừa nhận.

...

Vừa mới chuẩn bị nhấn chuông, cửa đột nhiên mở ra. Duẩn Hạo mặc một bộ áo đen xuất hiện ở ngay cả, đưa mắt nhìn cậu.

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy Duẩn Hạo, trong lòng Tại Trung đột nhiên thấy khản trương. Cậu cố lấy thêm can đảm, ngắc đầu nói, “Thiếu gia, xin cho tôi mượn điện thoại một chút.”

“ ... ”

“Tôi chỉ gọi một chút.”

Duẩn Hạo không nói gì, chỉ tránh ra nhường chỗ cho Tại Trung. Tại Trung giống một con cá, lập tức đi vào.

Ngồi xuống sofa, Tại Trung nhấn một dãy số. Nhưng điều làm cậu khó hiểu là, Duẩn Hạo vốn như muốn ra ngoài, nhưng lúc này lại không hiểu sao mà ngồi đối diện cậu trên sofa, hơn nữa đôi mắt không e dè nhìn mình.

Tại Trung bị nhìn đến không được tự nhiên, nhưng khó mà nói lại cái gì được, chỉ đành nắm chặt điện thoại trong tay.

Cậu vẫn luôn cảm thấy Duẩn Hạo là người thực kì lạ.

“Ai vậy?!” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm vừa ngang ngược vừa tùy tiện. Vừa nghe thanh âm quen thuộc của Hi Triệt, nước mắt Tại Trung không hề được chảy xuống. Vốn nghĩ muốn báo tin

vui, nhưng một câu cũng không nói được, chỉ còn lại ghen ngào.

“Hi Triệt ca...”

“...”

“Ô ô ô...”

Không để ý tới đứa bé trai ngồi đối diện đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mình, Tại Trung coi điện thoại như Hi Triệt, khóc rồi tỉnh rồi mù, “Hi Triệt ca, em rất nhớ anh a...”

“Thằng nhóc thối này...”

“Hi Triệt ca...”

“Khóc cái gì mà khóc?! Không thèm nghe nhóc nói nữa bây giờ! Đừng có động một tí là khóc thê! Thực mất mặt!... Ai khi dễ nhóc?”

“Không có... Không có...”

“Không có thể thì sao nhóc khóc?”

“Em nhớ anh...”

“Gặp được mẹ chưa?”

“Àn...”

“Gặp được thật?! Nhóc rất giỏi a, Tại Trung! Tau muốn nói với tất cả mọi người trong thôn! Ha ha ha!”

Tại Trung vừa muốn nói gì đó, bỗng nhiên một chiếc khăn tay thơm lòng xuất hiện trước mặt. Cậu kinh ngạc ngược nhìn khuôn mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì, sau đó lại tiếp tục khóc lóc kể lể.

“Bây giờ em tốt lắm... Mọi người đừng lo lắng cho em, thật đấy... Em không sao.”

“Bọn tau biết nhóc không sao mà! Ha ha, Tại Trung của chúng ta là do một tay tau dạy dỗ mà, sao có thể có gì được! Nhóc cứ ở đó, hảo hảo mà sống cho tốt, chờ đến khi tau lớn lên, buôn bán có lời sẽ đến gặp nhóc sau! Nhóc nói sao hả?!”

“... Vâng...”

Tại Trung đã quên mình gác điện thoại lúc nào, tóm lại là cậu cảm thấy nếu nói quá lâu sẽ làm người ta bực mình, cho nên nói được hai ba câu gì đó liền gác máy. Nhưng cậu lại bắt đầu cuộc nói chuyện mới với Duẩn Hạo.

“Ta không phải nói rồi sao, cứ khóc như vậy không tốt đâu.”

“Ta biết rồi, thiếu gia.”

“... Ta không phải giáo huấn người.”

“Nga.”

Tại Trung cũng không phải cố ý nói chuyện với Duẩn Hạo như vậy, bởi cậu không quen đối mặt với một đứa bạn cùng tuổi, lại nhiều lần thấy mình khóc, huống chi cậu ta lại luôn mang theo vẻ lạnh lùng hà khắc.

“Đúng rồi, dì Mỹ Thục có nói với người, sau này người cùng ta đến trường không?”

“Vì sao ta phải đi học? Ta không muốn!” Tại Trung vốn đã muốn quên chuyện này, giờ lại bị Duẩn Hạo nhắc tới như vậy lại làm cậu như một con gà chọi hung hăng. Thét to, “Ta cũng không phải thiếu gia, có học nữa cũng làm người ta chê cười mà thôi! Ta không muốn học!”

Duẩn Hạo không ngờ cậu bướng bỉnh như vậy, cũng phát hỏa, “Vì sao không muốn? Người khác có muốn cũng không có cơ hội!”

“Vậy thì cứ để bọn họ học đi! Ta thích chơi a! Ta không muốn đi học a!” Tại Trung trừng mắt nhìn Duẩn Hạo, khí thế như gương cung bạt kiếm, “Ta chỉ là một người giúp việc, cần gì phải học?”

“Người...!”

“Hừ!” Tại Trung lắc lắc đầu, chạy như bay ra khỏi cửa lớn.

Đến khi chạy về căn gác xép, Tại Trung mới ý thức được chính mình vừa rồi đã phạm vào sai lầm nghiêm trọng. Dĩ hạ phạm thượng*, cãi nhau với thiếu gia?

(*dĩ hạ phạm thượng (): người dưới/ người ở tầng lớp thấp hơn mạo phạm đến người trên/ người ở tầng lớp cao hơn)

Lần này vấn đề thật đúng là nghiêm trọng...

Vài ngày sau đó, Tại Trung không dám xuất hiện trong biệt thự nữa, cũng không nói cho bất cứ ai chuyện mình cãi nhau với Duẩn Hạo. Nhưng không phải chuyện này rất kì lạ sao? Bình thường cậu nói chuyện với thiếu gia không được quá hai ba câu, lần này vừa nói lại âm ỉ cãi nhau. Dù ai có nghe được cũng sẽ không bênh cậu. Tại Trung rất sợ Duẩn Hạo đuổi mình đi; mà cậu lại vừa mới tìm được mẹ...

Nhưng tất cả đều rất bình thường, bình thường đến có chút kì quái. Qua vài ngày lo lắng đề phòng, Tại Trung rốt cục yên lòng, lại dám lớn tiếng nói chuyện, lớn tiếng cười đùa.

Bởi vì cậu cảm thấy, hình như tòa băng sơn kia không để bụng chuyện cãi nhau với mình khi ấy.

Nhưng sau đó không lâu, Tại Trung lại được cho biết rằng tên của mình đã xuất hiện trong danh sách của trường tiểu học quý tộc Hoa Dương rồi.

8. Chương 8: Make A Childhood 3

Tại Trung lưng đeo cặp sách mà trên mặt không có chút vui sướng, cậu thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ mình. Dù trước đó đã cực lực phản đối nhưng dưới áp lực của Trịnh phu nhân, cậu vẫn phải đến trường, học phí và tất cả các chi phí khác đều do Trịnh gia lo, cậu chỉ cần ngoan ngoãn theo Duẩn Hạo đến trường là được.

Trong kì nghỉ hè vừa rồi, Tại Trung bị làm đến mức ngơ ngác ngác, nhưng khi ngồi trên xe chuẩn bị đi học, nháy mắt cậu đột nhiên thanh tỉnh.

Duẩn Hạo an vị bên cạnh cậu, mặc đồng phục mới tinh, tay đặt trên đùi.

Tại Trung xấu hổ khó chịu, rất muốn nhảy xuống xe chạy về bên đồng cây cỏ của mình. Cậu chưa bao giờ cho rằng mình có thiên phú để học tập, hơn nữa cũng không thích ngồi trong phòng học, đọc đồng sách giáo khoa với người khác. Tư tưởng của cậu rất sôi nổi, cậu muốn tự do tự tại.

Nhưng cậu không dám nói.

Bạn cùng lớp thấy cậu và Duẩn Hạo cùng nhau đến, đều nghĩ rằng cậu là đứa trẻ nhà giàu, cho nên đều đến nịnh bợ cậu. Tại Trung không rõ mục đích của những bạn học này khi tiếp cận mình, người khác hỏi cái gì cậu liền đáp cái đó; kết quả là vừa qua buổi trưa, mọi người đều biết cậu chỉ là con của gia nhân nhà Duẩn Hạo, cho nên nhiệt tình ban đầu đều chuyển thành khinh bỉ, người người đều thẳng lưng, bắt đầu có ý vô tình cười nhạo cậu. Nơi này là trường quý tộc, không có tiền thì không vào được.

Tại Trung không hiểu vì sao cái trường quý tộc này lại có thể khinh thường người khác, nhưng cậu không

thích nơi này. Tất cả mọi người ở đây đều rất kiêu ngạo, tự tách biệt mình với người khác cả ngàn dặm.

Bọn họ khác, rất khác với một Duẩn Hạo lạnh lùng.

Nhìn cả buổi sáng, Tại Trung vừa tức vừa mệt, bụng đã sớm đói đến kêu òng ọc. Các học sinh khác đều đến căn tin của trường, nơi đã chuẩn bị cơm canh ngon ngọt. Tại Trung ngồi trong phòng học, nhẹ chân nhẹ tay mở hộp cơm của mình ra.

Đây là hộp cơm do mẹ tự tay chuẩn bị cho cậu; bởi vì đây là lần đầu tiên nên cậu coi nó như bảo bối, dù chỉ là những món ăn đơn giản nhưng cậu cũng luyện tiếc ăn vào.

Cửa phòng học đột nhiên mở ra, Tại Trung ngậy ngốc nhìn chăm chú vào Duẩn Hạo cũng đang cầm trong tay một hộp cơm tương tự như mình, mãi cho đến khi cậu ta ngồi xuống, đối diện với mình.

“ ... ”

Tại Trung không thích gọi cậu ta là thiếu gia, lần trước gọi cũng là bởi vì đang cãi nhau.

Duẩn Hạo ngồi đối diện Tại Trung, tự mình mở hộp cơm ra; bên trong là một con tôm hùm lớn bóng bẩy, tỏa hương thơm, làm người ta thấy vô cùng thèm thuồng.

Nhưng Duẩn Hạo hiển nhiên không có hứng thú với con tôm hùm kia, lấy đũa gấp vào hộp cơm của Tại Trung.

“ ... Người.” Tại Trung không hiểu, nhìn Duẩn Hạo.

“Ta không thích ăn tôm.” Duẩn Hạo thản nhiên nói, khuôn mặt tròn tròn như bánh nhân đậu nghiêm trang, có chút buồn cười.

Tại Trung muốn hỏi cậu ta vì sao lại ăn cơm cùng mình, còn muốn hỏi cậu ta sao lại gấp đồ ăn của cậu ta cho mình, nhưng thấy bộ dáng cậu ta đang vui đầu ăn cơm, cậu không muốn hỏi gì nữa. Huống chi bụng cậu đã đói đến mức kêu vang rồi.

“Buổi sáng thế nào?” Ăn được một nửa, Duẩn Hạo nhẹ giọng đều đều hỏi một câu.

“Ta...” Tại Trung cắn môi nói, “Ta ghét trường học.”

Duẩn Hạo ngẩng đầu, nhìn Tại Trung một cái.

“Ta ghét trường học, cũng ghét cách người nhìn ta.” Tại Trung nói một câu, lá gan cũng lớn lên, “Mấy người trong trường người là mấy tên tò mò kì quái!”

“Là rất kỳ quái.” Duẩn Hạo nói xong thậm chí còn mỉm cười.

“Còn nói ta là oắt con giúp việc gì đó, thật sự là đáng ghét!” Tại Trung miệng đầy cơm, một hột cơm còn dính bên khóe miệng, theo động tác nhai nuốt của cậu mà động động.

“Giúp việc?”

“Ta không phải người giúp việc của người sao? Nhưng cái này có cái gì buồn cười?!” Tại Trung bất mãn vùng đũa.

Biểu tình của Duẩn Hạo đột nhiên trở nên thực bất đắc dĩ.

“Về sau đừng nói như vậy nữa, sẽ không có người nào khinh thường người.”

Tại Trung nghe xong sững sốt, “Ý người là bọn họ đều là khinh thường ta?!”

“Chứ người cho là thế nào?”

“Mụ nội nó, cái trường bại hoại này! Lão tử không học nữa!” Tại Trung hóa tức giận thành sức mạnh, ăn hết tất cả cơm nắm còn lại trong hộp.

“Người phải hảo hảo đi học, cuối kì còn có phiếu điểm nữa. Đừng để dì Mỹ Thục thất vọng.” Duẩn Hạo giống như tiểu đại nhân ân cần nói với Tại Trung.

Nhưng xem chừng bộ dáng Tại Trung cũng không cảm kích.

Một đám các người đều bá đạo như vậy! Thực quá đáng... Ta đọc sách hay không đọc sách ngay cả chính ta còn không tự quyết được, thế thì còn lý lẽ gì nữa không hả! Các người còn bá đạo hơn cả Hi Triệt ca nữa! Nhất là người, Trịnh Duẩn Hạo!

“Không nói đề tài này nữa...” Duẩn Hạo hình như là đang nghĩ đến cái gì đó, nói, “Cứ tới đây hỏi ta.”

“Thiếu gia...”

“Ở trường học không cần gọi ta là thiếu gia... Không đúng, bất kì đâu cũng không cần gọi ta là thiếu gia, ta không thích nghe. Người không được gọi ta là thiếu gia.”

Giờ nghỉ trưa hôm đó, Tại Trung có Duẩn Hạo ở cùng. Hai người mặt đối mặt, ghé vào trên bàn học, im lặng ngủ. Tại Trung luôn nhớ rõ ánh dương quang ngày đó, ôn hòa, không chút chói lọi, như vàng sáng nhuộm vàng tóc và hai bên má Duẩn Hạo. Tại Trung rất thích nhìn khuôn mặt Duẩn Hạo như vậy, giống như có rất nhiều bí mật chờ đợi cậu phát hiện.

Bọn họ cũng không biết sự tự nhiên như vậy là từ khi nào bắt đầu, chỉ nhớ rằng, khi mình cô đơn nhất, rất muốn có một người thích hợp cho mình dựa vào, dù cho chỉ là một người bạn chơi đùa nhất thời.

Thật lâu thật lâu về sau, Tại Trung nhớ lại lúc ấy, phát hiện kì thật lúc ấy mình không phải chỉ vì muốn lấp đầy khoảng trống.

Hai đứa trẻ vốn không thể thân thiết, nhưng bởi vì học cùng trường mà bắt đầu gần bó với nhau. Tại Trung quen nhau bạn bè nhờ vào tài trí hơn người, sự kiêu ngạo và tài ăn nói. Hơn nữa cậu cũng phát hiện rằng, dù Duẩn Hạo cả ngày xụ mặt nhưng bên cạnh cậu ta vẫn luôn có rất nhiều người. Cậu không hiểu, nhưng bởi vì bài tập mỗi ngày đủ để làm cậu đau đầu, cho nên lực chú ý của cậu dần bị dời đi.

Lần đầu tiên làm kiểm tra, Tại Trung suýt chút nữa là vướng đèn đỏ (aka rớt). Cái này cũng khó trách, bởi ở trường học ở quê làm gì có nhiều môn học như thế, mà trường học ở đây chỉ hận không thể nhồi nhét tất cả kiến thức cho đám nhóc tiểu học, mặc kệ chúng có thể tiếp thu được hay không. Tại Trung lần đó cảm nhận được sự sợ hãi sâu sắc. Khi phát bài kiểm tra ra, Tại Trung liền gấp luôn bài kiểm tra ấy thành máy bay, ném loạn xạ trong lớp. Kết quả không ngờ lại ném ra ngoài phòng học, lại vừa vụng đáp xuống ngay trước mặt Duẩn Hạo.

Tại Trung lao ra, nhưng ngay giây tiếp theo lại thấy cậu ta dừng bước lại ngay trước cái máy bay giấy đó.

“Cái gì a...” Một đứa bé trai bên cạnh Duẩn Hạo muốn cúi xuống nhặt, nhưng nó đã nhặt lên trước.

“Trình Duẩn Hạo, đây là cái gì?” Người bên cạnh tò mò hỏi.

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung, ánh mắt dời đến phía trước. “Đi thôi.”

Đợi bọn họ đã đi khuất, Tại Trung mới nhớ ra rằng bài kiểm tra của mình đã bị cầm đi mất, ở phía sau hét âm lêm, “Trình Duẩn Hạo! Đó là máy bay của ta! Trả lại cho ta!!!”

...

Giữa trưa ăn cơm, Tại Trung nhìn chằm chằm cửa sổ mà ngơ ngẩn. Cậu không biết nên nói kết quả kiểm tra của mình với mẹ thế nào. Mẹ chưa bao giờ hỏi đến chuyện học của cậu, mỗi ngày chỉ chuẩn bị phần cơm cho cậu mà thôi. Nhưng cậu thật sự thực hi vọng mẹ có thể vì thành tích tốt của mình mà tươi cười, giống như mỗi lần mẹ Duẩn Hạo đối với cậu ta vậy...

Cửa như thường ngày mở ra, nhưng khí thế của Duẩn Hạo hôm nay tựa hồ mạnh hơn mấy ngày trước.

Tại Trung bấu môi, cầm đũa lên.

Đặt bài kiểm tra nhàu nhĩ lên bàn.

“Chào thiếu gia.”

Cánh tay Duẩn Hạo ở đối diện hiển nhiên cương cứng một chút, sau đó nặng nề đặt hộp cơm lên bàn. “Đây là thành tích của ngươi?”

“Ta nói Duẩn Hạo thiếu gia à, ngươi đừng luôn nói chuyện giống đại nhân như vậy chứ. Ta đói bụng rồi, muốn ăn cơm.”

“Nói với ta trước một chút, gần đây ngươi học hành thế nào?”

“Ngươi để ta ăn cơm trước đã, ta đói chết rồi!”

“Nói rõ ràng trước.”

Đôi tay nhỏ bé của Duẩn Hạo nắm bàn tay đang cầm đũa của Tại Trung lại, không chút bộ dáng muốn thả ra. Tại Trung âm thầm dụng lực, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, “Ta có chết cũng không muốn thẳng nhai như ngươi quan tâm...”

...

9. Chương 9: Make A Childhood 4

Tại Trung không hiểu câu trả lời của mình vì sao lại chọc giận Duẩn Hạo đến mức mà cậu ta phải bỏ hộp cơm của mình lại, nổi giận dưng dưng ra khỏi phòng học. Buổi chiều tan học, Tại Trung sớm chờ bên cạnh xe, lại chậm chạp không thấy Duẩn Hạo đến đây. Cậu nhàn rỗi nhàm chán, bắt đầu đùa giỡn với Lý tài xế.

“Cậu không biết sao, thiếu gia từ nhỏ học đã giỏi rồi; người lại thông minh nữa, cho nên đến kì thi cũng không cần phải ôn tập vất vả.”

Trong lòng Tại Trung gào thét: *thế giới này thật không công bằng, cái gì cũng cho Trịnh Duẩn Hạo, tốt xấu gì cũng phải cho Tại Trung cậu một chút chứ!* Sau đó hỏi, “Hắn là không phải bởi vì cái gì mình cũng có cho nên mới xem thường người khác đấy chứ?”

“Sao lại thế được, thiếu gia không phải đứa bé như thế đâu, tiểu Trung cậu cũng đừng có thành kiến với thiếu gia như thế chứ!”

“ ... ”

Tại Trung vừa định phản bác liền thấy Duẩn Hạo mang theo cặp sách đi xuống lầu.

“Thiếu gia, sao hôm nay lại trễ như vậy?”

“Lý thúc thúc, ta muốn đến khu trung tâm một chút.”

“Nga, vậy tiểu Trung thì sao?” Lý tài xế đón lấy túi sách của Duẩn Hạo để lên xe. Ai ngờ Duẩn Hạo cũng không thèm nhìn tới Tại Trung, nói, “Để cậu ta tự về nhà.”

Tại Trung vừa nghe, tức đến không có chỗ trút.

Thiếu gia người làm sao vậy? Đến trường không phải người bức ta đến sao? Ta đã đến đây rồi, người lại trưng cái bản mặt ấy cả ngày, ta đã chọc giận gì người hả? Tất cả đều là do người muốn, ta đã thiếu người cái gì?! Đúng là buồn cười! Con bà nó, cái thế giới gì thế này a...

Nhưng những lời này cũng chỉ là kêu thầm trong lòng thôi. Tại Trung ngây ngốc mang theo cặp sách, nhìn theo chiếc xe hơi màu đen kia nghênh ngang rời đi, sau đó cậu nhổ mấy miếng nước miếng trên mặt đất.

Chả sao cả, dù sao ta cũng không thích ngồi trên xe người a! Ta tự về nhà! Dù sao ta cũng biết đường rồi!

...

Xe hơi thông thả chạy trên đường; không khí theo mặt trời lặn xuống cũng không còn cao như trước. Duẩn Hạo im lặng ngồi ở ghế sau, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chú cảnh tượng xẹt qua cửa sổ, không nói một lời.

Lý tài xế nhìn nó từ kính chiếu hậu, ha ha cười rộ lên, “Tâm tình thiếu gia hôm nay không được tốt a.”

Duẩn Hạo không lên tiếng.

“Là vì tiểu Trung sao?”

“Không phải.” Câu trả lời thực rõ ràng.

“Vậy thì đúng rồi.” Lý tài xế lẩm nhẩm nhỏ giọng, còn nói, “Như vậy bỏ lại cậu ta được chứ? Dù sao cũng mới chỉ là đứa bé mười tuổi thôi a.” Nhìn thấy sắc mặt của đứa bé phía sau có vẻ khó coi lắm rồi, Lý tài xế lại bổ sung thêm một câu, “Cậu nhóc đó không giống với thiếu gia đâu, có lẽ còn chưa biết đường nữa là.”

“...” Duẩn Hạo tỏ vẻ bức bối, tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Dừng xe!” Duẩn Hạo đột nhiên hô to một tiếng, Lý tài xế hoảng sợ, “Chỗ này là đường một chiều a.”

“Vậy thì đến phía trước rồi quay lại!”

Mắt thấy Duẩn Hạo đã đứng ngồi không yên, Lý tài xế không hiểu ra sao nhưng đánh xe nhanh hơn, đến phía trước liền quành xe lại, đứng ở ven đường.

“Thiếu gia...” Còn chưa kịp hỏi, Duẩn Hạo đã mở cửa xe lao xuống.

Nhà hàng bên cạnh đường, một đám nam nữ trẻ tuổi ngồi đối diện dùng bữa tối.

Duẩn Hạo đứng ngoài cửa, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trong kia.

Quả nhiên là dì Mỹ Thực.

Tại Trung cùng người phụ trách dọn rửa bể bơi hàn huyên một lát, lại giúp bỏ hết những đồ thừa xung quanh đi. Đến khi trở về phòng mình mới phát hiện chân mình đã mềm nhũn ra. Là do ai đó bắt cậu phải ngồi đến mấy tuyến xe công cộng, lại phải đi bộ hơn một giờ đồng hồ mới về đây được. Vừa nghĩ tới liền thấy tức giận. Còn chưa kịp phát tiết đã có người đến báo với cậu, nói nói Duẩn Hạo đang ở thư phòng chờ cậu, bảo cậu mang theo cặp sách qua đó.

Mặc dù lúc này cậu cực kì căm ghét Duẩn Hạo, nhưng vạn nhất nếu để người khác biết cậu dám cãi nhau với thiếu gia, không có người đến giáo huấn cậu mới là lạ. Cho nên cậu chỉ đành hữu khí vô lực mang theo cặp sách xuống lầu, thuận tiện tính toán có nên đóng cửa lại hảo hảo rống Duẩn Hạo một chút hay không.

...

Trong thư phòng, Duẩn Hạo ngồi trước bàn học chờ Tại Trung. Tại Trung vừa vào cửa liền cúi đầu, ném cặp sách xuống sàn nhà, tức giận nói, “Thiếu gia, đã trễ thế này, tìm ta có chuyện gì?”

Duẩn Hạo mở sách vở ra, cũng không ngẩng đầu lên, “Lại gọi ta là thiếu gia nữa, ta cho chó cắn người.”

“Người!” Tại Trung còn muốn mạnh miệng, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Đại Thụ kia nhìn thấy kẻ địch của cậu ta là sửa liên hồi, cậu đành phải nhin xuống.

Đúng vậy, lão tử ta chính là kẻ sợ mạnh hiếp yếu, thế nào!

“... Bình thường không phải người đều cùng Đại Thụ tản bộ trong hoa viên sao?” Tại Trung khó hiểu nhìn nó, “Hôm nay làm sao vậy?”

“Sau này ta không đi nữa.”

Tại Trung nghe xong chấn động, “Đại Thụ đã chết?!”

“Người mới chết!” Long mi Duẩn Hạo dựng thẳng cao cao, “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày người đều phải tới học thêm với ta! Có nghe thấy không?!”

“Không nghe không nghe...” Tại Trung giở trò trêu chọc, chuẩn bị mở cửa ra, kết quả bởi vì ý đồ quá rõ ràng, bị Duẩn Hạo giữ chặt lại. Bởi vì dẫm lên chân Tại Trung, hai người cùng té xuống.

Mẹ nó... Dè chết ta rồi... Cái đồ đầu heo này...

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Duẩn Hạo chỉ cách mặt Tại Trung chưa đến hai cm, hơi thở nóng hổi cũng thổi quét đến trên mặt cậu. Trong lòng Tại Trung đột nhiên sinh ra cảm giác kì lạ.

“ ... ”

“ ... ”

“Người đứng lên cho ta!”

Duẩn Hạo nghe thấy tiếng gào thét của Tại Trung, lập tức rời khỏi người cậu, đứng dậy sửa lại quần áo mình, nhanh chóng trở lại trước bàn học, khụ hai tiếng, “Lại đây ngồi xuống.”

Trải qua lần tiếp xúc thân thể vừa rồi, Tại Trung như bị choáng váng, ngoan ngoãn ngồi xuống, lập tức trở thành một học sinh ngoan ngoãn tiêu biểu. Không biết có phải là hơi máy điều hòa mở không đủ hay không mà khuôn mặt của hai đứa trẻ đều có chút phỉm hồng.

Ngày đó bọn họ đều rất chăm chỉ, sau đó Duẩn Hạo còn đưa Tại Trung đến trước cửa phòng cậu. Trước khi đi còn nói một câu: Tại Trung, người nhất định phải hảo hảo học tập. Như vậy tương lai người mới có thể rời khỏi nhà ta, tự kiếm tiền nuôi sống mình.

Nhưng cả người Tại Trung giống như bị quăng vào nước lạnh, hoàn toàn không có tinh thần.

Quả nhiên, mọi người đều muốn đuổi mình đi.

Ngay cả Trịnh Duẩn Hạo cũng không ngoại lệ.

10. Chương 10: Make A Separate 1

Bởi vì có ý nghĩ rằng “Duẩn Hạo cũng muốn đuổi mình đi”, sự nhiệt tình mà Tại Trung tích lũy đối với Duẩn Hạo cũng nguội lạnh. Cậu học tập rất chăm chỉ, nhưng tuyệt đối không phải là do nghe lời Duẩn Hạo. Cậu muốn rời khỏi đây, cách xa nơi này, về sau không bao giờ dựa vào bất cứ ai nữa.

Nhưng mẹ thì sao?

Mười tuổi đang ở ngưỡng cửa, đứa nhỏ ở vào tuổi này mới bắt đầu có chủ kiến, ý nghĩ không hoàn toàn chính, vừa tùy hứng lại vừa cố chấp. Tại Trung và Duẩn Hạo là hai ví dụ, một người cho rằng mình đã nhìn thấu thế giới, một kẻ lại cho rằng có thể thay đổi hết thấy.

...

Tại Trung không ăn cơm trong phòng học nữa. Cậu đã kết bạn được, cho nên sẽ cùng bạn bè đến căn tin ăn cơm. Lúc đầu Duẩn Hạo hỏi cậu, Tại Trung nói mình đã có bạn rồi, không cần cậu ta ở bên cạnh nữa. Duẩn Hạo sững sốt hồi lâu, sau lại hỏi, ‘ai ở cùng người’. Tối đó lại bỏ Tại Trung lại trường, còn mình ngồi xe đi về.

Sau đó hai người trong trường như không quen biết nhau nữa, như hai kẻ xa lạ.

Ngày cứ như vậy trôi qua, thu qua đông đến. Trong mắt của một đứa bé, ngày luôn trôi qua quá nhanh. Tại Trung chờ đợi lễ Giáng Sinh đến.

Nhưng cậu thật không ngờ, mối quan hệ vốn đã không hòa hợp giữa mình và mẹ, lại bởi vì sự xuất hiện của một người đàn ông xa lạ mà càng thêm cứng nhắc.

Tại Trung cũng là trong lúc vô ý thấy người đàn ông kia hôn miệng mẹ mình trước cổng nhà Trịnh gia, sau đó mỉm cười nhìn cô vào nhà. Tại Trung ngây ngốc đứng đó, hoàn toàn mất đi khả năng phản ứng.

Trong lòng giống bị cái gì đó đào khoét đến trống rỗng, vô cùng đau đớn.

Lúc này cậu mới nhớ ra. Thì ra mẹ mình vẫn còn trẻ lắm, mẹ có cuộc sống của riêng mình. Có lẽ sự xuất hiện của mình mang đến nhiều bất tiện cho mẹ, nên mẹ mới chán ghét mình như vậy...

Tại Trung cắn môi, chuẩn bị lao ra gọi người đàn ông kia lại.

Nhưng đột nhiên cánh tay bị người nào đó kéo lại.

Cậu kinh ngạc quay đầu, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo không nói gì cả, chỉ lôi cậu vào trong. Tại Trung tức giận vùng vẫy, muốn xông về phía trước. Vì thế Duẩn Hạo dùng lực lớn hơn, cuối cùng đành ôm lấy thắt lưng Tại Trung.

“Trịnh Duẩn Hạo, ngươi buông ra!”

“... Về với ta.”

“Ta muốn đi tìm hân hoi rõ ràng, ngươi buông!!!”

“Tại Trung... Nghe lời.”

Duẩn Hạo tuy nhỏ nhưng lời nói rất nghiêm túc, không có chút nghiêm khắc nào.

Tâm trạng phức tạp của Tại Trung lập tức chùng xuống. Cậu không giãy dụa nữa, chỉ nhìn người đàn ông kia dần đi xa, nước mắt bất giác rơi xuống.

“Ta làm sao bây giờ... Ô ô ô...”

Tại Trung ngồi xuống, ôm lấy chân mình, lớn tiếng khóc.

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn cậu, không nói được gì.

“Ta nên làm cái gì bây giờ... Trịnh Duẩn Hạo... Ô ô, ta rất khổ sở...”

Kỳ thật lúc ấy Tại Trung cũng không biết vì sao mình muốn kêu tên Duẩn Hạo, nhưng sự vô ý của cậu lại gợi lên những cơn sóng cuộn cuộn trong tim Duẩn Hạo. Duẩn Hạo cũng ngồi xuống, nhẹ giọng nói, “Bên ngoài rất lạnh, đi về trước rồi nói sau.”

“Ta không muốn về...”

“Vậy thì đến phòng ta đi.” Nói xong, Duẩn Hạo dùng sức kéo Tại Trung lên, đi về phía biệt thự.

11. Chương 11: Make A Separate 2

Tại Trung ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn tấm ảnh chụp Duẩn Hạo trên tường đối diện. Bởi vì cậu vẫn luôn tươi cười, cho nên hôm nay nhìn qua đặc biệt cảm thấy đau lòng. Duẩn Hạo thay quần áo xong liền ra ngoài, thở dài. “Tại Trung.”

“Ta khó chịu, Trịnh Duẩn Hạo.”

“Ta biết.”

“Mẹ có lẽ là vì như vậy mới chán ghét ta.”

“Người đừng suy nghĩ bậy bạ.”

Người giúp việc mang hai cốc nước trái cây đi vào, Duẩn Hạo đưa đến cho Tại Trung một cốc, “Sưởi ấm trước một chút.”

Về mặt chán nản, Tại Trung tiếp nhận cái cốc, thì thảo nói, “Không biết ông chú kia có tốt với mẹ không...”

“...”

Đại Thụ nằm trong góc phòng, có lẽ cũng nhận thấy tâm trạng nặng nề của chủ nhân. Duẩn Hạo đi đi lại lại khắp phòng, tựa hồ như muốn nói với Tại Trung cái gì đó, nhưng tiếng khóc bất ngờ của Tại Trung lại một lần ngắt ngang suy nghĩ của nó.

“Ta rất muốn ba ta, bây giờ ta mới biết ta rất muốn ba ba...” Tại Trung gào khóc, “Ta vẫn cố không khóc... Ta rất bất hiểu... Cho dù ba ba đánh ta, ông vẫn là ba ta... Ông chỉ có ta là người thân duy nhất... Ta rất nhớ ông a... Nhưng ông đã chết rồi...”

Duẩn Hạo đi qua, hai tay đỡ lấy bả vai gầy yếu của Tại Trung, âm thầm hít một hơi, nói, “Tại Trung, đừng khóc.”

“Ta muốn khóc...”

“Vì sao người khóc?”

“Ta muốn ba ta, ta không muốn mẹ kết hôn nữa...” Tại Trung ngẩng đầu, đáng thương hề hề nhìn Duẫn Hạo, không ngờ lại thấy được vẻ lo lắng trên mặt cậu ta.

“Nhưng đây không phải việc người muốn là được, ở đây khóc lóc thì có lợi gì? Nếu không muốn người khác chen vào giữa người và mẹ thì người nên dũng cảm nói với mẹ người, nói rằng người không muốn! Đàn ông con trai không thể cứ khóc mãi thế này được, nghe không?!”

Tại Trung cái hiểu cái không gật đầu.

“Phụ nữ luôn phiền toái thế đấy.” Duẫn Hạo đột nhiên thay vẻ mặt bất đắc dĩ, đứng dậy đi tới cửa, mở toang cửa ra, đã thấy Trịnh phu nhân khoác áo lông đang đứng ngoài đó rồi.

Xấu hổ chỉnh chỉnh quần áo, vẻ mặt Trịnh phu nhân cười xấu xa, “Hắc hắc... Sao lại khóc vậy a, tiểu Trung? Duẫn Hạo, con không hảo hảo an ủi nó đi!”

“Mẹ nghe lén ngoài cửa lâu như vậy mà không thấy con đang an ủi cậu ta hả?” Duẫn Hạo tức giận hỏi lại một câu, “Mẹ, mẹ đừng có nhiều chuyện vậy được không?”

“Có gì đâu... Thật là, ta nào có nghe lén gì đâu chứ...” Trịnh phu nhân bắt mãi bữu bữu môi, giữ chặt tay Tại Trung, ôn hòa nói, “Tiểu Trung a, kỳ thật con không cần khổ sở, chúng ta đều rất quan tâm đến con. Mẹ con dù có tìm ba ba mới cho con thì con cũng không cần lo lắng, bọn họ sẽ đối xử tốt với con thôi.”

“Còn nói không nghe lén...” Duẫn Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trịnh phu nhân liếc một cái, mỉm cười nhìn Tại Trung, “Ngoan, ba ba con mất rồi không thể trở lại được nữa, nhưng bây giờ sẽ có rất nhiều người yêu thương con hơn! Ta, Duẫn Hạo, còn có rất nhiều...”

“Sao lại nhắc đến con?!” Duẫn Hạo bất mãn hỏi.

“Chẳng lẽ con không quan tâm đến tiểu Trung a?!” Trịnh phu nhân trừng nó.

Tại Trung đột nhiên nhớ tới đến, *không phải bởi vì thái độ của cậu ta mà mình mới quyết định lờ cậu ta đi sao? Thế mà hôm nay còn khóc trước mặt cậu ta, còn để cậu ta lúi vào phòng nữa! Mình thực buồn nôn a!!!* Nghĩ đến đây, Tại Trung tức giận nói, “Thiếu gia có phải thực sự quan tâm đến cháu đâu! Cậu ấy còn ước gì cháu sớm rời đi một chút!”

Duẫn Hạo mở to mắt, kinh ngạc nhìn cậu.

Kết quả, tối hôm đó Duẫn Hạo bị mẹ hung hăng giáo huấn một trận. Còn phải đồng ý với mẹ nó rằng sau này nó sẽ coi Tại Trung như em ruột của mình mà chiều cố. Trịnh phu nhân cũng không nói cho nó biết rằng Tại Trung còn lớn hơn nó những mười ngày. Bà thích xem thằng con giả vờ lạnh lùng của mình làm

chuyện ngốc nghếch.

12. Chương 12: Make A Separate 3

Tại Trung luôn lo lắng chuyện ba ba mới, nhưng vẫn không có dũng khí đi hỏi mẹ. Quan hệ giữa hai mẹ con cậu khó khăn lắm mới có chút khởi sắc, cậu không muốn mình lại bị biếm vào lãnh cung (không được mẹ quan tâm/đối xử lạnh nhạt) lần nữa. Lễ Giáng Sinh sắp đến, mỗi ngày cậu cậu đều cố gắng để dành ít tiền, hi vọng có thể có đủ tiền mua tặng mẹ một chiếc khăn quàng cổ. Mẹ thích màu đỏ, màu da lại trắng, quàng vào nhất định sẽ rất đẹp.

Mỗi khi nghĩ đến đây, cậu đều rất vui vẻ.

Đêm trước lễ Giáng Sinh, trời đổ trận tuyết đầu tiên. Tại Trung đạt được thành tích nhất lớp, cực kì cao hứng, một đường chạy vội đến lớp Duẩn Hạo báo cho nó tin tốt này. Duẩn Hạo cầm bài kiểm tra bừa bãi, nói câu cũng không tệ lắm rồi xoay người đi vào lớp; Tại Trung vẫn rất vui vẻ, dù cậu không để ý đến khoe miệng hơi nhếch lên của Duẩn Hạo khi nó xoay người đi.

Đến giờ nghỉ trưa, Duẩn Hạo lại cùng Tại Trung ăn cơm lần đầu tiên trong ba tháng này. Cơm bọn họ ăn là do đầu bếp ở nhà chuẩn bị sẵn, trước giờ nghỉ trưa mới được đưa đến. Kỳ thật trước kia Duẩn Hạo vẫn luôn ăn thế này, chẳng qua là thói quen thay đổi từ khi cùng Tại Trung đến trường, rồi lại cùng cậu về nhà mà thôi.

Mà chuyện đó thì Tại Trung hoàn toàn không biết.

Dọc đường đi, Tại Trung ngồi trong xe vẫn luôn hưng phấn, thậm chí còn không biết sống chết lôi kéo Duẩn Hạo xem phải làm thế nào mới gây được niềm vui bất ngờ cho mẹ cậu. Lý tài xế nhìn chỉ biết ha ha cười, nói bây giờ thiếu gia đã bị Tại Trung cảm hóa mất rồi. Duẩn Hạo nghe xong lập tức đẩy Tại Trung ra, ngồi thẳng lưng.

...

“Mẹ! Hôm nay con đứng nhất lớp đó!!! Mẹ...”

Tại Trung vui vẻ chạy lên lầu đẩy cửa ra, nhưng lại phát hiện một người đàn ông xa lạ đang ngồi trong phòng.

Thật ra thì người này cũng không gọi là xa lạ. Tại Trung nhận ra ông ta chính là ngọn nguồn mình lo lắng từ trước tới giờ.

“Mẹ tôi đâu?” Ngờ kị Tại Trung cũng không tốt, bởi vì cậu cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này khi nhìn mình cũng không có thiện ý.

“Nhóc thật sự là con của Mỹ Thực? Con ruột?”

“Đây là nhà tôi, ông ra ngoài!” Tại Trung tức giận đá cặp sách lên giường, trừng mắt nhìn thẳng vào người đàn ông kia.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, “Tính tình cũng không vừa nhỉ... Nghe nói nhóc để Mỹ Thực nuôi nhóc đến mười tám tuổi hả? Ta thấy nhóc a... hình như da mặt dày quá rồi đấy, nhóc con.”

“Ông!”

“Đừng trách tao nói chuyện không nghe nổi... Mẹ nhóc càng ngày càng đẹp, lại trẻ tuổi, cuộc sống sau này sẽ rất tốt đẹp, nhưng nếu mang theo nhóc thì cô ấy sẽ rất khó khăn. Nhóc hiểu ý tao không?”

“...” Tại Trung cúi đầu không nói được một lời.

Người đàn ông thấy Tại Trung không còn hung hăng như vừa rồi nữa, đắc ý nở nụ cười, “Tao xem nhóc cũng là đứa nhỏ hiểu biết, cho nên mới nói với nhóc thế thôi. Nhóc không còn nhỏ nữa, cuộc sống sau này còn phải chi tiêu nhiều, nhóc muốn mẹ nhóc vì muốn chăm lo cho nhóc mà buông bỏ hạnh phúc của mình sao? Nói thật... Tao tính cưới mẹ nhóc, nhưng bởi vì có nhóc nên đành phải cân nhắc lại đây.”

Tại Trung run lên, ngẩng đầu lên.

“Sao vậy? Không tin?”

“Mẹ tôi... Thật sự muốn kết hôn với ông sao?”

Người đàn ông sững sốt, lập tức cười rộ lên, “Đương nhiên, chúng ta vốn đã quyết định, nhưng bởi vì nhóc nên gần đây chúng ta mới thường xuyên cãi nhau. Nhóc con, đừng làm khó mẹ nhóc, được không?”

Ánh mắt Tại Trung nhìn chằm chằm mặt đất, hồi lâu sau mới hỏi, “Ông có ý gì?”

Người đàn ông đi tới, vỗ vỗ vai Tại Trung, cười đến giảo hoạt, “Từ đâu tới đây thì về lại nơi đó, đây không phải là biện pháp tốt nhất sao? Vì hạnh phúc của mẹ nhóc, nhóc hẳn là nên làm như vậy.”

Sắc mặt Tại Trung tái nhợt, bả vai run run không ngừng được, phiếu điểm trong tay cũng đã bị bóp đến nhăn nhúm.

Phải rời khỏi sao?

Tuy rất căm ghét tên đàn ông dối trá này, nhưng dù sao lời ông ta nói cũng có lý.

Rất nhiều lần cậu đã tự hỏi tại sao mẹ lại không thích mình, cậu cũng không chỉ oán thầm trong lòng một lần; nhưng thật ra cậu biết rõ, đối với mẹ mà nói, dù mình có nhu thuận nghe lời bao nhiêu thì cũng vẫn là trói buộc, hơn nữa với cậu, cuộc sống như vậy thật sự quá mỗi mệ. Lúc nào cũng phải thấp thỏm lo sợ, mà chính cậu lại không phải là đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành như vậy; cuộc sống như thế cậu đã sớm căm ghét từ lâu. Đã căm ghét từ lâu rồi!

Cậu không muốn để lại ấn tượng không tốt cho mẹ. Nếu bây giờ người đàn ông này đã nói muốn cưới mẹ, đó thật đúng là cơ hội tốt a... Vừa có thể để mình giảm bớt cảm giác tội lỗi, lại có thể mang đến hạnh phúc cho mẹ...

Thật sự phải rời khỏi sao...

Cậu cũng rất nhớ những người bạn ở quê a...

Cúi đầu nhìn cái đồng hồ màu lam trên cổ tay mình, Tại Trung thấy ngơ ngẩn. Cậu vẫn rất luyến tiếc nơi này a, không chỉ có luyến tiếc mẹ mà cậu còn rất luyến tiếc Trịnh phu nhân và mọi người đã luôn yêu thương mình.

Cũng luyến tiếc cả Trịnh Duẩn Hạo nữa... Tuy lúc nào cậu ta cũng luôn xụ mặt, bộ dáng như chả có chuyện gì liên quan đến mình, nhưng... Cậu ta cũng luôn bảo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn mình thích cho mình, cũng tỉ mỉ sửa lại những chỗ sai trong đề ôn tập toán cho mình, chơi cùng cậu, cũng sẽ làm bộ nói lơ đãng mà nói vài lời ấm áp khi cậu buồn bực sa sút tinh thần.

Cậu luyến tiếc nhất chính là Trịnh Duẩn Hạo.

Tại Trung không biết người đàn ông đó rời khỏi từ khi nào; tối hôm đó cậu vẫn ngơ ngẩn, ngay cả mẹ trở về khi nào cũng không biết.

13. Chương 13: Make A Separate 4

Ngày hôm sau Tại Trung trốn học.

Cậu đập ống tiền tiết kiệm của mình. Số tiền bên trong đủ để cậu mua một chiếc khăn quàng cổ, cũng đủ cho vé xe về nhà cũ.

Tại Trung chạy đến cửa hàng, chọn một chiếc khăn quàng không quá đắt nhưng trông rất được, còn nhờ chị bán hàng gói lại thật đẹp, sau đó ngồi vào bàn viết một bức thư cho mẹ, lại dán kín phong thư, đặt trong hộp đựng khăn quàng cổ.

Sau đó cậu đến biệt thự tìm Duẩn Hạo.

Tại Trung cũng không muốn nói cho bất kì ai rằng mình sẽ rời khỏi đây. Trong lòng cậu rất áy náy, tất cả những người ở Trịn gia này đều yêu thương cậu, cậu còn chưa kịp báo đáp cho bọn họ cái gì cả. Sau này trở về Chunnam rồi, sợ sẽ không đến đây được nữa. Tại Trung cậu có lẽ sẽ sớm bị mọi người quên mất thôi.

Không biết bọn họ có nghĩ rằng mình là người vô lương tâm không nhỉ?

Duẩn Hạo ngồi trước bàn đùa nghịch món đồ chơi trong tay. Sau khi Tại Trung vào nhà mới phát hiện trong phòng có một gốc cây thông Noel. Trên cây treo đầy những dây kim tuyến màu vàng và những hộp quà nhỏ nhỏ đủ màu sắc, cực kỳ xinh xắn. Cậu sờ sờ, thích đến không muốn buông tay, thỉnh thoảng còn tán thưởng vài câu.

“Tại Trung, hôm nay vì sao ngươi trốn học?”

Có đôi khi Tại Trung thực chán ghét Duẩn Hạo, như bây giờ chẳng hạn. Cậu không thích bộ dáng từ cao nhìn xuống của cậu ta, đặc biệt là cái loại khẩu khí bá đạo này; vì thế tức giận trả lời, “Vậy thì sao?!”

“... Vì sao ngươi có thể nói như đó là chuyện đương nhiên như thế?” Duẩn Hạo như cố gắng áp chế lửa giận, “Trước kia không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Ngươi phải hảo hảo học mới có thể tự nuôi sống chính mình!”

“Bây giờ không cần nữa...” Tại Trung nhỏ giọng than thở.

“Cái gì?”

“Không có gì...” Tại Trung ngắc đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Duẩn Hạo, nói, “Trịnh Duẩn Hạo, ta rất vui khi có thể quen người bạn như ngươi. Ta nói thật đấy.”

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn cậu.

“Nói thật, khi ta mới đến đây, ta rất sợ, cũng rất cô đơn, bởi vì ta không biết nên nói chuyện với ai. Tuy người hết như đồ đầu gỗ, không thích nói chuyện, nhưng ta vẫn rất thích ở chung với người; cũng bởi vì có người nên ta mới không sợ ở đây nữa.”

“Tại Trung, sao người lại nói những lời này?” Duẩn Hạo hoài nghi nhìn cậu.

“Không có gì, không phải đến Giáng Sinh rồi sao? Ta lại không có quà gì tặng người...”

“Cho nên người mới nói những lời này cho ta nghe?” Duẩn Hạo vừa tức giận vừa buồn cười, “Nhưng mấy lời này không giống như lời khen a, nó giống như người sắp phải rời đi rồi ấy.”

Mũi Tại Trung cay cay, vừa cười vừa nói, “Hắc hắc... Người ước gì ta rời đi phải không?”

“Không phải!” Duẩn Hạo có chút vội vàng giải thích, “Tại Trung, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ muốn đuổi người đi, ta hi vọng người làm bạn của ta.”

Tại Trung thất thần, đây là lần đầu tiên Duẩn Hạo lo lắng giải thích cái gì đó. Cậu thì thào nói, “... Nga... Vậy thì cảm ơn người.”

Nếu ta sớm biết một chút, hẳn ta sẽ cư xử với người tốt hơn... Ít nhất sẽ không thường xuyên nói xấu sau lưng người. Bây giờ người mới nói cho ta biết, ta chỉ có thể xin lỗi người trong lòng mà thôi...

Trịnh Duẩn Hạo, người đúng là người bạn tốt!

Dù tương lai sau này có trải qua bao lâu đi nữa, ta cũng sẽ không quên người!

“Tối mai người có muốn đến nhà ta dùng cơm không?” Duẩn Hạo đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi.

“À không, sao lại hỏi như vậy?”

“Người qua đây đi, mẹ ta muốn tất cả mọi người ở cùng nhau.”

“...” Tại Trung nhìn chằm chằm Duẩn Hạo, yếu ớt hỏi, “Không phải là người sợ mẹ ta ra ngoài với tên vô lại kia, bỏ lại một mình ta đấy chứ?”

“...”

“Không sao đâu, ta nghe Văn ca ca nói các người còn phải tham gia tiệc gì đó nữa mà, không cần lo lắng cho ta đâu.” Tại Trung mỉm cười ngọt ngào.

Ta chỉ là con của người giúp việc thôi, đừng đối xử với ta tốt như vậy, Trịnh Duẩn Hạo.

“Ta không đi cũng được!” Duẩn Hạo tùy tiện nữa nằm trên giường, dùng tay chống đầu.

“Thật sự không cần phải thế.” Tại Trung chỉ cảm thấy nước mắt như muốn xộc thẳng lên mắt rồi. Cậu đi đến phía cánh cửa, khi sắp đi ra lại quay đầu nhìn Duẩn Hạo, “Trịnh Duẩn Hạo, cảm ơn người.”

Cảm ơn người, hẹn gặp lại.

Rạng sáng ngày hai mươi tư tháng mười hai, Tại Trung thu dọn đồ đạc hành lý không lấy gì làm nhiều nhận của mình, nhét hết vào ba lô nhỏ nhỏ, cũng mang theo đồng hồ màu lam mà Trịnh phu nhân đã tặng mình, cùng với phiếu điểm đứng nhất lớp. Cậu đặt hộp quà và lá thư đã chuẩn bị sẵn lên bàn, cực kì lưu luyến nhìn mẹ vẫn đang ngủ say, nước mắt cứ từng giọt từng giọt như trân châu rơi xuống sàn nhà.

Khinh chân bước ra khỏi Trịnh gia, đứng ngoài cửa lớn, cậu lại do dự.

Mọi người, thực xin lỗi.

Thực xin lỗi, các chú, các dì yêu thương của cháu...

Cháu phải đi rồi.

Trịnh Duẩn Hạo, thực xin lỗi...

Tại Trung nghĩ đến khuôn mặt tinh xảo luôn lạnh lùng của Duẩn Hạo, lại khóc một lần nữa.

“*Nam tử hán đại trượng phu, cả ngày khóc suốt suốt giống bộ dáng gì nữa?!*” Tại Trung đột nhiên nhớ tới lời nói của Duẩn Hạo, vì thế cậu lau mặt, mỉm cười.

Vậy là, trong một buổi sáng bình yên, khi bông tuyết vẫn đang bay bay, một mình Tại Trung lén lút rời khỏi nơi này.

14. Chương 14: Make A Separate 5

“Thiếu gia! Không ổn rồi!!!”

Duẩn Hạo đang mặc một cái áo lông đẹp đẽ cho Đại Thụ, cau mày nhìn A Văn đang vội vàng chạy về phía mình, “Làm sao vậy? Văn ca?”

“Tiểu Trung... Tiểu Trung không thấy đâu nữa!!”

“ ... ”

Vẻ mặt Trịnh phu nhân đau lòng nhìn Mỹ Thục ngồi trên sofa khóc thút thít, trong tay cô còn cầm một lá thư đã bị nước mắt thấm ướt đầm. Mỹ Thục đau lòng cầm một cái khăn quàng cổ màu đỏ, thấp giọng nức nở.

Duẩn Hạo bước từng bước xuống cầu thang, mắt nhìn chăm chăm vào Mỹ Thục.

“Duẩn Hạo a...” Trịnh phu nhân mới nãy còn có thể nhịn xuống, vừa nhìn thấy Duẩn Hạo thì nước mắt đã lăn lăn rơi xuống, “Tiểu Trung đi rồi... Ô ô, sao nó lại vô tâm như thế a...”

“Cô đang cầm cái gì thế?” Duẩn Hạo chau mày, lấy lá thư đã ẩm ướt vì nước mắt.

Sắc mặt nó tái nhợt.

“Mẹ:

Con phải đi rồi. Tuy con rất luyến tiếc mẹ, nhưng con phải đi. Chú ấy nói đúng, mẹ còn trẻ, tương lai còn có cuộc sống tốt. Nếu mẹ kết hôn sẽ có thể sinh được nhiều đứa bé dễ thương. Con tin rằng mẹ sẽ không căm ghét những đứa bé đó.

Con không hối hận khi đến đây tìm mẹ, nhưng con cảm thấy thực sự có lỗi. Nếu không có sự tồn tại của con, có lẽ thời gian qua mẹ đã không phải đau khổ như thế. Con vẫn chỉ là một đứa con ích kỷ, cho nên đã không quan tâm đến cảm nhận của mẹ. Thực xin lỗi...

Xin mẹ cứ yên tâm, con sẽ an toàn về lại Toàn Nan, ngoan ngoãn sống ở đó, Tất cả bạn bè của con đều ở trong thôn, cho nên sẽ không có chuyện gì xảy ra cả đâu; hơn nữa ba ba vẫn nằm ở đây, thật sự rất cô đơn... Con phải trở về với ba ba. Về phần ước định đến năm mười tám tuổi kia, bây giờ hẳn là không cần nữa rồi... Hắc hắc, nhưng con hứa với mẹ, con nhất định sẽ trưởng thành khỏe mạnh, xin mẹ đừng lo cho con.

Cũng xin mẹ nhất định phải hạnh phúc. Con không thích chú ấy, nhưng chỉ cần chú ấy đối xử tốt với mẹ thì không sao cả. Nếu sau này có cơ hội, mời mẹ đến Chunnam gặp con... Dù chỉ là một cuộc điện thoại cũng được. Bởi vì khi con rời khỏi đây rồi, nhất định sẽ luôn nhớ đến mẹ.

Đúng rồi, cái khăn quàng cổ đỏ mẹ có thích không? Mùa đông này hình như rất lạnh, khi ra ngoài nhất định phải mang theo nó nha!

Cuối cùng, giúp con nói lời xin lỗi đến mọi người... Con rất quý mọi người, hi vọng sau này còn cơ hội gặp lại...

Tiểu Trung của mẹ.

“Tiểu Tại còn nhỏ mà đã ghe lời, hiểu chuyện như vậy... Mỹ Thực, cô nói xem cô có cái gì tốt?! Nó vì cô mới rời khỏi đây, chỉ mới là một đứa bé như vậy... Cô nhẫn tâm quá! Tiểu Trung đáng thương của ta...”
Trình phu nhân ghen ngào trách Mỹ Thực ngồi đối diện đã khóc thành lệ nhân, lại quay đầu nhìn về phía Duẩn Hạo, “Con... Làm sao bây giờ... Tiểu Trung đi rồi...”

“... Cậu ta học quả nhiên có tiến bộ rồi, nhưng vẫn còn có chữ sai đây này.” Duẩn Hạo nhún nhún vai, cầm lá thư lên lần.

“Thằng nhỏ chết tiết vô lương tâm này! Mẹ nuôi mày lớn như vậy...”

Duẩn Hạo cắn chặt môi dưới, bước nhanh lên lần.

“Các người nhanh lên cho ta! Tốt xấu gì đêm nay cũng là Giáng Sinh, chúng ta phải trang hoàng nhà cửa cho Tại Trung một chút chứ?!”

Chỉ cần có Kim Hi Triệt ở đâu thì chỗ đó vĩnh viễn không thể an tĩnh được, ngay cả gà cũng không dám cất tiếng; đương nhiên càng miễn bàn cái đám người phía sau y, chỉ thấy người thì ôm cây người thì cầm đồ trang trí, chậm rãi đi đến cái cái nhà ở nơi sâu nhất trong thôn.

“Hi Triệt ca a... Mẹ em còn chờ em về nấu cơm đó...”

“Đúng vậy... Tại Trung cũng sẽ không về, chúng ta trang trí cây thông Noel làm gì a?”

Thằng nhóc phía sau hỏi như thương lượng.

“Câm miệng! Lại nói mấy lời vô nghĩa nữa thì hôm nay đừng có đưa nào về nhà được!” Hi Triệt hung hăng quát, “Tóm lại chúng ta phải trang trí cho nhà nó thật đẹp, chúng ta cũng không cảm thấy có lỗi, phải không?”

Cả đám người chạy đến nhà Tại Trung, Hi Triệt kinh ngạc phát hiện cửa nhà đã mở lớn từ khi nào.

“Mụ nội nó, rõ như ban ngày thằng nào lại không biết sống chết như vậy?!” Hi Triệt vẩy vẩy tay, “Vào đó bắt trộm cho tau!!!”

Mới vừa ra tới cửa, chợt nghe tiếng khóc đứt quãng từ bên trong, Hi Triệt tròn tròn mắt, “Ác... Ai, bọn mày vào xem...”

“Hi Triệt ca... Bọn em cũng sợ a...”

Nuôi các người có lợi gì chứ hả?! Hi Triệt thầm mắng, cố lấy thêm lòng can đảm đi vào nhà, lại thấy bên giường là một đứa nhóc mặt đầy nước mắt.

“Tại... Trung?”

Tại Trung ngẩng đầu, khàn giọng gọi, “Hi Triệt ca...”

15. Chương 15: Make A Find 1

Lò sưởi được khơi lên, trong phòng dần khôi phục sự ấm áp; nhưng bàn tay nhỏ bé của Tại trung vẫn rất lạnh. Hi Triệt đau lòng nắm tay cậu, mở lớn mắt. Đám trẻ thấy lão đại tâm tình không tốt, cho nên đều nghe lời vây quanh Tại Trung hỏi han. Mọi người đều hỏi han cậu nên cảm xúc Tại Trung cũng không còn xấu như vừa nãy. Nhưng hiển nhiên tính khí Hi Triệt không tốt như vậy, hét lớn, “Không phải nhóc nói mấy người bên kia đối xử với nhóc tốt lắm sao?! Sao bây giờ lại chạy về đây? Không phải tau đã nói sao, không được để người khác khi dễ người nhà họ Kim chúng ta! Nhóc làm tau thất vọng quá...”

“Không có người nào khi dễ em cả.” Tại Trung ngây ngô cười nói.

“Con khỉ! Vậy mà nhóc lại như phải chịu oan ức mà chạy về đây như nàng dâu thế hả?!”

... Anh đang so sánh cái gì thế hả... Tại Trung liếc mắt.

“Dù thế nào đi nữa, đã về đây rồi thì đừng đến đó nữa.” Hi Triệt khẽ thở dài, “Nhìn tay nhóc lạnh như băng thế này là tự nhóc về đây à? Có nói với mẹ chưa?”

“Nói...” Tại Trung lo lắng nói, “Có để lại thư rồi.”

“Thằng nhóc này...” Hi Triệt lắc đầu, nở nụ cười, “Quên đi, không sao cả, dù sao sau này nhóc cũng không tính trở về đó nữa phải không?”

“... Ân.”

“Vậy hai mẹ con vẫn đối tốt với nhóc thì sao? Nếu nhóc nhớ họ thì sao?”

“... Em không nhớ.” Tại Trung lau vết nước mắt trên mặt, nở nụ cười.

“Tại Trung a...” Hi Triệt chân thành nói, “Kỳ thật mỗi người đều có phạm vi sống thích hợp với mình, phạm vi sống của nhóc ngay ở đây, cho nên không có gì phải luyến tiếc cả, hiểu chưa?”

... Hi Triệt ca đáng ghét, em đã không muốn khóc rồi...

Tại Trung hao hết khí lực mới nhịn xuống được dòng nước mắt đang muốn tràn mi.

Lúc này Tại Trung đã về đây được ba bốn tiếng đồng hồ, bụng cậu không chịu thua kém bắt đầu kêu vang. Hi Triệt bất đắc dĩ cười cười, kéo cậu đứng lên, “Được rồi, đến nhà tau ăn cơm đi, thuận tiện báo tin bình an cho cha mẹ tau biết luôn. Lần trước giúp nhóc rồi đi, mong anh mày bị họ đánh nát rồi đây này.”

Tại Trung hắc hắc ngây ngô cười hai tiếng, đi theo mọi người ra cửa.

Trở về... Ta đã trở về rồi, mọi người.

Hít thở bầu không khí mới mẻ trong thôn mà đã lâu mới có lại được, trong lòng Tại Trung lại như có tảng đá đang đè nặng. Mới chỉ có vài giờ thôi mà cậu đã bắt đầu nhớ cái thành phố đó, bằng không sao lại xuất hiện ảo giác, thấy Trịnh Duẫn Hạo đang cạnh gốc cây Đại Thụ ở đầu thôn chứ...

Ấn, nhất định là ảo giác...

Xoa xoa đôi mắt, Tại Trung đi đến dưới tàng cây nhìn lại.

Cậu thấy rõ ràng vẻ mặt đầy tức giận của Duẫn Hạo đang đứng bên cạnh chiếc xe đen.

Đây không phải ảo giác chứ...

“Tại Trung...”

Lão thiên gia... Chẳng lẽ là ta nằm mơ sao...

Hi Triệt ngây ra một lúc, nhìn chằm chằm Duẫn Hạo hồi lâu, liếc mắt hỏi, “Mày là ai?”

... Lại là phương ngôn (tiếng địa phương). Duẫn Hạo cau mày đi tới, tóm lấy Tại Trung như xách một con gà; còn chưa kịp nói chuyện thì Hi Triệt đã ngăn nó lại, “Mày là ai? Sao lại bắt tại Trung của chúng tau?”

“Không phải chuyện của cậu.” Duẫn Hạo lạnh lùng trừng mắt nhìn Hi Triệt, dùng sức hất y ra. Hi Triệt không phải người luyện hapkido, đương nhiên không thể là đối thủ của Duẫn Hạo, một cái lão đảo liên lui về phía sau hai bước.

“Trịnh Duẩn Hạo!!” Thấy Duẩn Hạo đẩy Hi Triệt, Tại Trung cũng giận, “Người muốn gì?!”

Đám nhóc đều chạy lại ngăn Duẩn Hạo; A Văn và Tinh Tinh từ phía sau cũng nhanh chóng chạy lên, ngăn cản bọn nhóc đang vây quanh Duẩn Hạo. Tại Trung vừa tức vừa vội, ghen giọng quát, “Trịnh Duẩn Hạo, không được đụng đến anh em của ta!!!”

Lực tay của Duẩn Hạo đột nhiên không còn lớn như vừa nãy, nó nhìn chăm chăm Tại Trung, cắn răng hỏi, “Đối với người mà nói, bọn họ rất quan trọng phải không?”

“Đương nhiên quan trọng!” Mắt thấy đám trẻ bị A Văn ngăn lại, Tại Trung nóng nảy, “Người buông bọn họ ra! Trịnh Duẩn Hạo, ta cảnh cáo người!!!”

Duẩn Hạo buông tay ra, thả Tại Trung xuống, sau đó vẫy vẫy tay với A Văn, “Văn ca, buông bọn họ ra... Chúng ta đi.”

Đi?? Tại Trung ngồi dưới đất, ngây ngốc nhìn bọn họ ngồi ô tô nghênh ngang rời khỏi.

Hi Triệt chạy nhanh đến kéo Tại Trung, kích động hỏi, “Tại Trung, nhóc không sao chứ?! Tên kia là ai a?!”

“... Trịnh Duẩn Hạo.” Tại Trung giống như người mất hồn, ngồi bệt dưới đất.

“Cái gì?! Nó chính là thiếu gia mà nhóc nói là tốt lắm đó hả?!” Hi Triệt hét âm lém.

Người tới tìm ta sao, Trịnh Duẩn Hạo? Vì sao?

Tại Trung hoàn toàn bị sự xuất hiện của Duẩn Hạo làm rối loạn.

Vừa rồi Duẩn Hạo tức giận như vậy, mà bây giờ lại bị một câu của mình làm cho tức giận đến rời đi rồi... Tính tình cậu ta cũng quá đáng thật a! Bọn Hi Triệt ca chính là anh em của ta a, cậu ta tức giận cái gì chứ...

Không đúng không đúng, cái này không phải là thứ quan trọng nhất. Hôm nay là đêm Giáng Sinh, bây giờ lại là giữa trưa, chẳng lẽ tên kia không tính tham gia tiệc rượu tối nay sao? Cậu ta điên rồi?! Trong lòng Tại Trung bất ổn, phút chốc đã muốn mặc kệ chuyện của cậu ta, chốc lát lại muốn muốn bất luận thể nào cũng phải bắt cậu ta trở về.

Không không, cậu ta hẳn là trở về rồi...

Tại Trung đột nhiên khó chịu. Cậu phát hiện mình rất muốn Duẩn Hạo. Nhưng... lần gặp mặt này lại ngăn ngủ như vậy.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là nằm mơ thôi sao? Trịnh Duẩn Hạo căn bản không tới đây đúng không?!

“Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt, tên thiếu gia đáng chết a! Dám ra đây nữa, lão tử đùa chết nó!” Một câu của Hi Triệt làm bừng tỉnh người trong mộng, Tại Trung đầu đầy hắc tuyến.

Không phải nằm mơ a...

16. Chương 16: Make A Find 2

Sự xuất hiện của Tại Trung trong thôn gây ra chấn động lớn, nhà Hi Triệt lập tức vô cùng náo nhiệt, tam cô lục bà (tất cả mọi người) tất cả đều đến thăm Tại Trung, người này sờ sờ đầu cậu, người kia kéo kéo tay cậu, làm Tại Trung có cảm giác như đang ở trong cái lồng hấp, đầu óc choáng váng. Nhưng trong lòng cậu không có chút vui sướng nào, vẫn đang nghĩ đến chuyện xung đột vừa rồi giữa mình và Duẩn Hạo.

Bây giờ có thể khẳng định Duẩn Hạo chắc chắn là tới tìm cậu khởi binh vấn tội. Đúng vậy! Duẩn Hạo mới nói sẽ xem cậu như bọ tốt. Muốn một tòa băng sơn như vậy mở lòng khó lắm a, vậy mà cậu lại không cần suy nghĩ, rầm! một cái đóng sập cửa trái tim của Duẩn Hạo lại. Trách không được cậu ta lại tức giận như vậy! Tại Trung thật muốn mắng mình một trận.

Các lão nhân (người lớn/người già) trong thôn thấy Tại Trung như vậy, đều cảm khái chỉ qua có mấy tháng không gặp mà Tại Trung đã trưởng thành hơn hẳn, trở thành người thâm trầm thế này...

Ăn cơm xong, Tại Trung tìm cơ trở về nhà mình trước. Cậu muốn đến mộ gặp ba ba một chút, thấp nén nhang, đổ hai chén rượu. Trên đường thỉnh thoảng có vài con gà vừa chạy vừa kêu quàng quạc, làm Tại Trung cảm thấy vô cùng thân thiết. Cậu hát bài nhạc đã học được ở trường, vui vẻ đi về nhà.

A... Trước cửa nhà có hai người...

Tại Trung nghi hoặc đi đến, hét ầm lên, “Văn ca ca, Tinh tỷ tỷ?! Sao hai người còn ở đây?!”

“Tiểu Trung a, em đây rồi.” A Văn thấy Tại Trung đã trở lại mới nhẹ thở ra, chạy đến tổ khố, “Thiếu gia vẫn còn ở đây này, sao bọn anh đi được chứ?!”

“... Cậu ấy còn ở đây?!” Tại Trung càng kinh ngạc, “Hôm nay là đêm Giáng Sinh a! Sao cậu ấy...”

“Còn không phải bởi vì em sao...” Tinh Tinh bất đắc dĩ nói, “Cho tới bây giờ chị vẫn chưa thấy thiếu gia biểu hiện thế đâu. Sau khi biết em đi rồi, cậu ấy chẳng có phản ứng gì cả, bọn chị đã nghĩ chắc không sao đâu... kết quả...”

“Kết quả năm phút sau cậu ấy xuống lầu, muốn hai anh chị đi theo tìm em, còn hỏi chị Mỹ Thực địa chỉ của em nữa...” A Văn tiếp lời Tinh Tinh, “Đọc đường, mặt thiếu gia chỉ căng ra, bọn anh cứ nghĩ lần này em chết chắc rồi, kết quả không ngờ cậu ấy lại không nói gì, cứ thế để em đi.”

Tại Trung thấy may mắn, thở phào nhẹ nhõm.

“Em thì chả sao, chỉ khổ cho bọn anh... Bây giờ thiếu gia vẫn ở khách sạn ở trần trên ấy, đồ đạc gì đập được đều đập hết rồi, thứ gì không quăng được cũng quăng cả rồi.”

Tại Trung mở to hai mắt nhìn.

“Tiểu Trung a, em đi khuyên nhủ thiếu gia, bảo cậu ấy trở về đi... Phu nhân chưa nói gì cả, nhưng nếu bỏ qua tiệc rượu đêm nay thì nhất định lão gia không tha cho cậu ấy đâu.”

“Nhưng... Đâu có chuyện gì liên quan tới em a...” Tại Trung nghĩ, *em cũng sợ cậu ta mà... Vừa rồi ánh mắt cậu ta cứ như muốn nuốt chửng em ấy; em cũng không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ giờ lại đi tìm chỗ chết?*

Tinh Tinh nói, “Sao lại không liên quan đến em hả? Thiếu gia vì ai mà phải bôn ba như vậy a? Một câu em cũng chưa giải thích mà đã đi mất, thiếu gia nhất định tức giận.”

“Còn thương tâm nữa.” A Văn bổ sung.

“Thương tâm? Không có đâu?!” Tinh Tinh nhớ lại.

“Sao lại không có? Vừa rồi lúc tới khách sạn không phải mắt thiếu gia đỏ lên sao?” A Văn nhắc nhở Tinh Tinh.

Trong lòng Tại Trung như có con dao nhỏ, đau không chịu nổi. Cậu đỏ mắt, “Ngu ngốc... Cậu ấy tìm em làm gì a...”

“Tiểu Trung, bọn chị cũng không muốn em rời đi mà. Thiếu gia lại quan tâm đến em như vậy, đương nhiên càng không muốn a! Hơn nữa sau khi em rời đi, chị Mỹ Thực vẫn khóc đó. Thật ra chị ấy rất yêu em mà...”

“... Thật sao?!”

“Đương nhiên, bọn chị lừa em làm gì.”

Tại Trung mếu máo, rốt cục vẫn khóc, “Ô ô... đưa em đi gặp cậu ấy đi... Ô ô ô, em muốn gặp Trịnh Duẩn Hạo...”

Ngoài dụng cụ vẫn đều đều phun ra khí trắng ẩm ướt, phát ra tiếng kêu rất nhỏ thì trong gian phòng này không còn động tĩnh nào khác nữa. Hai đứa bé một ngồi trên giường, một đứng bên cửa sổ, không ai mở miệng nói chuyện trước, nhưng hai mắt đều đỏ hồng.

Tại Trung đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cảm thấy gì thì gì cũng phải đỡ Duẩn Hạo trước rồi nói sau, vì thế cắn răng quyết tâm mở miệng trước.

“Trịnh Duẩn Hạo...”

“Trịnh Duẩn Hạo đã chết.”

“...” Tại Trung có chút không nói gì, dứt khoát thuận theo Duẩn Hạo, “Chết thế nào?”

“Bị Tại Trung làm tức chết.”

“Duẩn Hạo...” Tại Trung lấy lòng thương lượng, “Ta sai rồi, người đừng tự giận mình được không? Ít nhất người về nhà trước đã, qua đêm Giáng Sinh rồi nói sau a.”

“Đêm Giáng Sinh thì sao?! Dù sao lúc nào cũng chỉ có mình ta, ngay cả một người bạn thật sự cũng không có!”

“... Ta sai rồi, còn không được a?!” Tại Trung ầm ỨC cãi lại.

“Người có chút bộ dáng là người sai không hả?!” Duẩn Hạo căm tức xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tại Trung, ta đối với người có chỗ nào không tốt mà người lại vong ân phụ nghĩa như thế!”

“Ta không phải vong ân phụ nghĩa...” Tại Trung như quả bóng xì hơi*, không chút tinh thần, “Ta không có cách nào...”

(*nguyên văn: : quả cà trong sương sớm, ý chỉ mất hết ý chí; tương tự như câu ‘quả bóng xì hơi’ của mình nên ta để câu này luôn ^^)

“Người cũng ngây thơ quá a! Ai nói cái gì cũng nghe, mà lời của ta thì người chẳng thèm nghe lấy một chút! Lỗi nặng nhất của người là đã làm người khác phải đau lòng!” Duẩn Hạo bước nhanh đến trước mặt Tại Trung, âm thanh lạnh lùng nói, “Người cứ đi như vậy, ngay cả nói với mẹ một câu để nghe cũng không có, người cam tâm sao?!”

“... Không cam lòng lại làm sao bây giờ?” Tại Trung nức nở nói, “Trịnh Duẩn Hạo, người thật quá đáng!”

Người khi dễ người khác! Cái gì đó đều là người nói! Người cần bản là không biết gì hết!”

Duẩn Hạo ngẩn người, ngữ khí dịu đi một chút. “Người không biết là người đấy chứ, sao người lại nghĩ mẹ người không thương người? Ngu ngốc!”

“ ... ”

“Ta chạy xa như vậy, không phải là chỉ đến gặp người đâu, nhất định ta phải đưa người về.”

Tại Trung cả kinh, thất thanh hỏi, “Vì sao?!”

“ ... Bởi vì...” Duẩn Hạo quay người lại, “Người là bạn của ta.”

Chỉ là vậy thôi sao... Trong lòng Tại Trung đột nhiên toát ra cảm giác mất mát mãnh liệt. Nhưng ngay cả cậu cũng không biết cảm giác này từ đâu mà đến.

“Ta sẽ không đi, Trịnh Duẩn Hạo, ta không thể trở về.”

Duẩn Hạo trừng mắt, khó tin hỏi, “Người vừa nói cái gì, lại lặp lại lần nữa.”

Tại Trung khẽ cắn môi, dừng cảm nhìn lại nó, “Ta nói ta không quay về! Ta không thể chỉ vì người muốn ta quay về là ta phải về!”

“Người đang nói với ta rằng ý kiến của ta không quan trọng phải không?”

“Không phải! Là...” Tại Trung cúi đầu nghĩ nghĩ, “Người không thể cứ lấy ý muốn của mình mà ra lệnh cho người khác a. Người ta cũng có chuyện bất đắc dĩ, người cũng nên nghĩ đến mới phải!”

“Ta không nghĩ đến?!” Sắc mặt Duẩn Hạo nhất thời xanh mét. Nó nắm chặt tay Tại Trung, nổi trận lôi đình, “Ta chạy cả quãng đường xa như vậy đến đây là vì sao? Chẳng lẽ chỉ vì để nghe người nói những lời này?!”

Tại Trung cách mặt Duẩn Hạo rất gần, cậu cảm thấy nhụt chí. Cậu cũng không phải muốn cãi nhau với Duẩn Hạo, nhưng cậu phát hiện mặc kệ có phải đang cãi nhau hay không, cậu luôn bị ở thế hạ phong.

“Ta muốn về nhà.” Tại Trung cũng không giãy dụa, “Thiếu gia, buông tay.”

“Được, ta và người cùng nhau về nhà.”

“ ... ”

Này cái tình huống gì vậy a... Không phải vốn mình đến khuyên Duẩn Hạo quay về sao, sao cuối cùng lại biến thành cậu ta đi viếng mộ ba ba với mình thế này a... Tại Trung đứng trước mộ ba ba buồn bực. Ngây ngốc nhìn Duẩn Hạo giúp mình rót rượu, thắp hương; ngay cả câu cảm ơn đều đã quên nói.

“Chú à, cuộc sống của Tại Trung bây giờ tốt lắm. Con hứa với chú, sẽ làm Tại Trung hạnh phúc. Cho nên con muốn dẫn cậu ấy về, có lẽ sau này sẽ không thường xuyên đến thăm chú được nữa. Thực xin lỗi.”

Người đang nói cái quái gì vậy hả?!! Tại Trung dở khóc dở cười nhìn Duẩn Hạo, nhưng dường như Duẩn Hạo hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của cậu, vẫn nghiêm trang nói cho hết. Tại Trung buồn bực đá đá hòn đá nhỏ phía sau Duẩn Hạo, mũi bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Ta sẽ không theo người trở về, Trịnh Duẩn Hạo, mặc kệ người lại khuyên như thế nào cũng thế thôi!

17. Chương 17: Make A Find 3

Theo Duẩn Hạo trở về, Tại Trung không ngừng hắt xì. Duẩn Hạo cởi chiếc khăn quàng của mình, quàng vào cổ Tại Trung. Tại Trung bất an nhìn nó, cả thở mạnh cũng không dám.

Trịnh Duẩn Hạo này nhất định có âm mưu... Nhất định có! Bằng không sao lại tốt với mình như vậy a... Thật đáng ghét!!!

“Trịnh Duẩn Hạo.” Tại Trung trả lại khăn quàng cổ cho Duẩn Hạo, “Chúng ta quang minh không làm chuyện mờ ám, người cứ nói với ta là được, đừng làm ta sợ...”

Vừa mới dứt lời, liền thấy Duẩn Hạo tức giận như hỏa tiễn phóng xuống chân núi.

... Ta nói sai rồi sao...

“Người đợi ta với a...” Tại Trung hô to đuổi theo.

Hi Triệt cùng đám bạn của cậu chờ ở đầu thôn, thấy Tại Trung cùng Duẩn Hạo cùng nhau về liền chạy lại, “Tại Trung! Hai đứa đã về rồi?! Đi qua đây, chúng ta đi chơi...”

Tại Trung lại lần nữa không hiểu gì cả, “Chơi?”

“Làm sao vậy, đi chơi thì có gì lạ?” Hi Triệt nói xong còn cười cười với Duẩn Hạo.

Không phải chơi thì có gì lạ, mà là thái độ của anh đó... Sao lại bảo em mang theo tào băng sơn ở phía sau đi chơi chứ hả?... Tại Trung cảm thấy chính mình đầu muốn nứt cả ra, chịu không nổi, đầu năm nay mọi người đều học được cách đùa như thế sao...

Đám trẻ vây sau Duẩn Hạo, Tại Trung cùng Hi Triệt đi trước mở đường. Quay đầu nhìn, thấy Duẩn Hạo tuy có vẻ không thân thiết với mọi người nhưng vẫn lễ độ đáp lại. Tại Trung trừng mắt nhìn Hi Triệt, nhỏ giọng hỏi, “Hi Triệt ca, anh lại muốn làm gì?”

“Vô nghĩa, đương nhiên muốn giáo huấn nó!”

... *Quả nhiên.*

“Không được!” Tại Trung gấp đến độ giơ chân, “Cậu ấy là thiếu gia của em đó! Không thể giáo huấn cậu ta được!!!”

“Đứa ngốc! Nhóc bây giờ không phải là gia nhân của nó nữa, còn thiếu gia cái gì hả?!” Hi Triệt đập đầu Tại Trung, “Nhóc lo cho nó làm gì? Nhóc đã quên nó đối xử với nhóc thế nào rồi hả?”

“... Nhưng ... Nhưng mà...”

Nhưng mà cậu ấy đối với em cũng tốt lắm a... Tại Trung nuốt lời muốn nói vào bụng, không lên tiếng nữa.

“Tau cũng không phải chỉ báo mối thù vừa rồi đâu. Tau thấy tính tình nó quái đản như vậy, trước kia không phải nhóc cũng bị nó khi dễ đấy chứ? Có tau ở đây rồi, nhóc cứ yên tâm đi, nhất định cả lời lãi gì gì đó tau cũng phải đòi lại.” Hi Triệt vỗ ngực.

“Hi Triệt ca... Không cần đâu...”

“Tiểu tử, sao nhóc lại kì lạ như vậy hả?! Chẳng lẽ nhóc thích nó rồi hả?”

“Sao vậy được?!” Tại Trung chấn động, lập tức hét ầm lên.

“Sao lại không được?” Hi Triệt trừng mắt, “Nếu không thích, lát nữa bọn tau đưa nó ra sau núi, nhóc vứt nó ở đó! Nghe chưa?”

“Anh nghĩ cậu ấy là chó con chắc? Còn vứt bỏ nữa?”

“Chỉ là dọa nó chút chút thôi; nửa tiếng sau chúng ta lại đến đó đón nó, sẽ không để nó bị thương đâu. Nhóc không đồng ý thì chắc chắn là thích nó rồi.”

“Em không thích!... Làm thì làm.” Tại Trung khẽ cắn môi.

Ánh chiều tà dần dần phủ lên đỉnh núi, thôn trang xa xa như được bao phủ trong một màu cam rực rỡ. Một đám trẻ vào núi, đánh võ không khí yên tĩnh ở đó. Duẫn Hạo đi bên cạnh Tại Trung, nghe Hi Triệt giới thiệu về ngọn núi này, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tại Trung như đang suy nghĩ gì đó. Hi Triệt càng nhìn cảm thấy hai đứa nhóc này không thích hợp, vì thế vẫn âm thầm nháy mắt với Tại Trung.

Mắt thấy trời sắp tối, trong lòng Tại Trung tính toán, muốn mau chóng hoàn thành yêu cầu của Hi Triệt ca, để càng trễ lại càng nguy hiểm. Tuy biết Duẫn Hạo có thể vì vậy mà giận mình, nhưng có lẽ như vậy sẽ củng cố thêm ý định trở về của cậu ta.

“Trịnh Duẫn Hạo...” Tại Trung hít sâu một hơi, cố gắng nói lớn, “Ta đưa đến sau núi xem! Phía đó cảnh sắc tương đối đẹp a!”

“Được.” Duẫn Hạo thản nhiên đáp.

Nhân tình Hi Triệt sáng lên, vừa lòng gật đầu, kéo Tại Trung đến một bên, giao phó, “Nhóc đừng quên, phải dẫn nó đi vào càng sâu càng tốt; dù sao sau nửa tiếng chúng ta cũng sẽ đến đón nó, người không cần phải mềm lòng. Nghe chưa?”

Tại Trung khó xử nhìn Hi Triệt, Hi Triệt trừng lại còn lớ hơn, kết quả Tại Trung không thể không thỏa hiệp, ủ rũ nói, “Được rồi...”

“Chúng ta ở chỗ này chờ nhóc, làm xong thì mau lại đây.” Hi Triệt vừa lòng vỗ vỗ Tại Trung, “Đi đi!”

Đi trong tuyết, dưới chân phát ra âm thanh lạo xạo. Tại Trung im lặng khác thường, nhìn về phía trước không chớp mắt. Tiếng thở dốc của hai đứa đan xen, thành âm thanh duy nhất trong núi. Tại Trung nhất thời không chú ý dưới chân, nặng nề ngã sắp xuống.

Duẫn Hạo bất đắc dĩ kéo cậu, quở trách, “Người là tiểu hài tử a, đi đường còn ngã như thế.”

“... Cảm ơn.” Nhìn Duẫn Hạo cúi người đỡ mình, nội tâm Tại Trung bỗng nổi lên cảm giác tội lỗi.

Mông đau quá a...

“Đi thôi.” Tầm mắt Duẩn Hạo dời đến phía trước, nói, “Nơi này rất đẹp, bảo sao người lại muốn về đây.”

“Ha ha, cũng đúng...” Tại Trung không yên lòng đáp lời.

Ta là ác ma...

“Không cho giới thiệu với ta nơi này chút sao?” Duẩn Hạo cúi đầu hỏi.

Tại Trung khẽ cắn môi, nói, “Trịnh Duẩn Hạo, bây giờ nếu người trở về vẫn còn kịp bữa tiệc đấy, lái xe nửa tiếng là về đến rồi.”

Duẩn Hạo dừng một chút, nói, “Ta không về. Ở đây cũng rất tốt, ta tính ở đây qua đêm nay, mai mới trở về, hơn nữa mai ta sẽ dẫn người về.”

Tại Trung nhứt chí, đau khổ khuyên, “Trịnh Duẩn Hạo, người về đi, nơi này không có gì chơi được đâu! Người là đại thiếu gia, người sẽ không biết cuộc sống ở trong thôn là thế nào đâu! Người cho là ở đây vui vẻ, nhưng có lẽ nhà người bây giờ đang náo loạn cả lên vì người ấy. Sao người lại không hiểu chuyện như thế a...”

“ ... ”

“Nếu bây giờ người quyết định trở về, ta sẽ lập tức mang người đi ra ngoài, được không?” Ánh mắt Tại Trung thương lượng.

“Ta muốn biết cuộc sống của người là như thế nào.” Duẩn Hạo ưỡn thắt lưng, nói, “Ta biết người sẽ cảm thấy ta không biết khó khăn là gì, nhưng là bây giờ ta sẽ thử tìm hiểu, người không thể gạt ta ra! Ta muốn hiểu bạn bè của người, cái này có gì sai?”

“Người thật sự coi ta là bạn của người sao?” Tại Trung si ngốc nhìn Duẩn Hạo hỏi.

“Không cần phải nghi ngờ như thế.” Duẩn Hạo đi đến phía trước.

Vậy... Chúng ta là bạn bè, sao ta có thể không để ý đến người được chứ? Thực xin lỗi, ta còn lừa người nữa... Thật xin lỗi...

Tại Trung cắn răng một cái, chỉ vào phía trước, “Ta thường xuyên chơi ở chỗ phía trước, người đến đó xem đi... Ngay ở phía trước thôi.”

“Sao còn chưa ra nữa? Tiểu tử Tại Trung kia không phải đã mềm lòng rồi chứ...” Hi Triệt cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, oán giận nói, “Đến giờ phải về nhà ăn cơm rồi.”

Đám trẻ ở bên cạnh không dám nói lời nào, Hi Triệt hít sâu một hơi, lo lắng nhìn phía hai người biến mất. Không đứa nào dám nghĩ đến chuyện xấu. Đêm nay là Giáng Sinh, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may a.

Bỗng nhiên, một thân ảnh cao lớn đi nhanh về hướng này, Hi Triệt vừa định thở dài một hơi, lại chấn động khi nhìn thấy người đến là ai.

“Trịnh Duẫn Hạo, sao lại là người?!”

18. Chương 18: Make A Thanks 1

“Trịnh Duẫn Hạo, sao lại là người? Tại Trung đâu?!” Hi Triệt xông lên trước, nắm áo Duẫn Hạo, quát lớn.

Duẫn Hạo nhìn nhìn phía sau Hi Triệt, hỏi, “Cậu ta còn chưa về?”

“...”

Duẫn Hạo không nói hai lời, xoay người đi về phía rừng cây. Hi Triệt nóng nảy, ngăn nó lại, “Nói rõ cho tau, sao lại thế này?!”

“Chúng ta tản ra, chuyện gì thế này?” Duẫn Hạo cảm tức nói, “Mau gọi người đi tìm cậu ta!”

Hi Triệt phát hoảng.

Tại Trung a Tại Trung, nhóc đúng là tên ngu ngốc, cả đời không làm nổi đại sự mà. Khi nào anh tìm được nhóc, anh phải đánh nhóc một trận mới được!

Nhìn bóng dáng Duẫn Hạo nhanh chóng biến mất, Hi Triệt như đột nhiên hiểu ra gì đó.

Ô ô ô... Cứu mạng a...

Bụng đói, chân đau, trời còn tối như vậy.

Đây có phải là báo ứng của ta không vậy... Đã biết là mệnh Duẩn Hạo tốt lắm mà, bắt quá ta chỉ đùa cậu ta chút thôi mà đã xui xẻo rơi xuống núi thế này rồi...

Tại Trung thử ngo nguậy một chút, không được gì thì chớ, ngược lại còn làm cho chân chảy máu, càng thấy đau hơn. Cậu bực tức nhổ bật mấy cây khô nhỏ nhỏ bên cạnh ném loạn xạ, tính toán xem nên ra khỏi đây bằng cách nào.

Mà lúc này, trời đã tối sẫm rồi.

Không biết bây giờ Trịnh Duẩn Hạo thế nào, nếu cậu ta cũng có chuyện gì đó thì đúng là nghiệp chướng nặng nề.

Ô ô ô...

Ta không muốn chết ở đây a, ta không muốn a... Ta sợ... Ba ba, mẹ... cứu con a...

Ta không bao giờ làm chuyện xấu nữa...

“Tại Trung!! Tại Trung!!...”

Hả?

“Tại Trung... Người ở đâu...”

Là Trịnh Duẩn Hạo? Có phải cậu ta cũng không tìm thấy đường về nhà không? Tại Trung vừa mừng vừa sợ, hô to lên, “Trịnh Duẩn Hạo! Ta ở đây... Ta ở dưới này!!”

“Tại Trung?!”

“Ngô... Ta ở dưới đây, Trịnh Duẩn Hạo...”

Tại Trung ngẩng đầu, mừng rỡ phát hiện phía trên xuất hiện thân ảnh quen thuộc.

Nước mắt cậu lập tức chảy xuống, nghẹn ngào vẫy tay với Duẩn Hạo, “Ô ô... Ta ở đây a...”

Chỉ thấy Duẩn Hạo bước hai bước thành một bước, lộn nhào từ trên xuống dưới, rơi thẳng vào người Tại Trung.

“Duẩn Hạo...” Tại Trung bất chấp tất cả, lập tức nhào vào lòng Duẩn Hạo lớn tiếng khóc, “Ta đã nghĩ rằng ta phải chết ở đây rồi...”

Cậu cảm thấy cánh tay Duẩn Hạo đang ôm chặt lấy mình, còn nghe thấy giọng nói cậu ta như dòng nước ấm truyền vào tai mình. “Đừng sợ, ta sẽ không để người chết tại đây đâu, tiểu tử ngốc này, đừng khóc nữa.”

Tại Trung chưa bao giờ cảm thấy Duẩn Hạo tốt như bây giờ.

Cậu đương nhiên không thể nói hết được cảm giác này, chỉ cảm thấy mình không thể rời khỏi cậu ta.

“Sao lại đột nhiên ngã xuống núi?” Duẩn Hạo kiểm tra thân thể Tại Trung, “Bị thương sao?”

“Chân ta đau...” Tại Trung ủy khuất nhìn Duẩn Hạo, chậm rãi kéo ống quần mình lên, chỉ nghe thấy Duẩn Hạo hít một ngụm khí lạnh, “Chảy nhiều máu như vậy?!”

Tại Trung cắn môi không lên tiếng. Cậu đương nhiên không thể nói rằng mình vì tránh né Duẩn Hạo tìm kiếm mới trượt chân ngã xuống dưới. Xem ra Duẩn Hạo cũng không để ý. Nó lấy một chiếc khăn tay màu lục từ trong túi ra, cột chặt vào mắt cá chân mảnh khảnh của Tại Trung, “Người cố chịu một chút, ta công người ra ngoài.”

“Trịnh Duẩn Hạo...”

“Được rồi, lên đi.” Duẩn Hạo dùng sức, nhắc Tại Trung lên lưng mình.

Nhìn bộ dáng Duẩn Hạo hô hấp dồn dập, trong lòng Tại Trung phức tạp khó chịu. Cậu không nói gì, chỉ yên lặng tựa đầu vào lưng Duẩn Hạo, lặng lẽ lau nước mắt.

“Đau không?” Tuy công Tại Trung cũng phải cố hết sức nhưng Duẩn Hạo vẫn cố gắng ra vẻ ung dung, “Đau thì cứ kêu, đừng cố chịu.”

“Không đau...” Tại Trung ôm chặt cổ Duẩn Hạo, hỏi, “Trịnh Duẩn Hạo, người có mệt không?”

“Không mệt.”

“Xin lỗi... Thực xin lỗi...”

“Người choáng rồi hả? Sao lại nói cái gì mà xin lỗi với thực xin lỗi? Nếu không phải vì ta thì người cũng không bị thương... Tim được là tốt rồi.”

“Ô ô ô ô...”

Ta là ác ma, ta thừa nhận... Nhưng là vì sao Trịnh Duẩn Hạo lại là thiên sứ a...

Tại Trung mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng, cậu mơ thấy Duẩn Hạo vẫn đứng cách mình rất xa, lạnh lùng nhìn mình. Dù cậu có gào to như thế nào thì Duẩn Hạo cũng không để ý đến mình. Giấc mơ đó là toàn thân đổ mồ hôi, cuối cùng bừng tỉnh.

“Trịnh...”

“Tỉnh a, đứa nhỏ này?” Một người phụ nữ tóc dài nở nụ cười, nhìn cậu.

“Cô Kim?” Tại Trung kinh ngạc hỏi, “Hi Triệt ca đâu?”

“Thằng nhóc thối kia bị chú Kim của cháu đánh cho một trận, bây giờ đang rên hừ hừ trên giường ấy.”

Tại Trung xoa xoa đầu, nhìn xung. Cô Kim nở nụ cười, “Người trong thôn vừa mới rời khỏi đây thôi... Cháu làm mọi người sợ muốn chết. Mới về đã xảy ra chuyện rồi, thật là...”

Tại Trung sững sờ, hỏi, “Trịnh Duẩn Hạo đâu...”

Cô Kim nói, “Nga, cháu nói thằng bé đẹp đẹp kia hả? Nó đứng ngoài cửa đấy, cô cho nó vào nhé?”

19. Chương 19: Make A Thanks 2

“Ân ân!” Tại Trung cao hứng gật đầu.

Duẩn Hạo chậm rãi đi vào, mặt không chút thay đổi đứng bên giường, cũng không thèm nhìn Tại Trung, “Tỉnh là tốt rồi, ta trở về cũng tốt.”

“Cái gì?”

“Người không phải chán ghét ta sao, bây giờ ta về không phải đúng ý người rồi sao?” Duẩn Hạo không nhanh không chậm nói, “Nhưng đối với ta, người là đặc biệt, dù sao ta vẫn coi người là bạn, mặc kệ người nghĩ thế nào.”

“...” Tại Trung cảm thấy như Duẩn Hạo đổi thành người khác, khó hiểu hỏi, “Người làm sao vậy, Trịnh

Duẩn Hạo?”

“Đừng giả vờ nữa, Kim Hi Triệt đều nói cho ta biết hết rồi.”

Cái gì?! Trong lòng Tại Trung cả kinh.

Duẩn Hạo cười lạnh một tiếng, nói, “Sao vậy? Dùng cách nhảm chán như vậy mà đùa bỡn ta, đổi lại bằng cái mạng của người, ta thấy không đáng đâu. Ta thực ngốc, còn lo cho người...”

Câu nói cuối cùng kia, thanh âm Duẩn Hạo rõ ràng đang run rẩy.

Tại Trung luống cuống ngồi dậy, không nói được gì.

“Ta cũng rất thất vọng với người, Tại Trung.” Duẩn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Gặp lại!”

Nhìn Duẩn Hạo đi về phía cửa, Tại Trung vội vàng xốc chân lên, chạy đến cửa; kết quả cơn đau từ chân truyền đến, cậu “A!” một tiếng ngã bệt xuống đất.

Nhưng Duẩn Hạo cũng không quay đầu.

“Trịnh Duẩn Hạo, người đứng lại đó cho ta! Ta ngã rồi này!!”

Bóng dáng kia đứng lại, nhưng cũng không quay đầu.

“Ta xin lỗi! Ta xin lỗi còn không được sao?!” Tại Trung vốn cuống cả lên, thấy lãnh đạm Duẩn Hạo như thế, thanh âm liền nghẹn ngào, “Ta sai rồi, người đừng giận ta... Đừng đi...”

“ ... ”

“Người đi rồi ta không biết nên làm sao cả...” Tại Trung ngồi dưới đất thương tâm khóc, nước mắt đầm đìa.

Duẩn Hạo rút cục quay đầu, trở lại phòng nâng Tại Trung dậy.

“Người còn gọi ta làm gì, ta đi rồi không phải đúng lúc lắm sao.” Thanh âm Duẩn Hạo vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, vẻ trẻ con trên mặt hoàn toàn bị nét ai oán thay thế.

“Không được mà! Ô ô... Được cáo gì mà được... Ta đã xin lỗi rồi...”

“Ai bảo người lại cùng Kim Hi Triệt kết bè tính kẻ ta chứ?” Duẩn Hạo bất mãn.

Tại Trung xấu hổ vô cùng, “Không phải ta đã bị báo ứng rồi sao...”

“Ta phải trở về, ngày hôm qua vội chạy đến đây như thế, ba ba sẽ không tha ta đâu.” Duẩn Hạo cũng rất khó xử, “Sau này nếu có cơ hội, ta sẽ lại đến thăm người.”

“Đừng!!!” Tại Trung cuống cuống, ôm chặt lấy Duẩn Hạo, lên tiếng khóc, “Người dẫn ta đi với, ta không muốn ở lại đây một mình...”

Ba ba, con muốn rời khỏi đây. Con muốn đến thành phố, muốn gặp mẹ... Con nhớ mọi người ở đó, con muốn cùng đi học với Trịnh Duẩn Hạo. Ba ba có trách con không?

Bởi vì Hi Triệt còn nằm trên giường, cho nên Tại Trung cùng Duẩn Hạo chủ động tới cửa nói lời từ biệt. Hi Triệt luôn cảm thấy trên mặt Duẩn Hạo mang vẻ rất đắc ý, thế là y âm thầm thề, sau này nhất định phải kiếm đủ tiền để lên Seoul tìm Tại Trung, cho thằng nhãi kia sáng mắt ra.

Ngồi trong xe, Tại Trung vẫn trộm nhìn Duẩn Hạo, xem ra tâm trạng cậu ta không tồi, vẫn luôn nhịp nhịp theo điệu nhạc trong xe. Tại Trung đột nhiên có cảm giác như mình đã bị lừa rồi. Bây giờ ở Seoul mẹ đang làm gì? Nhất định lễ Giáng Sinh trong nhà sẽ bận nhiều việc... Trịnh Duẩn Hạo nói đều là thật sao? Sao đột nhiên mẹ lại tiếp nhận mình được? Cho dù mẹ có tiếp nhận thì ông chú kia thế nào rồi?

Nhớ tới đến gương mặt của gã, Tại Trung liền tức giận.

Đúng là mình bị Trịnh Duẩn Hạo đưa về, nhưng Trịnh Duẩn Hạo có thể lừa mình cả đời không?! Cái này có hơi liều lĩnh, nhưng nếu đắc tội Hi Triệt ca... Mất nhiều hơn được.

Lần đầu tiên chia lìa. Sau này còn thứ gì chờ đợi bọn họ?

Hai tiếng đồng hồ, từ nông thôn đến thành phố, tâm trạng hỗn loạn của Tại Trung dần dần bình tĩnh lại. Cậu ngả đầu dựa vào kính xe, nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài.

Ai... Ta thật sự mệt mỏi.

20. Chương 20: Make A Thanks 3

“Cho người.” Duẩn Hạo đột nhiên ném cho Tại Trung một cái hộp nhỏ, Tại Trung ngây ngốc hỏi, “Cái gì vậy?”

“Quà Noel cho người! Chắc hẳn ta điên rồi, bằng không sao có thể tốt với người như vậy!” Duẩn Hạo như rất căm ghét mình mà vỗ vỗ đầu.

Tại Trung hắc hắc cười hai tiếng, chuẩn bị mở ra.

“Người không thể về rồi mới nhìn sao?!” Duẩn Hạo hung tợn rống lên một tiếng, làm Tại Trung sợ tới mức nhanh tay nhét cái hộp vào ba lô, không dám động dấy thêm tí nào.

Hai người phụ nữ đứng trước cửa bởi vì gió lạnh mà đều có vẻ mỏng manh yếu đuối. Tại Trung bỗng thấy tim mình nhói một cái. Cậu thấy vẻ mặt tiêu tụy của mẹ mình.

Hoang mang lo sợ, cậu quay đầu nhìn về phía Duẩn Hạo, ai ngờ Duẩn Hạo lại trưng ra vẻ mặt buồn chán, không biết lại đang than thở cái gì. Tại Trung mới đầu còn không hiểu được, lại nhìn ra ngoài xe, thấy mặt Trịnh phu nhân đen cả lại, cậu chợt hiểu ra.

Nơm nớp lo sợ xuống xe, Tại Trung đi từng bước từng bước về phía mẹ mình. Mỹ Thực nước mắt giàn dụa vươn tay chuẩn bị ôm cậu, không ngờ Trịnh phu nhân lại giành trước một bước, ôm lấy Tại Trung vào ngực, nước nở khóc, “Ồ ô ô... Tiểu Trung, con giết ta rồi... Đứa nhỏ vô lương tâm này...”

Duẩn Hạo tỏ vẻ xem thường, tiến lên nhắc nhở, “Mẹ, mẹ lộn xộn gì ở đây thế?”

Trịnh phu nhân lúc này mới biết mình đã thất thố, nhanh chóng đẩy Tại Trung về phía Mỹ Thực, ai ngờ Tại Trung lão đảo một cái, đầu đến kêu lên, “A!”

“Tiểu Trung, làm sao vậy?” Tại Trung đáng thương lại bị Trịnh phu nhân đẩy một cái, chạm vào đúng chỗ đầu.

Duẩn Hạo cùng A Văn, Tinh Tinh phía sau đều đồng lòng không nói gì. Nó bắt lấy tay Trịnh phu nhân, “Mẹ. chân cậu ta bị thương, mẹ đừng giầy vò cậu ta nữa được không?!”

Vì thế Tại Trung đầu óc choáng váng bị A Văn ôm về biệt thự. Cậu bị ai nghĩ, *ta còn chưa nói được câu nào với mẹ ta mà... Ô ô ô...*

Gió mát nhẹ thổi, Tại Trung như quốc bảo nửa nằm trên giường, bất mãn nhìn mọi người. Một lần nữa

bằng bó vết thương ở chân, lại nhìn đám người giúp việc đều bị Trịnh phu nhân đẩy ra ngoài, chỉ để lại hai mẹ con thái độ bất đồng ở đó.

Tại Trung bây giờ thực vui vẻ, bởi vì cậu đã biết, mẹ đau lòng như thế là vì mình. Cậu thử kéo kéo mẹ, không ngờ tay lại bị nắm lấy. Cậu kinh hỉ kêu lên, “Mẹ...”

“Tiểu Trung, mẹ thực xin lỗi con... Con còn nhỏ như vậy, mẹ còn đối xử với con... Con muốn để mẹ áy náy đến chết a...”

“Mẹ... Mẹ không ghét con sao...” Tại Trung vẫn không dám xác định, cậu lo sợ nhìn mẹ.

“Con đừng ghét mẹ mới đúng a... Mẹ sai rồi... Thực xin lỗi, con...”

Một tiếng “con” làm Tại Trung rốt cuộc không khống chế được nữa, nhào vào lòng mẹ nức nở.

Kỳ thật, ông trời còn tốt với ta lắm, không đúng, là vô cùng tốt. Còn để cho ta biết cái gì gọi là lai chi bất dịch (thành công không dễ dàng). Trong lòng Tại Trung âm thầm nhớ kỹ một từ mới.

“Sau khi con đi rồi, mẹ mới phát hiện thì ra mẹ quan tâm đến con thế nào... Nhưng... bởi vì mẹ cảm thấy mất mặt nên... Mẹ rất căm ghét cuộc sống đó... cho nên mới làm con đau lòng như thế... Tiểu Trung, mẹ hi vọng con có thể quên chuyện đó đi, từ này về sau hai mẹ con ta hảo hảo mà sống, được chứ?” Mỹ Thực không xác định hỏi lại Tại Trung, lại đổi lấy là nụ cười chứa nước mắt của cậu.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới con a?! Mẹ đừng có cớ đầu con nữa!”

Khi hai mẹ con bên này đang đa sầu đa cảm thì hai mẹ con bên kia lại đang khắc khẩu.

“Thằng nhóc thối này, Con còn không biết xấu hổ mà ồn ào cái gì hả?! Mẹ đã bảo là tối qua phải đưa tiểu Trung về, thế mà con còn dám kéo dài tới hôm nay!”

“Con có thể đưa cậu ta về là giỏi rồi, có bản lĩnh thì mẹ đi thuyết phục tên đầu bò ngang bướng kia đi!”

Đầu bò ngang bướng?! Mắt Tại Trung trừng loén, vừa định nhảy dựng lên thì Trịnh phu nhân đã như có linh thông (tâm linh tương thông/hiếu lòng) với cậu mà giáo huấn tên kia, “Có con mới là đầu bò ngang bướng ấy! Hôm qua là ai phản đối đi Chunnam hả?! Là mẹ sao? Là mẹ hả??”

“Con không biết.” Hai tay Duẩn Hạo đút vào túi, bộ dạng như không quan tâm đến bà mẹ ngay bên cạnh.

Trịnh phu nhân cũng không tha cho nó, “Làm trò! Kéo dài nhiệm vụ chưa tính, còn làm cho tiểu Trung của chúng ta bị thương nặng như vậy nữa! Cái này không bỏ qua được!”

“Sao lại nói vậy được!” Duẩn Hạo hoàn toàn bùng nổ, đưa tay chỉ vào Tại Trung một bên đang xem náo nhiệt, “Mẹ hỏi xem tại sao cậu ta lại bị thương? Đến lúc đó xem mẹ trách ai được!!”

Tại Trung vừa thấy đầu ngón tay chỉ về phía mình, lập tức lại chui vào lòng mẹ, cả thở mạnh cũng không dám.

Bép! Trịnh phu nhân tát một cái, “Thằng nhóc chết tiệt này, lớn tiếng thế làm gì, âm ỉ đến bọn họ rồi! Theo mẹ xuống lầu mau!!” Nói xong liền dắt Duẩn Hạo ra ngoài. Trong phòng cũng bởi vậy mà lần nữa lại im lặng. Lúc này Tại Trung mới dám nhẹ nhàng thở ra.

Mỹ Thực kinh ngạc nhìn cửa, nói, “Thật sự là hiếm thấy a, không ngờ biểu tình thiếu gia lại phong phú như vậy...”

“...” Tại Trung nhỏ giọng than thở, đó là mẹ chưa thấy bộ dạng của cậu ta khi ở cùng với con đó thôi, giống hệt như cái bảng pha màu ấy. (ý là biểu hiện của Hạo ca rất phong phú, nhiều màu như cái bảng pha màu ~)

“Tiểu Trung, mẹ không biết nên hình dung cảm thụ trong lòng như thế nào, nhưng mẹ cảm thấy rất có lỗi với con, cũng hiểu là dù thế nào cũng không thể bù lại được. Nhưng sau này chúng ta còn có nhiều thời gian, mẹ đã chia tay với cái tên vô lại kia rồi.”

“A?!” Tại Trung kinh ngạc kêu lên.

“Bây giờ mẹ mới biết được ai là người tốt với mẹ nhất, cho nên sau này mẹ chỉ ở cùng con, được không?”

“...” Không nói được gì, Tại Trung như bị choáng váng. Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ dám nghĩ rằng mình có thể nghe được lời ôn nhu của mẹ như thế. Nhưng bây giờ, tất cả đều ở ngay trước mặt cậu rồi.

21. Chương 21: Make A Thanks 4

“Mẹ yên tâm, sau này con sẽ kiếm thật nhiều tiền, mua cho mẹ căn nhà thật lớn để ở!” Đây là lời nói suy nhất cậu có thể nói bây giờ.

Cho nên nói, có đôi khi sự việc thoát nhìn như không thể cứu vãn, nhưng thực sự thì cũng đến nỗi nào. Theo Duẩn Hạo trở về đã cho cậu có thể hưởng một cuộc sống khác với trước kia. Cho nên cậu cảm kích Duẩn Hạo, thêm một phần cảm tình cho cậu ta, toàn bộ đều là cảm giác biết ơn sâu sắc.

Đúng rồi... Quà tặng.

Tại Trung đột nhiên nhớ tới quà của Duẩn Hạo vẫn còn chưa bóc, vì thế lôi từ trong ba lô ra, không ngờ bên trong lại là một chiếc nhẫn.

“...” Chỉ là một đồ vật đơn giản, nhưng chiếc nhẫn này có ý nghĩa thế nào, cậu cũng biết a...

“Ai nha, sao thiếu gia lại tặng chiếc nhẫn quý giá này cho con chứ?!” Mỹ Thực kinh ngạc nói, “Mà sao lại tặng nhẫn cho con trai chứ?”

Tại Trung hoàn toàn choáng váng, nhưng không tự giác đã đeo nó vào ngón trỏ – ai bảo chỉ có ngón trỏ mới vừa chứ.

“Đứa nhỏ ngốc nghếch này, đây là quà mà chỉ có người yêu mới có thể tặng nhau, con mau trả lại cho thiếu gia đi!” Mỹ Thực đỏ khốc đỏ cười nói.

Tại Trung lại giấu mặt mình sau tay, ra sức lắc đầu, “Con mặc kệ, cậu ấy tặng con thì đây là của con!”

Trịnh Duẩn Hạo, chẳng lẽ ngươi muốn kết hôn với ta sao?!! Thật ngu ngốc mà!

“Duẩn Hạo a...”

Trịnh phu nhân vừa ngáp vừa đẩy cửa tiến vào, thấy Duẩn Hạo đang đùa giỡn với Đại Thụ ở ngoài ban công, bà vươn tay, trong lòng bàn tay là một cái huy hiệu.

“Sao con lại dùng huy hiệu làm quà tặng mẹ hả?”

“...” Duẩn Hạo biến sắc, cầm huy hiệu chạy ra bên ngoài. Rầm rập chạy lên gác, tìm được Tại Trung.

Tại Trung đang nằm trên giường mơ mộng, Duẩn Hạo đi vào thì cậu liền tỉnh táo lại, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực cả lên, nhìn nó, “Trịnh Duẩn Hạo, ngươi tới đây làm gì?”

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung như đang nhìn quái vật, lại phát hiện chiếc nhẫn sáng long lanh trên tay cậu.

“Trả nhẫn cho ta.” Duẩn Hạo không nhiều lời, đi lên phải bắt lấy tay Tại Trung.

Tại Trung cả kinh, hoàn toàn tỉnh hẳn, lập tức hất tay Duẩn Hạo ra, “Vì sao?! Không phải người đã tặng ta rồi sao?!”

“... Cái này mới là tặng người, ta bị nhầm.” Duẩn Hạo kéo tay kia của Tại Trung, thả huy hiệu vào lòng bàn tay ấm áp của cậu.

Sắc mặt Tại Trung trầm xuống, ý không vui, “Ta mặc kệ! Người tặng ta thì chính là của ta! Bằng không người muốn tặng nhẫn cho ai?!”

“Đương nhiên là mẹ ta!”

“...” Tại Trung trợn tròn mắt.

“Được rồi, là ta nhầm thôi, trả lại cho ta đi.”

“Không!” Tại Trung giống y như con gà chọi, nói thế nào cũng không chịu trả, “Ai bảo người tặng ta rồi! Người mua lại chiếc nhẫn khác tặng phụ nhân đi! Đây là của ta!!! Đánh chết ta cũng không trả! Nào có người như vậy chứ?! Người nhầm là chuyện của người, không liên quan đến ta!”

Duẩn Hạo không nói gì nhìn Tại Trung, cuối cùng nhìn lên trần nhà, rốt cục thỏa hiệp, “Được rồi, tặng người.”

Hừ hừ! Trong lòng Tại Trung như đã chiến thắng gì đó tự hào lắc lắc tay trước mặt Duẩn Hạo. Duẩn Hạo nhỏ giọng than thở, “Còn rất vừa vặn nữa...”

Mặc kệ thế nào, dù sao cũng đã chiếm được chiếc nhẫn quý giá này rồi. Tại Trung đắc ý nghĩ.

Bởi vì được mọi người tỉ mỉ chăm sóc, cái chân bị thương của Tại Trung rất nhanh lành. Không bao lâu đã khỏi hẳn, vì thế trong hoa viên lại bắt đầu có thân ảnh vui vẻ hoạt bát xẹt qua xẹt lại. So với trước kia, Tại Trung dường như vui vẻ hơn, cũng truyền sự vui vẻ của mình sang cho những người khác. Muốn nói có ai đó, hay thứ gì đó nhìn cậu khó chịu, hẳn là phải nói đến con chó chí tôn –Trịnh Đại Thụ kia.

Trước khi Tại Trung xuất hiện, Duẩn Hạo sẽ luôn cùng chơi đùa với Đại Thụ trong sân. Nhưng từ khi Duẩn Hạo bắt đầu kèm Tại Trung học, Đại Thụ cũng chỉ có thể tìm lạc thú với đám sinh vật cấp thấp như chim chóc cỏ cây.

Tại Trung chỉ cảm thấy ánh mắt Đại Thụ nhìn mình là lạ, đặc biệt khi nó nhìn mình ở cùng với Duẩn Hạo. Cho nên cậu cũng thường xuyên thừa dịp Duẩn Hạo không có ở đó mà vụng trộm dứ dứ nắm đầm uy hiếp nó. Nhưng kết quả thường thường là bị Đại Thụ đuổi chạy khắp cả sân, có một lần còn thiếu chút nữa là

đụng vào Trịnh tiên sinh.

Tại Trung cảm thấy Trịnh tiên sinh là người rất nghiêm khắc, trên người Duẫn Hạo cũng có ít nhiều bóng dáng của ba ba cậu ta, nhưng hai người lại khác nhau đến kinh ngạc. Tại Trung đã thấy Trịnh tiên sinh cười, nhưng ông cười như tổng trưởng của công ty trên TV vậy, nghiêm túc, như có nét uy nghiêm lộ ra từ trong cốt tủy vậy. Cho nên dù Tại Trung bình thường có làm càn thế nào, đến trước mặt Trịnh tiên sinh luôn rất ngoan ngoãn.

Cậu biết giữa người giàu và người bình thường, lúc nào cũng có một đường ngăn ở giữa, chỉ là nhìn không thấy mà thôi. Cậu không biết Trịnh gia đến tột cùng là giàu có cỡ nào, có lẽ là giàu đến mức mà cậu cũng không thể tưởng tượng nổi.

Ngày tiếp ngày như những hòn đá nhỏ lát kín con đường hoa, thời gian cứ thế dần trôi. Tại Trung còn chưa kịp hưởng thụ thời thơ ấu thì đã vội vã trưởng thành.

22. Chương 22: Make A Thanks 5

chú ý: tất cả những câu trong [...] đều là của tác giả.

Trung học (cấp III) lại cùng Duẫn Hạo học chung một trường, bị áp bức đến không có ngày nào tốt đẹp; nhưng có thể được đi xe miễn phí, phần ăn được chuẩn bị cẩn thận, lại còn có thể có đáp án chính xác miễn phí nên Tại Trung cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng cái làm cậu bất mãn nhất chính là, Duẫn Hạo càng ngày càng cao lớn, nữ sinh nên cạnh cậu ta cũng càng ngày càng nhiều. Còn mình thì sao? Không chỉ trắng trẻo mềm mại như lúc còn nhỏ, thậm chí ánh mắt cũng nhảy vào góp phần; nếu không mặc đồng phục, cậu cũng bị lầm tưởng thành nữ sinh không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa cậu ghét đám nữ sinh nhiều chuyện, lòng dạ hẹp hòi, cả ngày chỉ biết có hết ăn uống lại tám chuyện, chỉ biết tranh giành nam sinh. Nóng cạn!!

Tại Trung oán hận cũng không phải không có lý do. Mỗi ngày ngoài thời gian phải giúp mẹ làm việc ở Trịnh gia, còn phải đối phó với đồng bài tập ngày càng khó; muốn ngủ cũng chỉ có trong giờ học. Nhưng mỗi khi cậu bắt đầu chảy nước miếng chuẩn bị đi vào giấc mộng thì đám nữ sinh sau lưng cậu lại bắt đầu ồn ào, nội dung cũng chỉ có sản phẩm đồ uống nào mới ra, hotboy lớp nào mới đổi ba lô mới, trong đó đương nhiên không thể thiếu tên của Duẫn Hạo. Lúc đó Tại Trung thật sự là chán ghét, luôn vỗ bàn gào thét “mấy người im lặng chút cho tôi!” Kết quả là lại bị đám nữ sinh phản công lại, làm cho tâm trạng cực kì buồn bực.

Tại Trung thích làm cho xung quanh gà chó không yên (ồn ào).

Nghe nói cậu đi học mà chỉ thích ngủ, cũng không bao giờ giơ tay phát biểu [Tại Trung: Thiết, ta chắc chắn câu trả lời không sai a.], tan học còn phát động nam sinh chơi trò hỏa tiễn xuyên X [1]. Còn có lần bởi vì bị lầm tưởng là nữ sinh mà đánh nhau với nam sinh khác một trận, ẩn tượng về cậu trong lòng giáo viên

cực xấu, cũng may vì Trịnh Duẩn Hạo đưa tới mới không bị ghi tội. Nhưng từ đó về sau, Duẩn Hạo lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của Tại Trung, sợ cậu lại làm sai gì đó mà bị phạt. Nhưng bây giờ Tại Trung như con khỉ trên núi không có hổ [2], ngay cả Duẩn Hạo cũng không để vào mắt. Cậu luôn lớn tiếng hô, “Duẩn Hạo a! Trịnh Duẩn Hạo!” Sau đó hai tay chống hông, quang minh chính đại nói, “Trịnh Duẩn Hạo, người nhất định phải làm bài tập cho ta, nếu không thầy cô phạt ta chép phạt thì người cũng phải chịu tội.”

Điều làm mọi người kinh ngạc là, không ngờ Duẩn Hạo như đã quen nghe lời cậu.

Trong lớp Tại Trung có một người, mà sự tồn tại của hắn làm người ta phải chán ghét y như Trịnh Duẩn Hạo, chính là cái tên nam sinh vóc dáng cao lớn ngồi ở cuối lớp kia. Cậu cảm thấy tên nhãi kia rất giống một đứa con gái, nhưng đám con gái háo sắc trong lớp lại nói hắn là cái gì mà tổng công gì gì đó. Tại Trung không hiểu đám con gái kia nói cái gì, trong lòng buồn bực; sau đó khi cậu lên mạng tìm thử xem đó là cái gì, rốt cuộc biết được cái gì gọi là ‘công’ ‘thụ’ thì cảm phẫn, quay về lớp mắng chửi đám nữ sinh kia một trận.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ở trong miệng đám nữ sinh kia thì Tại Trung cậu là vạn năm tổng thụ.

Các người mới là thụ, các người đều là thụ! Tất cả bạn bè người thân của các người cũng là thụ!! Triệu năm tổng thụ!!!

Đang lúc nổi bão (nổi điên), Tại Trung đột nhiên cảm giác phía sau mình như có một bóng ma thật lớn xuất hiện. Cậu quay đầu, nhìn cái tên được gọi là ‘Thiên niên suất công’ đang nhìn mình.

“Cậu đang chắn đường.” Thằng bé mỉm cười, nghiêng nghiêng đầu.

“A a — đẹp trai quá a... Tiểu công tiểu thụ nói chuyện rồi!!!”

Tại Trung thật muốn khâu hết miệng của đám con gái phía sau lại.

“Sao mày không đi vòng qua?” Tại Trung tức giận chống đối.

“...” Thằng bé bĩu môi, bình tĩnh nói, “Tôi đi qua đây thì sao?”

Tại Trung hừ lạnh một tiếng, bắt tay khoác lên vai cậu bé kia [cái này thật ra hơi khó a, ai bảo tên kia còn cao hơn cậu cả nữa cái đầu chứ!] “Nhãi con, chắc mày còn chưa biết tao là ai đâu nhỉ? Chớ có chọc tao, nghe chưa?”

Ai ngờ cậu bé kia đột nhiên bắt được tay Tại Trung, lại nhìn thấy chiếc nhẫn vô cùng đặc biệt trên tay cậu, “Nhẫn của cậu đẹp thật, có thể cho tôi xem thử không?”

“Mơ đi!” Tại Trung rút mạnh tay về, chuẩn bị rời đi. Nhưng không ngờ cậu bé kia cũng rất ngang bướng, bắt được tay Tại Trung, “Cho tôi xem đã.”

“A a a... Cậu ấy cầm tay người kia nha!!”

Mấy người nhiều chuyện các người!! Tại Trung càng thêm căm tức, xoay người tung nắm đấm, “Tên khốn khiếp này!!!”

“A a a a... Đánh nhau rồi.”

[1] Nguyên văn: X. ta cũng chả biết cái trò này là cái gì, lúc lên hỏi gg đại hiệp thì chỉ có cái này, không biết có đúng không. nếu đúng thì... gồm wá!!! Ai biết xin chỉ giáo thêm

[2] Nguyên văn: : trên núi không có lão hổ, hầu tử xưng đại vương. Ý chỉ ‘không có người tài ba, nhân vật bình thường cũng có thể đảm đương trách nhiệm quan trọng. Tương tự như câu: vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm của mình ấy ^^

23. Chương 23: Make A Friend 1

Từ bây giờ sẽ đổi Duẫn Hạo từ ‘nó’ thành hắn nhé, cho nó ‘người nhón’ tí ˆoˆ.

Ngay lúc hai người đánh nhau đến khó phân thắng bại, Duẫn Hạo cũng đúng lúc cùng giáo viên chủ nhiệm lớp đến đây, thấy hai người hung hăng đánh nhau như vậy, Duẫn Hạo không hề nghĩ ngợi liền vọt lên, dùng sức tách hai người ra, nhưng Tại Trung đang đánh đến đỏ mắt không thấy rõ ràng, đánh luôn vào mặt Duẫn Hạo.

“Các em làm gì vậy?!” Chủ nhiệm lớp đi lên, bực tức quát mắng Tại Trung, “Tại Trung, vì sao em lại đánh nhau với Thẩm Xương Mân?!”

Tại Trung ngẩn người, lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, ‘*Đúng đúng đúng, y là học sinh ưu tú, cho nên có đánh nhau thì nguyên nhân cũng phải do y!!!*’ Cậu căm tức thở phì phò, “Cậu ta muốn cướp đồ của em!”

“Tôi không cướp!” Xương Mân không phục nói.

“Người cướp!!” Tại Trung thấy Xương Mân không thừa nhận, vừa muốn xông lên, Duẫn Hạo lập tức ôm lấy cậu từ phía sau.

“Em giỏi! Tôi ở đây mà còn dám đánh nhau! Em cũng bướng quá đấy!! Theo tôi đến văn phòng!!” Giáo viên hiền nhiên không chú ý đến chuyện cướp đoạt này nọ.

Tại Trung lại phần hận trừng mắt liếc Xương Mân, “Người cẩn thận một chút cho ta!!”

Thấy Tại Trung đã bị mang đi, Xương Mân bĩu môi chuẩn bị về lớp, lại bị Duẩn Hạo ngăn lại. “Vừa rồi cậu muốn lấy gì của cậu ấy?”

Xương Mân le lưỡi, “Tôi chỉ thấy chiếc nhẫn trên tay cậu ta hay hay, muốn xem có phải là nhẫn được bán từ nhà tôi không thôi!”

“Cậu là...”

“Ba tôi kinh doanh trang sức – Thẩm thị.”

“Nga, xin chào, tôi là Trịnh Duẩn Hạo.” Duẩn Hạo vuốt cằm, nhưng mặt lại đen đi.

“Tôi đã nghe nói về cậu rồi.” Xương Mân khoát tay, chuẩn bị về lớp.

Không biết từ đâu có đám nữ sinh líu ríu chạy ra, còn đang đắm chìm trong hưng phấn.

“Oa... Trung học Hoa Dương của chúng ta có hai đại công a!!! Rất đẹp trai, rất khí khái a...”

“Nhưng... rõ ràng đã khai giảng một tháng, sao bọn họ như gặp nhau lần đầu thế này a...”

Tại Trung gơ hai tay đứng trong văn phòng, chiếc nhẫn nắm chặt trong tay trái không chịu thả lỏng, trên mặt bần hê hê nhưng vẫn tràn ngập quật cường.

“Thưa cô!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm Duẩn Hạo, thân mình Tại Trung run lên, hồn dỗi quay người lại.

“Nga, Duẩn Hạo a, có chuyện gì sao?” Dựa vào địa vị Trịnh gia, từng giáo viên ở đây đều rất coi trọng Duẩn Hạo, cho nên đôi mắt của cô giáo một giây trước còn đang trừng Tại Trung, giây tiếp theo mặt đã nở nụ cười quay qua nhìn Duẩn Hạo.

“Em tới đón Tại Trung về nhà.”

“Ân?” Cô giáo có chút do dự, “Cậu ta...”

“Cậu ấy đi xe em đến, chúng em phải cùng trở về.”

“Nhưng cậu ta...” Cô giáo dường như quyết định muốn giữ Tại Trung lại đây, nhưng nhìn thấy bộ dáng muốn dẫn cậu đi của Duẩn Hạo, vẫn hơi chút do dự.

“Hôm nay nhà em có cuộc họp gia đình, ba ba nói em phải về sớm một chút.” Duẩn Hạo vô ý thức sờ sờ cái mũi của mình, Tại Trung bĩu môi.

Lại nói dối... Hắc hắc!

Bất động không lên tiếng, đến khi Duẩn Hạo lôi cậu vào toilet, lấy khăn tay đất tiền lau mặt cho cậu.

“Thẩm Xương Mân xuống tay nặng quá.” Duẩn Hạo nhỏ giọng than thở.

Tại Trung cắn môi không nói lời nào.

“Nhấn không đến nỗi quý như vậy đâu, không cần đánh nhau vì nó.” Duẩn Hạo tiếp tục nói.

Lần này thân mình Tại Trung hơi run, nhìn chằm chằm Duẩn Hạo, “Ai quý nó chứ?! Ta thấy tên kia không không vừa mắt thôi!”

Như đã quen thói khẩu thị tâm phi của Tại Trung, Duẩn Hạo không để ý tới, “VẬY NGƯỜI CĂNG THẲNG NHƯ VẬY LÀM GÌ?”

“Liên quan gì đến người?! Ta chờ khi nào lớn lên sẽ bán nó lấy tiền! Người đừng nghĩ nhiều!” Thanh âm Tại Trung sắc nhọn, hơi thở dồn dập.

Trịnh Duẩn Hạo ngu ngốc! Người là đồ ngốc cứng đầu cứng cổ [1]! Còn có người nói chỉ số thông minh của người là 180 nữa chứ! Đúng là đồ nịnh hót mà!!!

Có thứ gọi là ‘không đánh nhau không thành bạn bè’, trải qua lần đánh nhau đó, Tại Trung và Xương Mân bắt đầu thân nhau. Xương Mân thông minh, lại không giống cái tử lạnh như Duẩn Hạo (ý chê Hạo ca lạnh lùng quá). Y và Tại Trung ở bên nhau, thường xuyên muốn làm chút trò đùa dai chọc mọi người chơi. Tỷ như hai người đốt kiến ở bồn hoa, kết quả lại gây ra đám cháy nho nhỏ. Tại Trung không chỉ một lần cảm thán, “Thẩm Xương Mân, tao sớm gặp mày chút thì tốt rồi, hai ta có thể cùng nhau chinh Trịnh Duẩn Hạo”. Xương Mân nghe xong buồn bực hỏi, “chẳng lẽ bây giờ lại không thể chinh được à?” Tại Trung lại

lắc đầu nói, “không được, Trịnh Duẩn Hạo bây giờ đã bị tao luyện thành đao thương bất nhập rồi,” sau đó lại nhỏ giọng ai oán nói “bây giờ tao không nở xuống tay.”

Quen biết Xương Mân đúng là có nhiều cái lợi, ví dụ như thành tích của cậu cũng không có nhiều đèn đỏ (bết lớp) như trước nữa. Gần đây nhất là lần thi phân lớp, nhờ vào ý nghĩ khôn khéo của Xương Mân mà rốt cuộc có thể ngồi bên cạnh Duẩn Hạo. Ngày khai giảng, cậu hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang ném cặp sách xuống bên cạnh Duẩn Hạo, kiêu ngạo mà nói, “Trịnh Duẩn Hạo, về sau ngoan ngoãn nghe lời ca ca, ca ca mua đường cho người ăn.”

“Thiết, gian dối mới vào được đây thì đắc ý cái gì?!” Duẩn Hạo liếc mắt.

Xương Mân đi tới xen mồm, “Đối với Tại Trung mà nói, đương nhiên phải đắc ý rồi. Việc học của cậu ta bây giờ kém đến mức ngay cả đưa đáp án cho cũng chả biết chép chỗ nào nữa mà.”

Tại Trung hung tợn trừng Xương Mân, thấp giọng nói “Chết tiệt, tối nay tao lại bị Trịnh Duẩn Hạo bắt ở lại phòng cho hắn kèm rồi, mày cũng đừng nói là tao không chơi với mày được!”

[1] *Nguyên văn: bách chiết bất khâu (): bất luận chịu bao nhiêu thất bại cũng không lùi bước. Dùng để chỉ người có ý chí kiên cường*

24. Chương 24: Make A Friend 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ, rất nhiều tấm drap giường [1] màu sắc rực rỡ đang được phơi khô trong hoa viên Trịnh gia. Không khí tản ra hơi nước ẩm ướt, mùa thu hiu quạnh cũng bắt đầu lướt qua khu vườn. Mỹ Thục với tâm sự nặng nề bận rộn phía sau hoa viên. Trên tay là drap giường, nhưng tâm tư lại đang ở nơi khác. Trịnh phu nhân nhàn rãi nhàn chán, Đại Thụ lại đặc biệt nhận chủ (chỉ nhận Hạo ca làm chủ, không quan tâm đến người khác), không chịu chơi với bà, bà tập trung vào mục tiêu mới – Mỹ Thục. Cũng không để ý đến việc Mỹ Thục lúng túng, đỏ mặt chạy đi mất.

Trịnh phu nhân luôn luôn có tinh thần phóng viên, truy hỏi mọi việc đến ngọn đến nguồn, đương nhiên thấy Mỹ Thục bất thường như thế thì sao bỏ qua cho cô được, vì thế mặt dày mày dạn đuổi theo, đoán vô số khả năng.

“Là do tiểu Trung thi không đạt yêu cầu? Không sao đâu... Có một lần thi thì chả nói lên cái gì cả... Không phải? Hay là nó gặp rắc rối? Thăng nhóc mà thôi... nghịch ngợm một tí còn tốt hơn với đầu gỗ nhà ta nhiều... Cũng không đúng? Vậy thì vì sao a?”

Trịnh phu nhân của chúng ta muốn khóc, đáng thương hề hề.

Không chịu nổi cách quấy rầy của Trịnh phu nhân, Mỹ Thục đành chĩa chĩa tấm drap giường đã giặt sạch cho bà xem.

“... Tấm drap giường này thì sao?” Về mặt Trịnh phu nhân đầy ngạc nhiên.

Mỹ Thục cắn môi dưới, cuối cùng hạ quyết tâm mà hỏi, “Phu nhân, Duẫn Hạo thiếu gia lúc ngủ có nói mơ gì không?”

Trịnh phu nhân lắc đầu, “Ta chưa từng ngủ với nó nên cũng không biết. Sao vậy?”

“Tiểu Trung... nó...”

“Nó nói mơ? Thế thì sao?”

“Tối qua ngủ nó kêu tên thiếu gia, đến sáng thì tôi phát hiện... Tấm drap giường của tiểu Trung có... có cái này.” Mỹ Thục đỏ mặt, rốt cuộc không nói được nữa.

Trịnh phu nhân mở to hai mắt, thiếu chút nữa kêu thành tiếng, “Ý cô là... Tiểu Trung nó... Di... Bởi vì Duẫn Hạo...”

Mỹ Thục cảm thấy khó xử, xoay người muốn đi. Trịnh phu nhân lại đưa tay giữ cô lại, “Đừng đi vội! Thì ra bọn nó đã đến tuổi này rồi đấy! Nga ha ha a... Ta cũng không biết... Cô hỏi khi Duẫn Hạo nó mộng xuân... kêu tên ai á hả... Nó nói nó thích Toàn Trí Hiền[2]...”

Nhìn bóng dáng cao hừng phần chấn của Trịnh phu nhân, Mỹ Thục đột nhiên có thể hiểu tại sao Duẫn Hạo không muốn nói chuyện với mẹ mình... Phu nhân căn bản là không nói đến trọng điểm...

Trái trông phải ngóng, chờ đến khi Tại Trung về. Cách thật xa chợt nghe thấy tiếng cười độc đáo của con, Mỹ Thục lau tay ra cửa đón, nhìn thấy Tại Trung đang hoa chân múa tay vui sướng cái gì đó, mà bên cạnh lại là Duẫn Hạo đang hơi mỉm cười.

Mỹ Thục càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, chờ Tại Trung trên gác xếp, cô kéo cậu lại, khẩn trương hỏi, “Tiểu Trung a, hôm nay con không cảm thấy khác lạ gì sao?”

“Àn? Không có a.” Tại Trung khẽ nói, “Mẹ, sao mẹ lại đổ mồ hôi nhiều thế? Nóng quá sao? Con đi mở quạt...”

“Không cần...” Mỹ Thục nghi ngờ hỏi, “Con với Duẫn Hạo thiếu gia... là quan hệ gì?”

“Bạn bè a!” Tại Trung không hiểu, nhìn Mỹ Thục, “Sao mẹ lại hỏi chuyện này?”

“Ngoại trừ bạn bè ra không còn gì khác nữa?”

“Còn có thể có cái gì nữa? Chúng con cũng không phải quan hệ cậu chủ – người làm, mà dù có thì con cũng là chủ a.”

“Vậy...” Lòng nóng như lửa đốt, Mỹ Thục vẫn chưa từ bỏ ý định, “Đêm qua con mơ thấy cái gì?”

Tại Trung đỏ mặt, quay người lại, “Không có gì...”

“Có phải mơ thấy Duẫn Hạo thiếu gia không?”

“Mẹ, sao mẹ biết?!” Tại Trung kinh ngạc nhìn cô.

Quả nhiên là thế! Mỹ Thục khóc không ra nước mắt, “Con a...”

“Mẹ, con cũng chỉ nhớ lại mà thôi... Thật sự sẽ không... lên Trịnh Duẫn Hạo mua chuối ăn, con sẽ bị cậu ta lột da mất.”

“Ách? Chuối?” Mỹ Thục kinh ngạc nhìn con, “Con rốt cuộc mơ cái gì hả?”

“Không có gì a... Con mơ Trịnh Duẫn Hạo mua một nải chuối đặt trong phòng, con rất muốn ăn nên mới đi vào trộm một quả. Sau đó cậu ta đẩy cửa tiến vào... Rồi con tỉnh lại.” Tại Trung không rõ vì sao mẹ lại khẩn trương như vậy, cười nói, “Mẹ, con xuống đây, vừa này thiếu gia bảo con xuống bếp giúp.”

“Nga... được... Đi đi.” Mỹ Thục cuối cùng lộ vẻ tươi cười. Cái gì a, thì ra mình suy nghĩ nhiều quá rồi... Tiểu Trung rõ ràng vẫn đứa nhỏ đơn thuần mà thôi. Còn tấm drap giường kia thì... con trai đến tuổi này đều thể cả thôi mà.

...

Bên kia, Trịnh phu nhân lại không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng chuyện bà lo lắng khác với việc Mỹ Thực sợ, nhưng cũng làm cho con bà bị quấy nhiễu không thôi. Duẫn Hạo vốn là muốn đến phòng tập luyện hapkido, nhưng Trịnh phu nhân lại ngang ngược, nói không để hấn ra ngoài.

“Nói cho mẹ biết đi... Cái này cũng là mẹ qua tâm đến con thôi mà! Lần đầu tiên của con là lúc nào hả?”

“Mẹ! Sao mẹ lại hỏi vấn đề này chứ?!” Ánh mắt Duẫn Hạo nhìn mẹ cứ như nhìn một con ruồi (kẻ quấy nhiễu, không quan trọng).

Điều này đương nhiên làm lòng tự trọng của Trịnh phu nhân bị thương tổn rất lớn. Bà không vui, “Thằng nhóc này, thừa dịp mẹ còn nói chuyện dang hoàng thì thành thật khai mau! Con không nghĩ lại mà xem... Sao mẹ không đi hỏi Tuấn Tú mà chỉ hỏi con thôi?”

“Đừng lừa người! Hôm qua Tuấn Tú mới gọi điện cho con, nói mẹ bảo bác cả chụp bộ dáng nó lúc ngủ kìa!”

“Mặc kệ mặc kệ... Nói mau a... Tiểu Trung nhà người ta mẹ nó còn biết, vậy mà con không nói cho mẹ biết...”

“Cậu ta?!” Duẫn Hạo chỉ một thoáng tỉnh táo lại, “Khi nào?”

“A, không phải con nói phải đi ngay sao?”

“Nói mau!”

“Con nói trước đã!” Trịnh phu nhân cũng không ngốc như vậy, “Mẹ còn biết người nó mơ thấy là ai nữa kìa!”

“14 tuổi! Được rồi chứ!” Duẫn Hạo quay người lại, tức giận nói.

“Oa! Con, con sớm như vậy a!” Trịnh phu nhân kinh hỉ nhìn Duẫn Hạo, vẻ mặt vừa lòng, “Được rồi, mẹ nói cho con. Đối tượng mộng xuân của Tiểu Trung nhà chúng ta a... Dù sao cũng không phải con a, hắc hắc...”

Nói xong, bà cộp cộp! giày cao gót nện bước ra ngoài, để lại Duẫn Hạo đang ngây ra như đầu gỗ. “Làm ơn đi, Trịnh phu nhân! Mẹ mấy tuổi rồi a?!!!”

[1] nguyên văn là bị đan (): chăn/drap giường. thường những nhà giàu thì hay xài loại drap giường liền bộ với chăn. ta dịch là drap luôn cho gọn, mn cứ tự hiểu đây là nguyên bộ nhé (vừa drap vừa chăn nhé) thế nên đừng ai thắc mắc tại sao tiểu Trung chỉ có vết bẩn ở drap mà không có ở chăn nhé

[2] Jeon Ji-hyun. Nổi tiếng với phim ‘Cô nàng ngổ ngáo’ (2001). Để biết thêm chi tiết, xin mn cứ gg thẳng tiến nhá

Còn đây là chân dung của chị ý ^^

25. Chương 25: Make A Friend 3

Lại một lần kiểm tra đã qua, Tại Trung giống bánh rán để lâu, hữu khí vô lực gục xuống bàn. Duẫn Hạo thu dọn xong sách vở, nói, “Nhanh về nhà đi, ta còn phải học tiếng Pháp nữa.”

Tại Trung oán hận nhìn chằm chằm Duẫn Hạo, chất vấn, “Vừa rồi ta liều mạng ho khan, sao người không phản ứng?!”

Duẫn Hạo nhìn lại cậu, “Về rồi ta bảo bác sĩ Lý đưa thuốc ho cho người.”

Nói vừa xong, Tại Trung thiếu chút nữa tức chết.

Tên Trịnh Duẩn Hạo này ngu ngốc sao?! Mỗi ngày đều có vây cá tổ yến, rốt cuộc là bỏ kẻ nào được bỏ vậy!!

Sớm biết vậy thì mình còn hao tâm tổn trí muốn cùng lớp với hắn làm gì nữa? Nếu không Xương Mân xin nghỉ bệnh, cậu cũng không cần phải ho đến muốn bẻ phổi mà lấy đáp án từ hắn.

“Duẩn Hạo, vừa rồi có một câu trong đề thi tớ làm không được, cậu có thể chỉ lại cho tớ không?”

Phía sau hai người vang lên thanh âm dễ nghe như tiếng chuông bạc. Tại Trung chỉ cảm thấy đầu óc ông! một tiếng, quay đầu lại liền nhìn thấy kẻ đàn độn được lớp nhất trí đề cử là hoa khôi của lớp – Đồng Lôi đại nhân.

Đồng Lôi để một mái tóc đen dài, làn da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, vừa thấy là biết hình tượng một đứa con gái ngoan ngoãn. Tại Trung hoàn toàn không có chút hảo cảm nào với cô, đơn giản là bởi vì cô đối với Trịnh Duẩn Hạo là tình hữu độc trung (chỉ iu Hạo ca -> tình địch a, làm gì chả ghét ^^).

“Chỗ nào?” Duẩn Hạo buông túi sách, ngồi trở lại chỗ cũ. Tuy ngữ khí không có biểu tình gì nhưng có thể nhìn ra hắn cũng không cự tuyệt.

Tại Trung khinh thường nghĩ, *‘không phải là người chỉ muốn nhìn bộ ngực lớn lớn chút của cô ta thôi sao? Còn phải ra vẻ thế làm gì?’* Vì thế liền chen vào giữa hai người, thanh thanh cổ họng, “Ngại quá, Trịnh Duẩn phải về nhà bây giờ.”

Đồng Lôi liếc nhìn cậu, không để ý tới.

Mấu chốt là Duẩn Hạo cũng không để ý tới.

“Rất đơn giản. Dem a thay vào b, sau đó...”

“Thiếu gia!” Tại Trung quýnh lên, ngay cả ‘thiếu gia’ cũng gọi, “Nếu người về trễ, lão gia sẽ mắng ta đấy!”

“...” Duẩn Hạo không hiểu gì nhìn cậu, “Người nói bậy bạ gì đó a.”

Tại Trung bướng bỉnh cắn môi dưới, lớn tiếng nói, “Thiếu gia, ngài phải lập tức trở về, còn rất nhiều việc phải làm đó!”

Đồng Lôi thật vất vả mới có thể ngồi cùng Duẩn Hạo, đầu cúi xuống tha cơ hội này, âm thanh sắc nhọn nói, “Xong ngay thôi mà; Tại Trung, cậu gấp như vậy làm gì?”

“Xong ngay?” Tại Trung trả lời lại một cách mỉa mai, “Thiếu gia nhà tôi giảng bài đúng là rất nhanh, nhưng chỉ số thông minh của cậu có thể tiêu hóa được sao?”

“Cậu!” Đồng Lôi tức đến đỏ mặt, chân nhỏ đạp mạnh như muốn phát hỏa đến nơi.

“Tại Trung, chỉ là một câu thôi mà, sẽ xong nhanh thôi.” Duẩn Hạo cũng không ngẩng đầu lên.

“...” Tại Trung thấy Duẩn Hạo bình tĩnh như thế, đành phải buồn bực thu dọn cặp sách, còn trừng mắt nhìn Đồng Lôi vài lần.

“Hừ, ra về cái gì chứ, cùng lắm chỉ là người làm thôi mà!” Đồng Lôi như đột nhiên nghĩ được cách châm chọc Tại Trung, cổ ý nói lớn.

Duẩn Hạo cùng Tại Trung đồng thời cứng ngắc.

“Cậu nói gì?”

Tại Trung sửng sốt, không ngờ người nói chuyện là Duẩn Hạo.

Đồng Lôi hiển nhiên không hiểu được ý Duẩn Hạo, ngơ ngẩn nhìn hắn, “Trình...”

“Cậu tính toán cái gì mà ở đây bịa đặt như thế?” Sắc mặt Duẩn Hạo xanh mét, ánh mắt bình thường vẫn lạnh nhạt nháy mắt trở nên sắc bén như chim ưng, nói cũng nghiêng răng nghiêng lợi, làm Tại Trung cũng chẳng hiểu thế nào.

Cho tới bây giờ cậu cũng chưa thấy Duẩn Hạo tức giận như vậy, cho dù là lúc cậu trèo cây ngã xuống, mũi vẹo mặt sưng làm cậu ta lo lắng, cũng không nhìn thấy biểu tình lạnh lùng như thế.

“Ai bịa đặt?! Cậu ta vốn chính là người làm nhà cậu mà!” Đồng Lôi không ngờ Duẩn Hạo sẽ có phản ứng kịch liệt như vậy, không phục phản bác.

Tại Trung đột nhiên không tức giận, thấy bộ dáng Duẩn Hạo thẹn quá hóa giận, cậu đột nhiên rất muốn cười.

“Câm miệng!” Duẩn Hạo dường như cố gắng ức chế phần nộ của mình, nắm chặt tay lại. Tại Trung thậm chí có thể thấy cả gân xanh hằn hết cả trên lưng hắn.

Cậu chỉ biết là Duẩn Hạo rất ghét người khác phân chia thân phận của hai người họ, nhưng không ngờ hắn lại để ý đến thế.

“Trình Duẩn Hạo, cậu tức giận thế là sao?!” Đồng Lôi ủy khuất trừng mắt nhìn Duẩn Hạo, bộ dáng như muốn khóc.

“Đồng Lôi, cậu nghe đây, Tại Trung là bạn của tôi, không phải người làm gì cả. Nếu lần sau còn để tôi nghe được cậu nói như vậy, đừng trách tôi trở mặt.”

... Không phải bây giờ người đã trở mặt rồi sao... Tại Trung thầm nghĩ.

Duẩn Hạo nói xong kéo tay Tại Trung, cũng không quay đầu lại, rời khỏi phòng học.

Rõ ràng cảm thấy Duẩn Hạo đang tức giận, cổ tay Tại Trung bị túm đến phát đau, nghiêng ngả lảo đảo theo sau hắn.

“Uy! Thiếu gia, người chậm một chút được không?” Tại Trung cố ý đùa Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo lập tức như cây đinh đóng trên mặt đất. “Tại Trung! Ta nói rồi, không được gọi là ‘thiếu gia’!”

“Đã biết, thiếu gia.”

“Người!!” Sắc mặt Duẩn Hạo chưa bao giờ khó coi như thế.

Tại Trung le lưỡi, “Hắc hắc, sao người lại tức giận đến thế a?”

“Người không tức giận sao?!”

Tức chứ! Lão tử đã tức chết rồi đây này!!! Trong lòng Tại Trung hò hét, nhưng vẫn khoan dung cười cười, “Có gì mà phải tức giận chứ? Cô ta nói cũng là sự thật mà...”

Duẩn Hạo dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu, “Tại Trung, người không cần vội hào phóng làm gì. Ta hiểu người quá rồi.”

.

26. Chương 26: Make A Friend 4

Thiết.

“Tóm lại, lời của cô ta đừng để trong lòng, nghe chưa?! Ta chưa từng coi người là người giúp việc, người rất quan trọng.”

Mặt Tại Trung và Duẩn Hạo cách nhau chưa đến một thước (1/3 m). Chăm chú nhìn vào ánh mắt thâm thúy của hắn, Tại Trung đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh dữ dội.

“Cái gì?! Trịnh Duẩn Hạo thật sự nói như vậy?!” Xương Mân trừng lớn mắt, giật mình hỏi.

“Có cái gì kì quái đâu chứ? Tao nói rồi, hắn rất nghe lời tao a!”

“Cư nhiên có thể ăn sạch được Trịnh Duẩn Hạo, thật không hổ là Tại Trung.” Xương Mân không thể không giơ ngón tay cái lên với Tại Trung. Thấy mặt cậu ta vênh lên như thế, y chỉ biết ánh mắt này là người không đơn giản. Vài năm ở chung lại làm cho y cảm nhận sâu sắc rằng: tạo hóa thật thần kì.

Tại Trung, tương lai nhất định sẽ rất giỏi.

Nhưng bây giờ...

“Tại Trung, bài tập của mày sao rồi?”

“Hử? Bài tập gì?” Tại Trung ngậm kẹo que, thản nhiên tự đắc hỏi.

Xương Mân bắt đắc dĩ thở dài một hơi, lấy cây bút từ túi bút ra, “Mang bài tập ra đây.... Phải nộp ngay bây giờ đó.”

Tại Trung vẫy vẫy đuôi, lập tức bày ra vẻ mặt sùng bái, hai tay nâng vở bài tập lên đến tận cằm, nhìn kẻ làm bài thay mình lần thứ n – Thẩm Xương Mân.

Một mùi thơm truyền đến, Tại Trung chán ghét bĩu môi.

Không cần nhìn cũng biết là Đồng Lôi hoa hòe hoa sói [1] kia.

Tại Trung ngồi đến nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, nhưng lại vươn một chân ra, muốn bẫy cô ta từ phía dưới.

“Oái!!” Tại Trung kêu thảm thiết một tiếng, che cái chân bị giẫm đau, trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên.

“A, tiểu gia phó, chân cậu chèn dưới chân tôi làm gì? Làm đệm lót quen rồi sao?”

Xương Mân cười trộm, quan sát biểu tình Tại Trung, nhưng lại không phát hiện cậu đang thổi râu trừng

mắt.

“Sao, tiểu hồ ly, cô cũng muốn làm đậm lót hả? Lần trước bị thiếu gia nhà ta mắng thế còn ngại chưa đủ nữa à?”

“Hừ, cậu thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Còn không phải nhờ cả vào Trịnh Duẫn Hạo làm chỗ dựa sao? Tiểu gia phò!”

“Ít ra cũng còn hơn cô! Chỉ cần tôi tùy tiện nói hai ba câu trước mặt Duẫn Hạo, hần liền ghét cái loại người chết bầm như cô.”

Đồng Lô vừa nghe, khinh thường cau mày, “Tôi chả thấy thích thú gì cả! Cậu ta lại vì cậu mà nổi giận với tôi, quả thực là kẻ ngốc. Tôi đương nhiên là không thấy hứng thú với kẻ ngốc như thế!”

“Cái gì?! Cô dám nói Trịnh Duẫn Hạo là ngu ngốc?!” Tại Trung vừa nghe, lông mày dựng đứng cả lên, “Tôi nói cho cô biết nhé, cả thế giới này chỉ có mình tôi mới được mắng hần là kẻ ngốc, hiểu chưa?!”

Xương Mân không nói gì, nhìn mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người, đột nhiên có loại dự cảm mãnh liệt: Tại Trung lại tìm được chiến hữu rồi.

Xương Mân đoán không sai.

Đồng Lô và Tại Trung giống nhau đến kì lạ, toàn thân đều tản ra khí tức đặc biệt. Xương Mân thường xuyên nghĩ, tại sao mình chính là thiên tài mà lại cùng một giuộc với hai người này thế chứ?

Tại Trung học được một câu tiếng Trung, gọi là ‘gần chu giả xích gần mặc giả hắc’ (gần son thì đỏ, gần mực thì đen)*. Tại Trung nói với Xương Mân, “Này, mày thấy số mày có tốt không cơ chứ, thế mới quen được tao thế này này.” Xương Mân cực kì khinh bỉ những lời này, đúng cái gì mà đúng chứ. “Ít nhất đối với tao mà nói thì phải là ‘gần mặc giả xích, gần chu giả hắc’** mới đúng. Tại Trung tức giận đến mắng to, còn kéo Đồng Lô đến trợ trận cho mình. Đồng Lô nghe được câu sau liền cười nhẹ, nói, “Ừ ừ, Xương Mân nói đúng, tôi đúng là càng gần hai người càng đỏ.”

(* & **: câu tiểu Trung nói là: gần mực thì đen gần đèn thì sáng, còn tiểu Mân ‘đá’ lại thành ‘gần mực thì trắng, gần đèn mới lóa (gần cái đen mới biết mình trắng, gần đèn thì chói đến lóa, không nhìn được cái gì cả -> đen). Còn ý Đồng Lô là ví hai người với mực, còn mình là son)

Tại Trung nghe xong, rốp! một tiếng, kẹo que đã bị cắn nát.

“Đúng đúng đúng, ngài đúng là chu *** a...” Tại Trung nhin cười, lại nằm úp sấp trên bàn. Xương Mân nhức đầu, tiếp tục làm bài tập của mình.

(***: Hai từ ‘chu’ (– đọc là ‘zhu’) và ‘trư’ (– cũng đọc ‘zhu’) -> Đồng âm khác nghĩa.

Ở trên, Đồng Lôi nói mình là chu (đỏ), ý chỉ mình là người tốt/thông minh/vượt trội hơn hai người kia. Ở dưới, tiểu Trung nói cô là ‘chu’, là nói mĩa, ý bảo cô là ‘trư’ (heo).

Chỉ có lúc ở chung với hai người kia mới có thể thấy mình càng trí tuệ, càng thiện lương. Quá tốt rồi còn gì!

[1] nguyên văn: : hoa hồ điệp. Có 2 ý hiểu nhé.

* Theo thuần việt: Hoa hồ điệp (hoa păng xê) thì ai cũng biết rồi ^^ nhiều màu, rực rỡ, ở đây ý chỉ Đồng Lôi hơi bị lờ lợt, thế nên ta để ‘hoa hòe hoa sói’ cho nó... thuần việt.

* Theo những gì ta research được trên baidu thì... Hoa Hồ Điệp này là một nhân vật trong tác phẩm cổ điển ‘tam hiệp ngũ nghĩa’. NV này tên thật là Hoa Trùng, võ nghệ cao cường, thiện dùng độc dược, chuyên hái hoa trộm liễu, gian đạo tà dân, thích cài một bông hồ điệp bên tóc mai. Mỗi lần gây án đều để lại một bông hồ điệp làm dấu cho nên mới có tên Hoa Hồ Điệp. Sau bị bắt, giải về Khai Phong phủ và... chém đầu.

Ở đây ta không biết là Tại ca ví cô nàng với cái gì nên cứ coi như là nghĩa thứ nhất nhé.

27. Chương 27: Make A Friend 5

“Tiểu Trung a! Mau tới đây!!”

“Vâng!!” Tại Trung ném bút ra, lại bị Duẩn Hạo giữ chặt lại.

“Mau viết cho xong cái này đã!!” Duẩn Hạo hắc nghiêm mặt tức giận nói.

“Mẹ bảo ta đến giúp, người có nghe không?!” Tại Trung nháy mắt nói, “Ta sẽ nhanh trở lại thôi, được không?”

“Đừng có mơ! Ta xuống đó nói với dì Mỹ Thực, bảo người khác tới giúp là được!” Đối với đồng kỹ xảo của Tại Trung, Duẩn Hạo rõ như lòng bàn tay, đương nhiên không bị cậu lừa. Cầm lấy tay Tại Trung, nói sao cũng không chịu buông ra, “Kết quả thi lần này của người mà để dì Mỹ Thực biết, nhất định sẽ đánh gãy chân người!”

“Thiệt! Người không nói ta không nói, sao mẹ ta biết được?” Tại Trung cúi đầu, lấy lòng nói, “Duẩn Hạo a,

đến trường thật sự mệt mỏi quá a... ta muốn bỏ học!”

Duẩn Hạo vừa nghe, hung hăng đập bàn đến ầm! một tiếng, “Người dám lặp lại lần nữa xem?!”

Lúc nóng giận thì tính tình Duẩn Hạo kỳ thật rất khủng bố, rốt cuộc cũng là thiếu gia, đương nhiên khí phách vương giả vẫn không thể che giấu được. Đôi mắt tuy không lớn nhưng ánh mắt sắc bén làm người ta sinh ra sợ hãi, hơn nữa đôi môi luôn mím chặt cũng như ngưng tụ cơn lửa giận vậy.

“Làm, làm gì?” Tại Trung hơi chột dạ, không xác định hỏi.

“Ta nói rồi, người phải đến trường, nhất định phải đến trường! Người dám lặp lại lần nữa thử xem!”

“Ta vốn không thích hợp đến trường!” Tại Trung cũng bắt đầu ương bướng, “Học phí đắt như vậy, ta lại học không được!”

“Học phí đều là do ta chi...”

“Không thể để người chi cả đời chứ! Ta không muốn đến trường, vì sao người luôn bắt ép ta?”

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn Tại Trung, nói, “Chẳng lẽ người muốn cả đời làm người giúp việc sao? Có học vấn rồi thì có thể rời khỏi nhà ta, tự mình kiếm tiền!”

Hừ...

“Ta đã nói từ lâu, bây giờ ta còn chưa trưởng thành! Chờ ta trưởng thành rồi, người nghĩ ta còn ở lại nhà người chắc?!”

“Người đừng cố ý bóp méo ý của ta!”

“Ngại quá, Tại Trung ta trời sinh chính là mệnh hạ nhân rồi, người có coi thường ta cũng chẳng có cách nào cả, cùng lắm thì ta đi là được chứ gì!”

“Tại Trung!”

“Tiểu Trung a, sao còn chưa xuống nữa?” Dưới lầu lại ở hô.

Tại Trung hít sâu một hơi, lớn tiếng đáp lại, “Con xuống ngay!!”

“Thiếu gia, ta xuống đây.” Nói xong, Tại Trung cũng không quay đầu lại chạy mất.

“Ách a!!!!!!!!!!!!!!”

Trong căn phòng rộng rãi là hai giá sách xếp đầy những tác phẩm nổi tiếng từ khắp các nước, trong góc phòng là một hồ cá thủy tinh, bên trong có đủ các loại cá nhiệt đới đang tự do bơi qua bơi lại. Trên sàn nhà nhạt màu là hai đứa bé trai rất đẹp, một đứa mang mắt kính màu vàng đang đọc sách, một đứa thì như muốn xé nát con gấu bông trong tay mình, bộ dáng như sắp chết đến nơi.

“Bạn Tại Trung à, cầu xin cậu đối xử tốt với Bubby của tôi một chút, cảm ơn.” Xương Mân nói xong lại cúi đầu tính toán công thức.

Tại Trung buồn bực nhìn chằm chằm Xương Mân, âm thầm dùng lực lớn hơn với Bubby, vừa nhéo vừa mắng, “Tao là cô bé lọ lem... Bị nhốt trong trường học, cả ngày phải đi theo đám một sách bọn mày, sớm muộn gì tao cũng bị trí chướng (học nhiều quá hóa điên:D)!!!”

Xương Mân thở dài, “Vây mày đi mà than thở với Duẩn Hạo của mày ấy! Hắn chiều mày như vậy mà.”

Không nhắc tới còn tốt, vừa nghĩ đến Duẩn Hạo, Tại Trung lập tức giống y như quả cà héo, phần hận không thôi, “Cái tên Trịnh Duẩn Hạo chết tiệt kia, cái gì cũng chịu nghe theo tao, chỉ không cho phép tao bỏ học... Cũng vì vậy mà mấy ngày nay hắn đã không để ý gì đến tao rồi đấy.”

“...” Xương Mân vút cho cậu ánh mắt xem thường.

Tại Trung có điểm chột dạ, quát, “Nhìn cái gì!”

“Tại Trung, hình như mấy ngày nay người ta đều đuổi theo sau mày mà! Không biết là ai như kẻ nhát gan, như con kiến chui thẳng vào ổ, sống chết không chịu để ý đến người ta. Làm hạ nhân như mày mà kiêu ngạo như thế cũng thật là có tiền đồ đó.”

“... Ai bảo hắn hung dữ với tao cơ...” Tại Trung hít thở không đủ mà than thở một câu.

Xương Mân bình tĩnh nói, “Dù sao tao cũng chưa bao giờ thấy Trịnh Duẩn Hạo đối xử với người khác ôn nhu như vậy, chỉ có mày hết lần này đến khác quát nạt hắn được. Hắn đối với mày cũng không tệ, tao thấy nếu mày mà là con gái thì không chừng hắn đã truy (theo đuổi) mày rồi.”

“Nói bậy bạ cái gì thế hả!!” Tại Trung đá Xương Mân một cái, quay người bỏ đi.

Nhưng trong lòng cậu lại loạn như cào cào.

“Nếu mày mà là con gái, nói không chừng hấn đã truy mày rồi.”

Tại Trung không hiểu tại sao mình lại để ý đến những lời này, giống như những lời ấy đã đâm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng cậu mất rồi.

Cậu xem phim truyền hình, mỗi khi nam nữ chính thổ lộ tình ý thì cậu đều kích động đến không thể khống chế, chỉ ước gì người được thổ lộ kia là mình. Cậu cũng biết đây không phải chuyện bình thường, nhưng...

Nhưng ngay từ đầu Tại Trung đã không nghĩ tới chuyện rốt cuộc mình có thích Trịnh Duẩn Hạo hay không.

Cậu chỉ biết là Duẩn Hạo không giống bất kì ai bên cạnh mình, cũng tạo cho cậu cảm giác không giống. Quen biết sáu năm, chưa từng có ai gây cho cậu cảm giác như Duẩn Hạo gây cho cậu. Cậu không bao giờ nghĩ đến phương diện kia, chỉ là đôi khi thực sự rất gần Duẩn Hạo thì sẽ làm cậu sinh ra một loại ảo giác.

Không biết Trịnh Duẩn Hạo nếu nghiêm trang mà kéo tay mình, sẽ là cảm giác gì nhỉ?

Điên rồi điên rồi, làm sao có thể nghĩ đến cái này chứ?! Tại Trung hung hăng váo véo cổ tay mình.

28. Chương 28: Make A Growth 1

Trung học bắt đầu chính thức học lịch sử thế giới. Thần học [1] chiếm tỉ lệ lớn trong lịch sử thế giới, bởi vậy rất nhiều thời gian học chính khóa chính là hoạt động truyền giáo. Mà học sinh trong lớp đương nhiên không có nhiều hứng thú với nó, cho nên các lớp học lịch sử náo nhiệt như cái chợ đêm. Xem truyện tranh, đọc tiểu thuyết, ăn đồ ăn vặt, trang điểm, thậm chí còn có một đám đánh bài ở phía sau. Tại Trung đang cầm quyển truyện đọc say sưa, vừa ngẩng đầu liền thấy Duẩn Hạo đeo kính mắt nghiêm túc dùng bút đánh dấu bài. Cậu bắt đầu dĩ nằm úp sấp trên bàn, nghĩ *‘bảo sao hấn không học giỏi cho được.’*

Kỳ thật lần trước cãi nhau vì chuyện học xong, hai người cũng không nói chuyện nhiều với nhau nữa. Tại Trung không vui, giờ cơm trưa mỗi ngày đều là Xương Mân và Đồng Lôi giúp cậu giết thời gian. Bọn họ liệt kê trong những lời của hai người chẳng có lời nào đủ nghiêm trọng, đơn giản chỉ là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, tỷ như Tại Trung sẽ mất đi sự quý trọng đặc biệt của Duẩn Hạo, hơn nữa sẽ lại bị Trịnh Đại Thụ coi là thù địch.

Tại Trung nói là Trịnh Duẩn Hạo không muốn để ý đến mình, kết quả là bị Xương Mân cùng Đồng Lôi khó có lúc ăn ý mà ‘xì!’ một tiếng.

Tại Trung xoay người nhìn Xương Mân, y cùng mấy thằng khác đang đánh bài hăng say.

Buồn bực!

Bộp! Một cục giấy vo tròn vừa vắn nắn đập lên bàn Tại Trung. Trên tờ giấy hồng phấn là nét bút khá đẹp viết thẳng một hàng:

“Tại Trung phu nhân, xin phu nhân lập tức làm hòa với Duẩn Hạo lão gia; nếu không thì tôi – với tư cách là trưởng nhóm ủng hộ Duẩn Tại sẽ phải xuống đài (mất chức) mất!”

Không cần nghĩ cũng biết là con nhỏ Đồng Lôi kia làm.

Tại Trung cầm lấy bút bi loạt soạt viết: *“Con nhỏ chết tiệt kia, dựa vào cái gì bảo tôi mở miệng trước?”*

Chỉ chốc lát sau...

“Bởi vì do cậu sai.”

“Không phải tôi sai, tôi không tranh với bà.”

“Cũng không phải bảo cậu xin lỗi mà, chỉ là muốn cậu lùi trước một bước nho nhỏ thôi. Một bước nhỏ của cậu sẽ là một bước dài cho tình cảm a.”

“Đồng Lôi! Chúng tôi không phải cái loại quan hệ này!”

“Có ai nói thế đâu? Không phải cậu chưa đánh đã khai rồi đó sao?”

“Tôi hận bà.”

Đồng Lôi không lại trả lời lại, chỉ nhắm mắt làm trò hề với Tại Trung.

Tại Trung nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt liếc cô một cái, lại xoay người nhìn về mặt hết sức chăm chú của Duẩn Hạo, trong lòng như cái vuốt mèo cào cào, không được tự nhiên. Trong vòng một phút ngắn ngủi mà cậu đã liệt kê được n thứ có lợi nếu mình mở miệng trước, rốt cuộc cũng bỏ qua cái gọi là ‘tự tôn’, mở miệng.

“Này, Trịnh Duẩn Hạo.”

“Ân.” Thanh âm vẫn lạnh băng như cũ, nhưng nó lại làm Tại Trung thở phào một hơi nhẹ nhõm. Rốt cục cũng nghe được giọng nói quen thuộc rồi.

“À ừm...” Tại Trung nhanh chóng hồi hận, *mình nên nói cái gì với tên Duẩn Hạo này đây?*

Còn chưa nói, chợt nghe sau lưng đã vang lên một câu, “Kháo! Bọn mày chơi ăn gian!” Xương Mân cúi thấp người, dưới ánh mắt của giáo viên mà chui lên đây, đến ngồi cạnh Tại Trung.

Hô... Thảm Xương Mân, mày đúng là cứu tinh của tao... Trong lòng Tại Trung âm thầm lau mồ hôi.

“Duẩn Hạo, giúp tớ chép bài cái.” Xương Mân thực tự nhiên vẩy vẩy tay với Duẩn Hạo.

Tại Trung mở to hai mắt nhìn. *Thằng ngốc, mày thấy mày ngu chưa?*

Quả nhiên, Duẩn Hạo mí mắt cũng không thèm nâng.

“Thiết...” Xương Mân bất mãn hừ một tiếng, tự mình cầm lấy bút, nhìn lên bảng, bắt đầu múa bút lên note book *. Tại Trung nhìn đến hoa cả mắt, cảm thán, *Thảm Xương Mân quả thật là thiên tài, rất thiên tài.*

(cái này chắc là notebook cảm ứng rùi)*

“Y có thể, bởi vì y rất thông minh.” Duẩn Hạo vẫn không chớp mắt nhìn lên bảng, thanh âm không biết truyền đến từ đâu.

“Nhưng mà...” Tại Trung đồng ý gật đầu, sau đó lại lập tức rống giận, “Ý người là ta ngu ngốc nên không thể?!”

“Àn, lúc này cũng coi như là thông minh.” Duẩn Hạo vừa lòng gật đầu.

“Người!” Tại Trung cảm thấy ngực mình như bị ngọn lửa nhỏ nhỏ thiêu a đốt a.

Trên bục giảng bỗng truyền đến âm thanh của giáo viên lịch sử, tay cô còn đang chỉ vào hình Adam trên sách giáo khoa, “Các em! Im lặng im lặng!! Chẳng lẽ các em không quan tâm xem người đầu tiên trên thế giới này sinh ra từ đâu sao*?”

“Em muốn biết người thứ ba trên thế giới này đi ra từ đâu hơn a**.” Xương Mân thấp giọng than thở.

(* & **: ý của cô giáo là muốn giảng về cách Chúa tạo ra Adam thế nào, còn ý của tiểu Mân là muốn nghe về cách Adam và Eva ‘tạo’ ra con (người thứ ba) như thế nào)

Duẩn Hạo xì cười ra tiếng, mà Tại Trung qua hồi lâu mới hiểu được ý Xương Mân là gì.

Được rồi, người có thể nói ta nghe, ta không cãi nữa.

Mỗi bữa cơm ở Trịnh gia đều như bữa tiệc Mãn Hán thời xưa vậy (rất nhiều món). Lúc Trịnh tiên sinh ở nhà còn phô trương hơn; trên bàn ăn dài trải khăn trắng, hoa bách hợp và hoa chuông cùng cắm trong lọ, hoa diên vĩ chỉnh tề mỹ quan, đặt ở ba vị trí đầu, giữa và cuối bàn; lại được phối hợp với bộ đồ ăn (dao, nĩa, chén, muỗng, đĩa...) tinh xảo; cho dù thức ăn chưa được bưng lên nhưng đã kích thích cảm giác thèm ăn của người ta. Trịnh tiên sinh có yêu cầu rất cao với bữa ăn, cho nên bình thường khi ông có nhà, nhà bếp đều rất bận rộn.

Hôm nay không khí có hơi chút quái dị.

Trên bàn cơm có chút đặc biệt, trong đó có một món là do chính tay Tại Trung làm. Đừng thấy cậu không có hứng thú với việc học, thật ra kĩ thuật nấu ăn của cậu cũng được xếp vào hạng nhất nhì rồi. Nhất là sau khi được quan sát đầu bếp nhiều lần.

Kỳ thật hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì, chỉ là do Tại Trung đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn làm chút đồ ăn cho Trịnh phu nhân và Duẩn Hạo nếm thử. Vì thế dưới sự giúp đỡ của đầu bếp, cậu đã làm được món gà xào hạt dẻ.

[1] Thần học là ngành nghiên cứu về Thiên chúa, hay rộng hơn là về niềm tin tôn giáo, thực hành và trải nghiệm tôn giáo, về linh hồn. Thần học giúp các nhà thần học hiểu rõ hơn về truyền thống tôn giáo của chính mình, về các truyền thống tôn giáo khác, cũng như so sánh giữa các truyền thống tôn giáo khác nhau...

29. Chương 29: Make A Growth 2

Nhưng Tại Trung vạn vạn không ngờ hôm nay Trịnh tiên sinh lại đột nhiên trở về. Cho nên sau khi theo chị giúp việc vào phòng ăn, Tại Trung lập tức trợn tròn mắt. Cậu luôn sợ Trịnh tiên sinh, dù chẳng có bất cứ lý do gì. Bởi vậy Tại Trung thấy Trịnh tiên sinh không có biểu tình gì, lập tức có ý định bỏ luôn món gà xào hạt dẻ ra khỏi thực đơn hôm nay.

“Nghe nói hôm nay tiểu Trung chúng ta là lần đầu tiên xuống bếp a? Nhất định phải hảo hảo nếm thử.” Trịnh phu nhân nhiệt tình đánh vỡ ảo tưởng của Tại Trung, “Là gà xào hạt dẻ sao?”

Tại Trung ngượng ngùng gật đầu, đồng thời cũng chú ý tới ánh mắt quái dị của Duẩn Hạo.

Chú đầu bếp A Bảo cười nói, “Tiểu Trung rất có thiên phú nấu ăn, chỉ thấy qua vài lần là đã học được rồi.”

Trịnh phu nhân gấp một miếng bỏ vào miệng, sau đó cứ như đã phát hiện ra thêm một đại lục mới, hưng phấn hét to, “Oa... Tiểu Trung, con rất giỏi a! Ăn ngon lắm đó! Lão công, anh mau nếm thử a; Duẩn Hạo, con cũng nếm thử xem!”

Trịnh tiên sinh gấp một miếng, sau khi cẩn thận nhai nuốt thì chậm rãi ngẩng đầu lên, mỉm cười nói, “Ngon lắm.”

Hô ~ Tại Trung ở trong lòng reo hò, eruka!

“Hắc hắc, không đâu...” *Khiêm tốn, phải khiêm tốn!*

Nhận được câu khẳng định thuyết phục, Trịnh phu nhân rất vừa lòng, ánh mắt lại chuyển đến trên người Duẩn Hạo, “Thế nào, con trai?”

Tại Trung nhìn không ra biểu tình của Duẩn Hạo, chỉ nghe được một câu mơ hồ “Cũng không tệ lắm”, sau đó Trịnh phu nhân đánh đầu hân một cái, “Ăn ngon thì cứ nói là ngon đi, giả bộ cái gì nữa?!”

Trịnh tiên sinh mặt không chút thay đổi nhìn hai mẹ con đang ầm ĩ, tiếp tục ăn cơm của mình, tựa hồ như đã quen với cảnh đó.

Tại Trung cười cười, trong lòng lại khê thở dài một hơi.

Điều cậu muốn nghe nhất là được Duẩn Hạo khích lệ, nhưng hình như... cũng không được như trong tưởng tượng. Bất quá Trịnh tiên sinh vốn tích tụ như kim (tiếc chữ như vàng/ít nói) cũng khen mình, vậy là đủ rồi đi...

Tự mình khích lệ một hồi, Tại Trung theo mấy người giúp việc khác ra ngoài.

Sau khi trở về Tại Trung bị mẹ ca cho một bài. Cô nói bây giờ cậu chỉ cần hảo hảo học tập là được, đừng nghĩ đến chuyện cổ quái gì cả. Tại Trung lại nói với mẹ cậu muốn làm đầu bếp. Mỹ Thục nghe xong liền nở nụ cười nói, “Thằng con ngốc nghếch này, làm đầu bếp cái gì chứ.”

“Bởi vì con muốn làm đồ cho người khác ăn, tự tay làm.” Tại Trung nghiêm túc nhìn mẹ.

“Nhưng con...”

“Con không có hứng học, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên (người xuất sắc/chuyên gia) a.”

Mỹ Thục không trực tiếp trả lời vấn đề của cậu, chỉ nói trước cứ cân nhắc cái đã. Tại Trung cũng chạy

xuống lầu.

Đi lòng vòng quanh hoa viên một chút, Tại Trung muốn tiêu thực bữa cơm tối vừa ăn. Ở cạnh bể bơi, cậu thấy Duẩn Hạo đang đùa giỡn với Đại Thụ ở đó. Rõ ràng đã trưởng thành nhưng khi Duẩn Hạo ở cùng với Đại Thụ lại giống hệt như một đứa bé.

Đại Thụ đã già, nó không còn hoạt bát được như trước nữa, phần lớn thời gian nó chỉ ngồi im lặng bên cạnh Duẩn Hạo, hưởng thụ những cái vuốt ve mềm nhẹ của cậu chủ nhỏ, thỉnh thoảng lại liếm liếm tay hắn, hoặc phát ra những tiếng ừ ừ thỏa mãn.

Tại Trung không biết mình nên lại đó hay rời đi, đang khi đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì thanh âm Duẩn Hạo đã truyền đến.

“Tại Trung, lại đây.”

Từ trước đến nay, lời nói của Duẩn Hạo đối với Tại Trung đều như có ma lực, làm cho Tại Trung khó có thể cự tuyệt. Nhưng trong lòng cậu vẫn còn hơi tức giận vì phản ứng ban ngày của hắn, cho nên cũng không tình nguyện đi qua đó, thậm chí còn lấy Đại Thụ làm khoảng cách.

Đại Thụ có thêm tay Tại Trung sờ vuốt, Tại Trung cười sờ sờ nó.

“Món ăn hôm nay ngon lắm.” Ánh mắt Duẩn Hạo nhìn bể bơi không có nước, thản nhiên nói.

“Hừ, gạt người, nếu ăn ngon thật thì sao người có thể không có biểu tình gì như thế?”

“Người muốn ta nhảy dựng lên như mẹ ta đấy à?”

“Nhưng mà...”

“Lại nói, nếu ta khen người, mẹ ta nhất định bắt người phải làm cho ta ăn mỗi ngày.”

Tại Trung sững sốt, nói, “Không sao a, làm thì làm, ta tình nguyện mà.”

“Người cũng không phải đầu bếp, làm sao lãng phí thời gian với ta được chứ.”

“Sao lại lãng phí chứ? Ta thích nấu ăn, hiểu không? Nhìn người... mọi người ăn, ta cảm thấy rất vui.” Tại Trung thiếu chút nữa nói lộ hết, nhẹ nhàng thở phào trong lòng.

Duẩn Hạo quay đầu, con người tối đen phản chiếu ánh nắng chiều rực rỡ, “VẬY còn chuyện học của người

thì sao?”

Tại Trung sờ sờ đầu Đại Thụ, nói, “Hi Triệt ca nói với ta, mỗi người đều có không gian sống của riêng mình. Ta không thích hợp với chuyện học, có miễn cưỡng nữa cũng là lãng phí tinh lực mà thôi, chẳng thà làm chuyện muốn làm còn hơn.”

Duẩn Hạo lại chuyển mắt lên trời chiều xanh thẫm, “Ân, người vẫn còn tự do hơn ta.”

Tại Trung hiểu ý Duẩn Hạo. Là trưởng tử (con trai cả) Trịnh gia, Duẩn Hạo gánh vác nhiều áp lực lắm. Hắn không thể không theo khuôn phép cũ, từng bước từng bước đều phải đi theo con đường đã được quy định từ trước. Học ngoại ngữ, luyện hapkido, bồi dưỡng lễ nghi giao tiếp, luyện tập cách kinh doanh... Duẩn Hạo cũng không sung sướng gì, có lẽ đó là nguyên nhân vì sao hắn lại trầm tĩnh hơn đám bạn cùng lứa tuổi.

Nhìn thì tưởng hắn có tất cả, nhưng thật ra thì cái gì hắn cũng bị lấy mất.

“Bất quá...” Tại Trung muốn an ủi hắn, “Người rất vinh quang a! Trong nhà mà tổ chức tiệc tùng gì thì lúc nào người cũng là tiêu điểm.”

“A...” Duẩn Hạo cười khổ một tiếng, dời đề tài, “A... Nếu bây giờ có thể bơi lội thì tốt rồi, nhưng giờ đã là mùa thu.”

Tại Trung cũng cười. Cậu duỗi lưng nằm dài trên cỏ, chậm rãi nói, “Mới đây thôi, ta là người bơi tốt nhất trong thôn đó. Có lần Hi Triệt ca ham chơi, xuống sông bắt cá nhưng lại không cẩn thận mà chìm ngấm. May mà lúc ấy ta đi qua, liền nhảy xuống đi cứu anh ấy... Lúc đó ta rất gầy, Hi Triệt ca lại vì kinh hoàng mà không ngừng giãy giụa, ta cũng bị y kéo xuống luôn... Ha ha, lúc ấy ta còn tưởng rằng mình chết chắc rồi. Nhưng không ngờ anh ấy lại không nhúc nhích gì nữa cả... lúc đó ta mới kéo được anh ấy lên.”

“ ... ”

“Từ đó về sau, ta đã rút ra được một thứ, lần sau mà có cứu người nữa thì phải đợi đến lúc người đó gần chết rồi mới cứu.” Tại Trung nghịch ngợm le lưỡi, đùa cho Duẩn Hạo nở nụ cười.

“Người muốn nói với ta cái gì?”

“Trầm luân đi, Trịnh Duẩn Hạo... Đắm chìm trong đau đớn khổ sở đi... Ta sẽ chờ đến khi người gần chết, rồi sẽ đến cứu người.” Tại Trung giống như đang diễn kịch, khoa chân múa tay nói.

“Đi chết đi!”

“Không được đánh mặt ta...!”

“Y như con gái, còn bảo vệ mặt nữa!”

“Ha ha...”

Đêm cuối thu, tiếng cười đùa của hai người làm sáng cả bầu trời đêm, như những vì sao đang nhấp nháy.

30. Chương 30: Make A Growth 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại Thụ đột nhiên ngã bệnh. Không hề có dấu hiệu báo trước.

Duẩn Hạo cũng bị shock, xin nghỉ một ngày ở nhà chăm sóc Đại Thụ.

Không ai biết Đại Thụ có ý nghĩ thế nào với Duẩn Hạo, nhưng Tại Trung biết rõ, khi Duẩn Hạo cô độc nhất đã nói hết tâm sự của mình với nó, coi nó như bạn bè, như anh em.

Nhưng Đại Thụ rồi cũng phải già đi, thực sự rất già rồi.

Bác sĩ thú y nói Đại Thụ bị ung thư, hơn nữa đối với một con chó già như vậy mà nói thì khả năng chữa khỏi gần như là bằng 0.

Nhưng bởi vì vẫn còn chút hi vọng mong manh đó mà Duẩn Hạo vẫn ôm hi vọng, Tại Trung không ngờ Duẩn Hạo lại ngu ngốc như vậy, coi lời trấn an của bác sĩ thú y như hi vọng sống sót của Đại Thụ. Từ trường học trở về, Tại Trung đến thẳng phòng Duẩn Hạo, lại nhìn thấy vẻ mặt lo âu của hắn.

Tại Trung không đến quấy rầy Duẩn Hạo mà lặng lẽ khép cửa, đặt bài vở đã được chép cẩn thận lên bàn.

...

Trịnh tiên sinh ở thư phòng, Tại Trung cung kính chào hỏi, muốn nhanh chóng rời đi thò ông lại gọi cậu tới.

“Tiểu Trung, Duẩn Hạo còn ở trong phòng à?”

“Vâng, cậu ấy đang ở bên Đại Thụ ạ.” Tại Trung lễ phép đáp.

Một tiếng thở dài vang lên, ngữ khí Trịnh tiên sinh tựa hồ có chút không kiên nhẫn, “Cũng chỉ là một con chó mà thôi.”

Tại Trung ngẩn người, không biết lấy can đảm từ đâu ra, chủ động trả lời ông, “Tiên sinh, không phải đâu. Đại Thụ là bạn của thiếu gia, không đơn thuần chỉ là thú cưng thôi đâu.”

Trịnh tiên sinh khó có lúc nhìn lại Tại Trung, cười nói, “Nga? Sao lại nói vậy?”

“Thiếu gia mỗi ngày đều có rất nhiều việc bận rộn, không phải là chuyện học hành thì cũng phải luyện hapkido; có đôi khi còn phải theo mọi người tham gia tiệc tùng gì đó. Nhưng mỗi ngày cậu ấy luôn dành chút ít thời gian tản bộ với Đại Thụ.” Tại Trung mỉm cười nói, “Đại Thụ giúp thiếu gia không còn thấy cô độc nữa.”

“Nói vậy là Duẩn Hạo cô độc là vì ta áp đặt nó phải thế?” Trịnh tiên sinh gỡ mắt kính, nét lạnh lùng trên khuôn mặt làm người ta không nhìn ra biểu tình.

Tại Trung lắc đầu, nghĩ nghĩ nói, “Thiếu gia có trách nhiệm cậu ấy, hẳn là cậu ấy nguyện ý làm như vậy.”

“Đúng vậy, theo tính tình của nó thì chuyện nó không muốn làm, không ai có thể bắt ép nó làm được.” Trịnh tiên sinh nhìn Tại Trung, “Xem ra cháu rất hiểu nó, cháu mới là bạn nó.”

“Ha ha.”

Kết thúc cuộc nói chuyện với Trịnh tiên sinh, Tại Trung rời khỏi thư phòng, phát hiện đầu mình đã đổ đầy mồ hôi từ khi nào.

Quá căng thẳng...

Nhưng hình như Trịnh tiên sinh cũng quá khó gần như trong tưởng tượng. Trước khi Tại Trung rời khỏi biệt thự vẫn nhận không được phải đi qua phòng Duẩn Hạo, nhìn một cái thử.

Duẩn Hạo vẫn giống hệt như lúc nãy, ngồi dưới đất, buồn bã nhìn Đại Thụ đang ngủ say.

Vẻ mặt của hắn đau xót như vậy, là lần đầu tiên Tại Trung nhìn thấy. Đôi lông mày xinh đẹp nhíu chặt, môi dày cắn chặt, có thể cảm nhận được nỗi lo âu bất an của hắn lúc này. Tại Trung sợ sự xuất hiện của mình làm Duẩn Hạo phiền muộn, rốt cuộc vẫn rời đi.

Thấy Duẩn Hạo khác thường như vậy, nói thật thì trong lòng Tại Trung rất sợ. Cậu vốn nghĩ Duẩn Hạo chưa bao giờ đặt nhiều tình cảm vào bất cứ chuyện gì.

Nhìn thấy Duẩn Hạo như vậy, Tại Trung đột nhiên cảm thấy rất an tâm.

Ít nhất hắn cũng bình thường... Hắc hắc.

“Chỉ là một con chó mà thôi... Làm gì mà phải đau buồn đến thế chứ!” Đồng Lô ngửa đầu ngồi trong phòng học, nhìn chăm chăm Tại Trung đang đi tới đi lui, lại đá Xương Mân một cái, ý bảo y nói chút gì đi.

Xương Mân bất đắc dĩ khép sách vở lại, nói, “Tại Trung, đừng đi nữa, đầu tao choáng váng rồi đây này.”

Tại Trung như không nghe thấy gì, vẫn đi đi lại lại như cũ; sau ba vòng thì quay ngoắt lại, hai tay dùng sức đập lên bàn, “Nghĩ cách cứu sống Đại Thụ cho tao.”

“Cứu sống cái gì chứ! Nó đã chết đâu.” Xương Mân bĩu môi.

Đồng Lô lắc đầu nói, “Phỏng chừng cách cái chết cũng không xa nữa đâu.”

“Đồng Lô! Bà có thể nói dễ nghe chút được không hả?!” Tại Trung đặc biệt miễn cảm với từ ‘chết’, hung tợn trừng mắt nhìn Đồng Lô. Đồng Lô lập tức im miệng.

“Kỳ thật tao thấy, Đại Thụ cũng đến tuổi phải chết rồi, cứu về một lần thì nó cũng lại phát bệnh thôi. Hơn nữa Trịnh Duẩn Hạo nhất định còn lo lắng hơn mày, mày không cần thắc thỏm như vậy.”

Đồng Lô hừ một tiếng, “Cậu nhìn không ra hả? Cậu ta lo lắng là lo cho người, không phải lo cho chó.”

“Tôi biết a! Đồng Lô đại nhân!”

“Nga, tôi cứ nghĩ cậu không biết chứ...”

“Cậu nghĩ tôi cũng ngu ngốc như cậu chắc?”

Tại Trung kinh ngạc nhìn hai người cãi nhau như hai kẻ dở hơi, hận không thể đổi cái mạng của hai người này lấy Đại Thụ sinh long hoạt hổ (khỏe mạnh); nhưng như vậy hình như lại hơi vô nhân đạo, thế cho nên đành phải ném ý định này ra khỏi đầu.

Thừa dịp không có người chú ý, một mình cậu khoác cặp về nhà. Không có Duẩn Hạo, trường học lại có vẻ nhàm chán hơn hẳn, hơn nữa Lý tài xế cũng không đến đưa đón cậu như trước, điều này lại càng làm cậu thấy bất an.

Không đến nhìn Duẩn Hạo, Tại Trung rửa tay trước rồi vào nhà bếp, làm cho Duẩn Hạo một phần thủy quả thạch [1], nghe đầu bếp nói có tác dụng nâng cao tinh thần. Thuận tiện lại lấy cho Đại Thụ vẫn quần quít hắn hai miếng bánh ngọt, bưng tất cả lên lầu.

“Ngon lắm, cảm ơn.” Duẩn Hạo móc một miếng bỏ vào miệng, quay đầu nhìn Đại Thụ đang chăm chú nhìn mình, ôn hòa nói, “Đại Thụ, bây giờ mày không thể ăn bất cứ thứ gì được.”

Đại Thụ quả thực nghe lời, lại nằm úp sấp xuống.

Tại Trung đột nhiên cảm thấy bây giờ đúng là rất đau lòng, tuy trước đây Đại Thụ có đuổi theo cắn mình, nhưng dù sao cũng có cảm tình. Bây giờ lại thấy kẻ địch hồi trước biến thành như vậy, Tại Trung có cảm giác đau lòng khi mất đi một người bạn.

“Duẩn Hạo, ta có thể hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng ngươi còn có cuộc sống của ngươi, không thể cứ thế này mãi.”

Tại Trung có ý muốn khuyên giải Duẩn Hạo, làm hắn vui lên một chút, nhưng dường như Duẩn Hạo không có tâm trạng đó.

“Chỉ mấy ngày thôi, chờ Đại Thụ hết bệnh rồi, ta sẽ học bù lại sau.”

“Này, Duẩn Hạo!”

“Ngươi chưa bao giờ mất đi thứ gì, cho nên ngươi không hiểu ta đâu.” Ánh mắt Duẩn Hạo sáng lên, lộ ra sự kiên nghị.

Tại Trung run lên một giây, cười nói, “Sao ta chưa bao giờ mất thứ gì chứ? Tuy không nên so với ngươi, nhưng... Ta đã mất ba ba, cái loại cảm giác đó thực sự rất tồi tệ.”

“...” Duẩn Hạo thất thần nhìn cậu.

Tại Trung không để ý, cười cười, “Nhưng ta chưa bao giờ dừng bước a... Ta còn một mình đến tìm mẹ nữa. Ngươi có nhớ không? Lúc đó ta rất hỗn loạn a!”

“Tại...”

“Khi đó ta chẳng có gì cả, ngươi cũng biết rồi đó.” Tại Trung thở dài, nói, “Duẩn Hạo, Đại Thụ cảm giác ngươi đang bên cạnh nó, ngươi phải cho nó thấy, ngươi là một chủ nhân kiên cường, dù nó có rời đi cũng được an tâm.”

Tại Trung nói xong rất muốn khóc, bởi vì cậu không muốn nhìn Duẩn Hạo như thế này.

Một thời gian dài trầm mặc, Duẩn Hạo nằm úp sấp ngủ trên bàn, Tại Trung lẳng lặng nhìn hắn, nở nụ cười nhàn nhạt.

Duẩn Hạo như vậy, nhìn tinh khiết đến làm người ta phải động tâm. Khoảnh khắc như trở về buổi chiều hôm đó, lúc lần đầu tiên Tại Trung đến trường. Cái gì cũng không biết, cái gì cũng xa lạ, nhưng bởi vì có Duẩn Hạo mà tất cả thực an tâm.

Trình Duẩn Hạo, người đối với ta mà nói, dường như không chỉ đơn giản là bạn bè nữa rồi... Ta nên làm gì bây giờ?

[1] Thủy quả thang (): dịch sát nghĩa là canh trái cây, nói đơn giản là cách chưng trái cây để làm thành canh uống. Tùy loại trái cây làm mà có công dụng khác nhau.

Vài hình minh họa nhá:

31. Chương 31: Make A Growth 4

Duẩn Hạo lại lần nữa trở lại trường học. Hai ngày không thấy, các học sinh đã nhớ hần vô cùng. Trong ngăn bàn, thư tình cũng đã đầy chật, mà mấy lá này là những lá may mắn không bị Đồng Lôi và Xương Mân lòi ra. Duẩn Hạo không có biến hóa gì, vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng điều này đối với Tại Trung mà nói là không dễ dàng gì, vẻ mặt ưu thương thể này, Tại Trung không muốn nhìn thấy.

Hơn nữa, Tại Trung đột nhiên cảm thấy, mình đối với Duẩn Hạo, tựa hồ có chút đặc biệt.

Cái này có thể xem như chuyện tốt được không?

Nhức đầu, Tại Trung mở quyển truyện tranh ra, chuẩn bị tiết sau thì xem.

Một bóng dáng to lớn bỗng nhiên phủ xuống, Tại Trung không tính ngẩng đầu, chỉ như phản xạ có điều kiện mà nhắm mắt lại.

“Tại Trung, người xem đồng ghi chép của người này!” Duẩn Hạo ném vở lên bàn, “Người giúp ta hay hại ta thế hả?! Nếu ôn tập theo nội dung trong đó, ta thì rất là cái chắc!”

Xương Mân đi ngang qua, cười nói, “Cậu thông minh như vậy, không cần ôn tập cũng biết, tôi nói với Tại Trung mà cậu ta còn không đồng ý đấy.”

Duẩn Hạo nhếch miệng, không nói chuyện.

“Cậu ta thích quan tâm thế đấy, chỉ cần là chuyện của cậu thì đều thế cả!” Đồng Lôi cũng đến xen mồm, “Đại Thụ chính là ví dụ tốt nhất.”

Vừa dứt lời, mặt Duẩn Hạo liền trầm xuống, không nói một lời trở lại chỗ ngồi.

Đồng Lôi, tôi muốn xé nát cái miệng thối nhà bà... Tại Trung nghiêng răng nghiêng lợi dứ dứ nắm tay về phía Đồng Lôi. Đồng Lôi tự biết mình đã chọc trúng tổ ong vô vàn rồi, thức thời tránh qua một bên.

Tiết sau, đương nhiên chính là thời gian Tại Trung an ủi Trịnh Duẩn Hạo.

Sự trưởng thành của chúng ta luôn gắn liền với niềm vui, nỗi buồn, những lần cãi nhau, những lần nước mắt rơi và những thứ bất đắc dĩ. Để có thể thấy rõ rằng: thế giới này không công bằng; có như thế thì chúng ta mới thật sự lớn lên.

Sau một tháng thi căng thẳng, Tại Trung nói muốn đi dạo trên đường, Duẩn Hạo liền bảo Lý tài xế đem cặp sách của hai người về trước, sau đó ngồi xe công cộng đến khu trung tâm. Tại Trung thích chơi xe điện động, trước kia khi chơi với đám bạn cùng lớp cậu luôn thắng, cho nên lần này cũng đưa Duẩn Hạo đến đây, khó tránh khỏi có chút khoe khoang. Mà Duẩn Hạo rất ít có cơ hội chơi mấy thứ này; Tại Trung đơn giản dạy Duẩn Hạo một chút, chờ xem hán làm trò cười thế nào.

Nhưng cậu không ngờ, thiên phú của Duẩn Hạo quả thực được thể hiện ở tất cả các phương diện.

Chỉ ít, Tại Trung nhìn cả mười phút cũng không nhìn ra Duẩn Hạo là lính mới.

Hai người chơi đùa vui vẻ, hô to gọi nhỏ gây chú ý cho không ít người; vì thế, phiên toái cũng lặng lẽ phủ

xuống.

Trong khu trò chơi này, khó tránh khỏi có đủ loại người lui tới. Tại Trung thực khinh thường những người đó, bởi vậy bình thường đến chơi cũng tận lực tránh tiếp xúc với bọn họ. Có thể là hôm nay hai người chơi vui vẻ nên thu hút nhiều người, bởi vậy chỉ chốc lát sau đã bị người ta theo dõi.

Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Duẩn Hạo là có thể biết hắn xuất thân không tầm thường.

Tại Trung phát hiện khác thường, nhỏ giọng nói với Duẩn Hạo một hai câu, kéo hắn ra đại sảnh khu trò chơi.

Gió lạnh thổi ào tới, làm Tại Trung phải rùng mình vài cái.

“Này, hai người phía trước, chờ một chút!” Giọng nói có vẻ lưu manh.

Tại Trung mặt nhăn nhanh mày, tính lời kéo Duẩn Hạo đi nhanh một chút. Không ngờ Duẩn Hạo lại giãy khỏi cậu, xoay người lại. “Các anh gọi tôi?” Xem ra Duẩn Hạo so với bọn chúng còn khó chịu hơn.

“Đừng nói chuyện với bọn họ, chúng ta đi thôi.” Tại Trung nghĩ, nếu Trịnh Duẩn Hạo chỉ là con cháu nhà bình thường thì chả sợ gì cả, nhưng người lại tế da nộn thịt (non nớt mềm mại, nói chung là rất... dễ thương) đừng để bọn chúng dă thương người, nếu không đến lúc đó ta cũng chả biết ăn nói thế nào đâu.

“Vừa rồi thấy các cậu cười đùa rất vui vẻ...” Đi đầu là một tên nhuộm tóc xanh lá, nhìn qua rất giống một con rùa lông xanh, “Đến địa bàn của bọn tao chơi là phải trả tiền, có biết không hả?”

“Không biết.” Duẩn Hạo dương khởi hạ ba*, bình tĩnh nói.

(dương khởi hạ ba (): thành ngữ: không khóc, không âm ỉ, không tức giận; nói chung là bình tĩnh)

Rùa lông xanh có ý giận, nói, “Vậy bây giờ mày biết chưa?”

“Biết thì sao?” Duẩn Hạo nhìn bọn chúng, “Nếu không thì chúng tôi đi, không lãng phí thời gian với các người nữa.”

Xong rồi xong rồi... Tại Trung tuyệt vọng nghĩ. Trịnh Duẩn Hạo, người cho rằng bọn chúng là mấy người giúp việc nhà người sao? Mặc cho người la hét lên lớp đấy à?... Bây giờ còn muốn ta giúp người đánh nhau nữa...

Tại Trung xắn tay áo lên, chuẩn bị che trước người Duẩn Hạo.

Kết quả Duẩn Hạo lại một lần nữa xách cậu y như xách cổ một con gà con, hất cậu ra sau, lại có chút bất đắc dĩ nói, “Người đừng có giống như mấy con ruồi bọ gì đó, chỉ biết xông về phía trước như thế.” Sau đó ngẩng đầu nhìn mấy tên trước mặt.

Rùa lông xanh cười gian nói, “Xem ra con nhóc này còn chưa biết sự lợi hại của chúng ta nhỉ. Thế nào, hôm nay cho mày mở mắt nhé?”

Duẩn Hạo mặt không chút thay đổi nói, “Ngay cả là nam hay là nữ mà cũng không phân biệt được, đầu chả có não mà cũng dám đến đây gây phiền phức, buồn cười!”

“Mày!” Rùa lông xanh vung tay lên, mấy tên phía sau liền xông lên xoay quanh Duẩn Hạo. Tại Trung bị Duẩn Hạo đẩy, ngã mạnh xuống đất. Cậu vô cùng tức giận, nghĩ, *‘đã thế lão tử đây mặc kệ người, lát nữa có bị thương thì cũng đừng có tìm ta mà khóc lóc!’*

Tiếp theo đó, Tại Trung tựa như người may mắn ngồi ven đường xem trò hay, nhìn Duẩn Hạo thuần thực vận dụng thân thể thon dài và vài kỹ năng đặc biệt mà đối phó với vài tên trộm cướp nho nhỏ. Mà mấy tên kia nhìn qua có vẻ như chả có bản lĩnh gì, Duẩn Hạo lại dùng hapkido đối phó với chúng, quả thực là như dùng dao mổ trâu giết gà. Đến lúc này, Tại Trung mới hiểu được vì sao vừa rồi Duẩn Hạo che trước mình.

32. Chương 32: Make A Growth 5

Người này cái gì cũng có thể thành thạo.

“Mày!!!” Rùa lông xanh then quá hóa giận, dưới tình thế cấp bách lại dùng đầu húc về phía Duẩn Hạo, Duẩn Hạo xoay người, thuận thế đá gã ngã xuống đất.

“Bịch! —” Tại Trung che mắt, chắc chắn là rất đau đây.

Mất thấy mất tên hồn đản kia bị Duẩn Hạo đánh cho mặt mũi bầm dập, mà quần áo hắn còn chưa nhăn cũng chẳng bẩn, kết cục là rùa lông xanh mang theo đám tay chân chạy trốn chết, Duẩn Hạo xoay người lại, ngay cả thở gấp cũng không.

“...” Tại Trung lúc này mới từ từ đứng lên.

“Đây là lần đầu tiên ta đánh nhau.” Duẩn Hạo chỉnh chỉnh quần áo, “Rất thú vị.”

“Thiệt!” Tại Trung khinh thường liếc mắt nhìn hắn, “Đừng cậy mạnh, nhàm chán.”

“Lần sau sẽ để người nhé.” Duẩn Hạo bình tĩnh nói.

Lần sau?! Tại Trung hung hăng trừng mắt nhìn Duẩn Hạo, “Đi thôi! Ta cũng không muốn lại có lần sau... Lạnh quá.”

Duẩn Hạo đem khăn quàng cổ của mình choàng lên cho Tại Trung, “Được.”

Một mùi hương quen thuộc quanh quẩn trên mũi cậu. Là mùi của sữa tắm mà Duẩn Hạo thường dùng lưu lại; nhàn nhạt, không chút gay mũi. Tại Trung sửng sốt vài giây, sau đó đuổi theo Duẩn Hạo.

“Người là thiếu gia hay ta là thiếu gia?” Tại Trung nắm góc áo Duẩn Hạo, nhỏ giọng hỏi.

Duẩn Hạo xoay người, khó hiểu nhìn cậu, “Người muốn làm thì cứ làm đi.”

“Không phải... Ý ta là...” Tại Trung cắn môi, rốt cục bỏ qua, “Quên đi.”

Ánh đèn rực rỡ, hai bên đường bắt đầu náo nhiệt, đèn đường hoa mỹ tô điểm thêm cho thành thị phồn hoa, mọi người cũng không vội vàng, tận tình hưởng thụ cảnh đẹp hiếm thấy này. Xa xa là các dãy nhà cao tầng, các bảng hiệu cực lớn khoa trương treo trên cao... Tại Trung nhìn kỹ, hoa ra trên đó là ảnh chụp của Trịnh tiên sinh.

“... Trịnh Duẩn Hạo... kia là...” Tại Trung kinh ngạc nhìn Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo không có phản ứng gì, “Từ lâu rồi, người không biết à?”

“Hay quá...” Tại Trung tán thưởng, “Nếu có một ngày, ảnh của ta cũng có ở trên đó thì hay quá...”

“Ha ha. Đến lúc đó có thể thấy được cả lỗ chân lông của người ấy chứ.” Duẩn Hạo trêu ghẹo.

Thấy thì thấy chứ, da ta vốn đẹp mà. Tại Trung nghĩ như vậy, đi theo sau Duẩn Hạo về phía trạm xe điện ngầm.

Tiếng di động êm tai truyền đến, Duẩn Hạo bắt máy.

Tại Trung nhìn thấy vẻ mặt vốn đang vui vẻ Duẩn bỗng thành cứng nhắc; ngay sau đó, Duẩn Hạo chậm rãi ngắt điện thoại.

Cậu không biết Duẩn Hạo làm sao, nhưng có thể cảm thấy cảm xúc bi thương của Duẩn Hạo đang bao phủ mình. Tại Trung cẩn thận gọi, “ Duẩn Hạo a...”

Sắc mặt Duẩn Hạo tái nhợt nhìn Tại Trung. Sau đó mở hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Tại Trung.

Lòng Tại Trung như bị sợi tơ quấn quanh, càng lúc càng siết chặt.

“Đại Thụ đã chết.”

Thanh âm yếu ớt truyền đến từ sau tai Tại Trung, lại thêm nét bi thương nhàn nhạt, làm hốc mắt cậu cũng ươn ướt.

“Duẩn Hạo, đừng khóc.” Tại Trung không biết nên an ủi hắn thế nào, chỉ dùng sức ôm lấy tấm lưng rộng lớn rắn chắc của hắn. Nhưng đột nhiên cậu lại cảm thấy, dường như mình đã ôm lấy một người vô cùng yếu ớt.

Trịnh Duẩn Hạo, người đừng đến gần ta như vậy... Ta sẽ sụp đổ mất.

Ta không muốn mình trở nên kỳ lạ như vậy!

Nhưng...

“Đừng khóc, người còn có ta mà.”

Được rồi, ta không tiền đồ như vậy đâu.

...

Đại Thụ được chôn cất long trọng, Duẩn Hạo nhốt mình trong phòng suốt hai ngày, lúc đó chỉ có mình Tại Trung đi vào phòng đưa cơm cho hắn. Duẩn Hạo thoáng nhìn qua tường chừng như bình tĩnh, hắn thu dọn tất cả những món đồ chơi và cả ổ của Đại Thụ, cất hết vào nhà kho. Sau đó, hắn càng kiên cường hơn.

Mùa đông đến làm Duẩn Hạo dần dần nguôi ngoai đau thương khi mất đi một người bạn thân, hắn cũng bắt đầu thường xuyên đấu võ mồm với Xương Mân, Tại Trung. Nhưng mỗi khi mọi người nhắc đến ‘chó’ thì hắn đều cố gắng lảng tránh.

Nhưng Tại Trung cũng bắt đầu lảng tránh Duẩn Hạo.

Biểu hiện bề ngoài thì thấy quan hệ của hai người bọn họ vẫn như trước, nhưng Tại Trung tự hiểu, cậu bắt đầu xa lánh Duẩn Hạo rồi. Cậu không muốn biến thành kẻ kì quái trong mắt mọi người, nhất là khi cậu bắt đầu cảm nhận được khí tức khác thường của Duẩn Hạo.

Vừa nhớ đến bộ dáng đặc ý dào dạt của Đồng Lôi khi biết chuyện đó, Tại Trung liền hận đến nghiến răng.

Nói gì đi nữa thì cậu cũng không cho phép mình biến thành người đồng tính luyến ái.

Vì thế, buổi sáng mỗi ngày, việc đầu tiên cậu làm là: thôi miên chính mình.

Mình không thích Trịnh Duẫn Hạo. Mình không thích Trịnh Duẫn Hạo? Mình không thích Trịnh Duẫn Hạo!

Phiền não cứ thế mà lớn dần. Nhưng Tại Trung hoàn toàn không ngờ, cảm tình đối với Duẫn Hạo lại dần lớn hơn đến mức mình đã khó có thể khống chế nữa rồi.

33. Chương 33: Make A Heartbeat 1

Mùa đông đến làm người ta chỉ thấy muốn ngủ. Tại Trung thích mỗi sáng đều nướng thêm một tí trên giường, cho đến khi Duẫn Hạo dùng dùng xông lên lầu, lòi cậu từ ổ chăn ra mới chịu dậy. Nhưng hôm nay không như thế, Tại Trung đã rời giường từ sớm, cũng đã rửa mặt xong xuôi, theo mẹ xuống lầu làm việc.

Nghe nói nhị thiếu gia Trịnh gia sẽ về trong hôm nay.

Phòng Tuấn Tú ngay cạnh phòng ngủ Duẫn Hạo, phòng cũng lớn hệt như phòng hắn, nhưng cách trang trí trong đó còn lờ lợc hơn cả Duẫn Hạo nữa. Phòng Duẫn Hạo dùng màu trắng, đen, xám là chủ yếu, nhưng phòng Tuấn Tú lại dùng màu sắc hệt như cái rừng mưa nhiệt đới, đủ màu đủ sắc. Tại Trung ôm một tấm nệm dày vào, thấy Duẫn Hạo đang tự mình chỉ huy mấy người giúp việc khác làm việc. Tại Trung cảm thấy rất thú vị. Đừng nhìn Duẫn Hạo bình thường lạnh lùng nghiêm nghị, chỉ cần nhắc đến đứa em trai bảo bối kia liền quan tâm đến không còn gì nói nổi.

Điều này làm cho Tại Trung hơi chút chú ý.

Bận rộn xong xuôi, Tại Trung mới phát hiện Duẫn Hạo không biết đã rời đi từ khi nào. Khi xuống lầu hỏi Trịnh phu nhân, cậu mới biết được Duẫn Hạo tự mình đến sân bay tiếp Tuấn Tú. “Nga” một tiếng, trong lòng chỉ còn lại mất mát tràn đầy.

Trịnh phu nhân đang sửa lại bó hoa, kêu Tại Trung tới giúp. Thấy Tại Trung không yên lòng, bà lo lắng hỏi đông hỏi tây, rất giống một bác gái nhiều chuyện. Nhưng Tại Trung cũng không thấy phiền.

“Nga, Duẫn Hạo a... Thực sự rất yêu thương Tuấn Tú đó. Con còn nhớ kì nghỉ hè năm ngoái không? Chính nó bay đến nước Pháp, chơi với Tuấn Tú ở đó cả tháng mới về đây.” Trịnh phu nhân có chút bất đắc dĩ, “Duẫn Hạo vẫn còn tức giận chuyện ta đưa Tuấn Tú đến nước Pháp đó, nhưng bác cả không có con cái gì, cô đơn lắm.”

Trịnh phu nhân luôn miệng nói gì đó, bởi bà xem Tại Trung như nửa con mình rồi, đương nhiên chẳng kiêng dè gì cả, cho nên cái gì cũng nói hết.

“VẬY... thiếu gia Tuần Tú vì sao đột nhiên trở lại?” Tại Trung thử thăm dò.

“Hình như là nói muốn về nước học gì gì đó ấy. Ta thấy nó ở Pháp chán rồi nên mới muốn về đây chơi một thời gian thì có. Nó học cũng được nên ba ba nó cũng đồng ý rồi.”

Tại Trung thở dài. Đúng là thiếu gia nhà có tiền vĩnh viễn đều khác những kẻ như cậu, chuyện khó khăn với mình đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Nói bỏ học liền bỏ học, muốn trở về thì cứ về. Cho tới bây giờ Tại Trung vẫn còn rất mong muốn được sống như một người Trịnh gia.

“Tiểu Trung a, tối nay lại làm đồ ăn cho chúng ta được không?” Trịnh phu nhân chớp chớp mắt, cười nói, “Ta và Duẩn Hạo vẫn khoe với Tuần Tú rằng con nấu ăn ngon lắm, Tuần Tú nó rất mong chờ đó.”

Duẩn Hạo cũng nhắc tới mình? Không biết vì sao, Tại Trung đột nhiên thấy rất hồi hộp, mặt nóng như bị thiêu, cuối cùng nhẹ nhàng gạt đầu, nói, “Cháu sẽ cố gắng.”

“Kỳ thật con có thiên phú như vậy, sau này dù không học nữa thì cũng có thể kiếm được một công việc tốt a... Không giống Duẩn Hạo, sau này còn phải thừa kế công ty ba nó nữa.”

Tại Trung nhìn bó hoa vừa được phun qua nước, hồi lâu sau cũng không nói gì nữa.

Cả buổi chiều đều rúc trong bếp chuẩn bị, bởi vì đã nghe Trịnh phu nhân nói nên mọi người đều giúp đỡ Tại Trung, làm Tại Trung thụ sủng nhược kinh (được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo), phải làm vỡ đến hai cái bát đĩa mới bình tĩnh lại được.

“Mọi người nhanh chút đi, nhị thiếu gia đã về rồi! Mau đến biệt thự chào hỏi đi!” Quấn gia vội vã chạy vào bếp thúc giục mọi người, vì thế mọi người đều ra ngoài; Tại Trung nói muốn trụng (luộc sơ) lại súp lơ một chút, một mình ở lại phòng bếp.

Tại Trung cũng không rõ tại sao mình lại không được tự nhiên như thế, dù sao nội tâm bây giờ của cậu cũng vô cùng hỗn loạn. Mơ hồ cảm thấy cảm giác của mình đối với Duẩn Hạo không như trước kia nữa, nhưng cậu không muốn thừa nhận cảm giác hoang mang này. Dường như càng thừa nhận thì chính mình lại càng không thể khống chế được.

Tình cảm như vậy sẽ chỉ quấy nhiễu hấn thêm mà thôi.

Bọn họ đã có rất nhiều gút mắc rồi, rất hiếm có chuyện làm cậu không hiểu rõ Duẩn Hạo.

Đối phó xong với hai con cá, một con gà, quần áo Tại Trung đã nhiễm đầy máu. Cậu cũng không nghĩ mình có thiên phú nấu ăn gì cả, chỉ là khi nhìn động tác của người khác hai ba lần là đã có thể học được mà thôi. Xem ra thương đế quả nhiên rất công bằng, tuy không cho cậu có trí tuệ cao siêu như người ta nhưng lại cho cậu đôi tay rất linh hoạt.

Nhẹ nhàng lau khô tay, Tại Trung ngồi bên cạnh bồn rửa, nhẹ nhàng thở ra.

“Anh, mau lên chút được không hả?! Còn lề mề ngơ ngác làm gì...!”

Hử? Tại Trung ngơ ngàng ngẩng đầu nhìn trước cửa, thấy một người mang theo giọng nói từ tính càng lúc càng đến gần mình.

Ngay sau đó, Tại Trung liền thấy nơi xuất phát thanh âm kia xuất hiện trong tầm mắt.

Giống hệt như ảnh chụp, y có đôi mắt tròn vo như giọt sương, ánh mắt sáng ngời, cái mũi cao thẳng cùng đôi môi hồng nhuận. Khuôn mặt trắng nõn lúc nào cũng hồng hồng. Nụ cười sáng lạn như đóa hoa đẹp nhất trong hoa viên mùa xuân. Sự xuất hiện của y nhất thời làm nhà bếp hỗn loạn như bùng sáng.

Ở phía sau y là khuôn mặt Duẫn Hạo với biểu tình không rõ.

“Anh là Tại Trung phải không?! Em là Tuấn Tú!!”

Tại Trung thậm chí không thấy rõ Tuấn Tú làm thế nào mà từ ba bước biến thành hai bước nhảy đến trước mặt mình. Cậu vội vã đứng lên, nhưng bởi vì trên tạp dề còn giọt nước nên động tác đứng lên của cậu đụng vào một cái đĩa cạnh bồn. Một trận loảng xoảng lạch cạch vang lên, cực kỳ nhếch nhác.

Thấy Tuấn Tú mặc trang phục mùa đông sang trọng, Tại Trung tự nhiên thấy xấu hổ, ngay cả chào hỏi cũng đã quên.

34. Chương 34: Make A Heartbeat 2

Tuấn Tú vội vàng cúi xuống giúp Tại Trung thu dọn. Tại Trung ngăn y lại, nói, “Tuấn Tú thiếu gia, để tôi dọn là được rồi, dơ lắm.”

Mà Duẫn Hạo phía sau đã bắt tay vào thu dọn, thanh âm nặng nề hỏi, “Tất cả mọi người ở trong biệt thự cả rồi, vì sao người không tới?”

“...” Tại Trung bỗng cảm thấy ủy khuất, tức giận nói, “Ta ở đây chuẩn bị đồ ăn tối.”

“Ai nha, đúng rồi! Điều là mẹ!” Tuấn Tú bắt mãi nói, “Tại Trung ca, em cũng không muốn vì em mà anh phải bận rộn thế này... Bằng không anh em lại mắng em...”

“Tuấn Tú, đứng một bên đi, đừng làm dơ y phục.” Duẩn Hạo chặn Tuấn Tú đang lải nhải lại.

Tuấn Tú le lưỡi, “Hừ, quả nhiên là thế này.” Nói xong, cũng không để ý đến tay Tại Trung đang đầy nước, kéo cậu nói, “Anh ta còn lo cho bạn bè hơn cả em nữa!”

Tại Trung ngây ngốc nhìn Tuấn Tú, cười cũng cười không được.

“Em biết anh từ lâu rồi... Anh em cũng thường xuyên nhắc đến anh, cả mẹ em cũng vậy.” Tuấn Tú cao hứng, “Tại Trung ca, em còn đẹp hơn cả trong hình nữa! Thật đấy, rất đẹp...”

“Kim Tuấn Tú, sao em nói nhiều thế hả?”

Nghe thấy Duẩn Hạo lên tiếng, Tuấn Tú bĩu môi, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến ông anh nhà mình, “Tại Trung ca, vừa rồi em còn tìm anh trong mấy người trên nhà nữa, không ngờ anh còn bận rộn ở đây... Hắc hắc! Thực xin lỗi, nhưng mà nói thật, em cũng muốn ném thử đồ ăn anh làm, vừa nghĩ đến là chảy nước miếng cả rồi đây này!”

Tại Trung không quen nghe người khác khen ngợi mình, vì thế choáng váng, độ hảo cảm với Tuấn Tú tăng cao, rung đùi đắc ý nói, “Đâu có... Em muốn ăn thì anh làm cho em... Ha ha...”

“Còn nữa,” Vứt nốt mảnh vỡ cuối cùng vào thùng rác, Duẩn Hạo xoay người, “Đừng gọi nó là thiếu gia, kêu Tuấn Tú là được rồi.”

Tại Trung nhìn bộ dáng Duẩn Hạo lạnh như băng, rốt cuộc trong lòng vẫn trầm xuống.

Tiệc tối thực phong phú, các đầu bếp đều xuất tất cả chiêu thức của mình để lấy lòng nhị thiếu gia Trịnh gia, hơn nữa Tại Trung nhận được khách lễ, cho nên Trịnh phu nhân cùng Tuấn Tú ăn thật sự vui vẻ. Trước kia trên bàn cơm chỉ có một mình Trịnh phu nhân om sòm, bây giờ có thêm Tuấn Tú mới thực sự gọi là cặp bài trùng. Lúc này Tại Trung mới phát hiện, thì ra Duẩn Hạo kế thừa tính cách Trịnh tiên sinh, còn Tuấn Tú đương nhiên là Trịnh phu nhân thứ hai.

Túi quần rung rung, Tại Trung lấy di động ra xem, hóa ra là tin nhắn Xương Mân gửi đến.

“Tại Trung, tối nay tới nhà tao chơi đi.”

Tại Trung thấy vẻ mặt nuông chiều của Duẩn Hạo với Tuấn Tú, suy nghĩ hồi lâu mới nhấn lại, “Không được, tao mệt chết rồi, ngày mai đến trường gặp đi.”

Vẫn ở lại phái sau nhà bếp, mãi đến khi Tinh Tinh nói thiếu gia bảo bưng bánh ngọt lên lầu, Tại Trung mới như sực tỉnh, nói muốn tự mình mang lên. Mấy người khác thấy không lau chùi được cậu, đành phải đồng ý.

Tại Trung bắt an bưng trà bánh lên lầu, bước chân thật sự rất nhẹ. Cậu biết Trịnh phu nhân đã đi ngủ rồi, mà hôm nay Trịnh tiên sinh còn ở thư phòng làm việc.

Cậu đã quen với nếp sinh hoạt của Trịnh gia, nhưng ngày hôm nay, cậu lại cảm thấy thực xa lạ.

Có lẽ trong tiềm thức của mình luôn sợ hãi sự xuất hiện của một nhân vật mới nào đó thôi.

Cửa phòng Duẩn Hạo khép hờ, lộ ra một kẽ hở. Tại Trung hít sâu một hơi, chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc đứt quãng.

Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, cậu thu tay lại, lặng lẽ ghé vào cạnh cửa nhìn vào trong.

Lòng Tại Trung đột nhiên như bị cái gì đó đâm vào, cậu cảm thấy trực giác của mình đúng đến đáng sợ.

Căn phòng rộng rãi, dưới ánh đèn, bên cửa sổ là Duẩn Hạo đang run run ôm Tuấn Tú, tay hắn đang xoa xoa lên mái tóc phe hồng (màu nâu đỏ) của y.

Nhẹ giọng nói gì đó, mà cậu lại không biết hắn đang nói gì.

Bầu không khí có cảm giác thương cảm mơ hồ, như một bức tranh của Monet [1].

Mang theo màu xám mờ lẽ.

Khoảnh khắc đó, Tại Trung cảm thấy thật may mắn, may mà mình đã bị một cánh cửa ngăn cách bên ngoài.

Nếu không, với sự xuất hiện của mình chỉ chỉ sợ bức tranh đó sẽ không còn hài hòa cân đối, mà cậu lại không muốn mình trở thành người ngoài cuộc. Như vậy, chỉ cần trong lòng mình hiểu được là tốt rồi.

Khiếp sợ, có cả đau lòng.

Lần đầu tiên, Tại Trung nếm được vị chua xót trong tình yêu.

Cậu đỡ dần đặt khay xuống cạnh cửa, sau đó lảo đảo chạy ra khỏi biệt thự. Bởi vì đất dưới cửa đã kết băng, cậu lại không chú ý, lập tức ngã sấp xuống đất. Nhưng bất chấp đầu gối đang đau đớn, cậu vẫn chộp vật chạy về góc xép.

Nghe mẹ kể lẽ lo lắng, nhưng toàn bộ lực chú ý của Tại Trung không đặt vào cái đầu gối đang được mẹ bôi thuốc.

Đêm đó, Tại Trung mất ngủ.

Nằm úp sấp lên bàn, Tại Trung cũng không ngủ; toàn bộ ánh mắt của cậu dán vào cái quần jeans của mình. Đồng Lôi thắt vài bím tóc trên đầu mà cậu cũng không quan tâm. Cậu biết đôi mắt mình chắc chắn đã thâm đen như người chết. Cuối cùng Đồng Lôi thật sự cảm thấy nhàm chán, hừ một tiếng rồi khỏi; ngay sau đó, cậu liền có cảm giác có một bàn tay to xách cổ mình lên bắt ngồi thẳng dậy.

Về mặt Duẫn Hạo đầy nghi ngờ, “Sao hôm nay người lại tự đi học thể hả?”

Tại Trung bị hấn hỏi mà tức giận đầy bụng. Khuôn mặt Duẫn Hạo nháy mắt lại biến thành gương mặt tươi cười của Tuấn Tú... Cậu dùng sức lắc đầu, ngây ngốc hỏi, “Tuấn Tú đâu?”

“Tuấn Tú?” Duẫn Hạo càng thêm hoang mang, “Tuấn Tú làm sao?”

35. Chương 35: Make A Heartbeat 3

“Chả sao cả.” Tại Trung quay đầu ra chỗ khác, chuẩn bị nằm xuống tiếp thì bị Duẫn Hạo truy vấn, “Sao mắt người lại thâm thế? Tối qua người không ngủ được à?”

“Đừng phiền ta! Chết tiệt!” Tại Trung hung tợn rống lên một tiếng, hất tay Duẫn Hạo ra, hấp tấp rời khỏi phòng học.

Đồng Lôi ở bên cạnh quan sát rất lâu, giờ tròng lớn mắt, vội vàng chạy đến bên cạnh Duẫn Hạo, vỗ vỗ hấn, “Các cậu cãi nhau?!”

Đồng Lôi là nữ sinh rất có năng lực, cô biết nên dùng khẩu khí gì với ai. Ở trước mặt Duẫn Hạo, cô chưa bao giờ nói trắng ra cái gì mà vợ chồng son linh tinh như trước mặt Tại Trung.

“Không.” Duẫn Hạo vẫn nhìn chằm chằm cánh cửa.

“Không nên a... Hôm nay cậu ta là lạ a; trừ cậu ra thì còn ai chọc giận được cậu ấy nữa?” Đồng Lôi nghĩ nghĩ, hỏi, “Cậu nghĩ kĩ lại được không? Cho dù không biết... cũng phải gọi cậu ấy trở về trước đã a!”

Tại Trung đứng trên sân thượng; vừa rồi chạy nhanh quá, chưa kịp lấy gì cả, bây giờ ở đây gió lại lạnh, cậu không thể không rút cổ lại. Nhưng nói sao cũng không chịu xuống lầu lấy khăn lên. Bởi vừa nhìn thấy mặt Duẩn Hạo thì trong người cậu đã như có ngọn lửa giận không tên bùng lên rồi. Bây giờ, trăm loại tâm trạng gì gì đó cậu cũng đều có cả.

Cậu thậm chí đã nghĩ nên đi tìm Duẩn Hạo, cãi nhau với hắn một chút, chỉ trích hắn hạ lưu vô sỉ, dám cám dỗ cả em trai mình. Nhưng... dựa vào đâu chứ? Chính mình còn không phải đang thích một thằng con trai khác đó sao? Hơn nữa đây là chuyện của người ta, vốn mình nhìn lên đã không hay ho gì rồi, giờ còn đem nó ra mà chỉ trích người ta nữa, không phải rất buồn cười sao?... Hơn nữa Tại Trung căn bản không dám cam đoan sẽ không chế được cảm xúc của mình.

“Không lạnh sao?!” Phía sau, âm thanh lạnh lùng của Duẩn Hạo như khối băng cả mấy thế kỉ truyền đến. Tại Trung không quay đầu lại, hai mắt mơ hồ hỗn loạn.

Sau đó, một chiếc khăn quàng cổ choàng vào cổ cậu.

Nhưng Tại Trung chưa từng chán ghét như bây giờ. Cậu ghét Duẩn Hạo như vậy, cũng ghét mình luôn phải tranh giành như vậy.

“Sao bỗng dưng đang êm đẹp lại tức giận đến thế?” Duẩn Hạo bắt Tại Trung phải quay lại nhìn mình, khuôn mặt lạnh lùng tràn ngập giận hờn, “Từ hôm qua đã thấy là lạ rồi.”

“... Không có gì.” Tại Trung cắn môi, quật cường nói.

Vài giây sau, Duẩn Hạo hỏi, “Người... ghét Tuấn Tú?”

Tay Tại Trung run lên, ngẩng đầu, “Vì sao ta lại ghét Tuấn Tú? Tuấn Tú là thiếu gia, vì sao ta lại ghét cậu ấy?”

Duẩn Hạo hít sâu một hơi, “Tại Trung, người có biết không, mỗi lần người tức giận đều phan rõ ràng rành mạch quan hệ chủ tớ như vậy.”

Ta là như vậy sao... Tại Trung có cảm giác xấu hổ khi bị người khác nhìn thấu tâm tư. Cậu trừng mắt Duẩn Hạo, rống lớn, “Đúng! Ta ghét đấy! Nhưng không phải ta ghét Tuấn Tú! Trịnh Duẩn Hạo! Ta ghét người!”

Duẩn Hạo tựa hồ không rõ, hỏi, “Vì sao ghét ta?”

“Tuấn Tú hẳn là em trai của người! Sao người có thể làm chuyện đó với em trai mình?!” Tại Trung đỏ mặt, cũng không quan tâm đến lúc này mình đã đấu tranh tư tưởng đến thế nào, “Phu nhân mà biết nhất định sẽ rất thương tâm!”

“Chờ một chút!” Duẩn Hạo đưa tay dè lại Tại Trung đang kích động, có chút sốt ruột, “Ta và Tuấn Tú làm sao?! Người nói bậy bạ gì đó a?!”

“Các người không phải yêu nhau sao?! Tối qua không phải các người ôm nhau sao?!” Tại Trung phát tiết hết bức bối trong lòng, không chú ý giọng mình đã bắt đầu nức nở.

Duẩn Hạo buông cổ tay Tại Trung ra, kinh ngạc như nhìn thấy người ngoài hành tinh, “Chúng ta yêu nhau? Ta với... Tuấn Tú?!”

Thấy vẻ mặt không hiểu gì của Duẩn Hạo, Tại Trung cũng tỉnh táo lại, không xác định hỏi, “Không phải sao?”

“Trong đầu người nghĩ cái gì vậy hả?” Duẩn Hạo nhẹ nhàng đẩy đầu Tại Trung một chút. Lần đầu thấy bộ dáng hẩn ôn nhu như vậy, Tại Trung thấy lơ mơ.

“Tại Trung, tối qua người thấy bọn ta ôm nhau?”

“Àn!”

“Ta ôm em trai ta, vì sao người lại nghĩ đến chuyện đó hả?”

Một câu đó đã chạm đúng chỗ đau của Tại Trung. Đến lúc này cậu mới ý thức được, hóa ra là do mình ngứa thế nên mới quá mức miễn cảm. Nhưng mà...

“Tuấn Tú còn khóc nữa.” Vẫn không chịu thừa nhận mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Duẩn Hạo giật mình một chút, lướt qua Tại Trung, đi đến bên cạnh cậu.

Gió lạnh thổi qua, thanh âm Duẩn Hạo càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Người yêu của Tuấn Tú mới mất không lâu, cho nên nó mới đột nhiên về nước.”

Tại Trung chấn động, đôi mắt to xinh đẹp tràn ngập kinh ngạc.

“Rất khó tin, đúng không?” Duẩn Hạo xoay người lại, nở nụ cười, nhưng lại tràn ngập bất đắc dĩ, “Người

yêu Tuấn Tú là một người đàn ông. Bọn họ ở chung với nhau đã một năm nay rồi, vốn nó muốn chờ mình trưởng thành rồi sẽ nói rõ với ba mẹ, không ngờ người kia lại chết trước.”

“... Y...”

Tuấn Tú cũng là đồng tính luyến ái?!!

Đợi chút! Vì sao mình lại dùng từ “cũng” này chứ?!

Tại Trung hung hăng nhéo mình một cái, hỏi, “Vậy Tuấn Tú nhất định rất đau khổ, phải không?”

Duẩn Hạo nhìn cậu, “Đương nhiên, đêm qua nó nói với ta xong liền khóc.. Chắc người nhìn thấy cảnh này, đúng không?”

Tại Trung thở dài, hữu khí vô lực rũ mắt xuống, “Ta sai rồi... Ta nghĩ nhiều quá...”

“Không sao.”

“Nhưng Tuấn Tú... rất đáng thương...” Tại Trung nói xong mũi liền đỏ. Cậu không thể tượng tưởng việc sinh ly tử biệt đó lại xảy ra với một đứa trẻ đáng yêu như vậy.

“Tuấn Tú thật sự thực thương hẳn. Nhưng chúng ta cũng đành bất lực thôi. Nhưng qua chuyện này, có lẽ sẽ làm nó trưởng thành hơn.” Duẩn Hạo nhẹ nhàng vò vò tóc Tại Trung, cười nói, “Suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra là tức giận vì chuyện này à?”

“... Không, không tức giận!” Tại Trung như con vịt đến chết mà mỏ vẫn còn cứng (cứng đầu/ngoan cố), “Ta là không muốn trở mặt nhìn anh em mình rơi xuống vực nên lo lắng mà thôi!”

Rơi xuống vực... Là nói chính mình sao...

Tại Trung nhut chí nghĩ, *có lẽ mình thực phiền phức.*

“Tại Trung.”

“Chuyện gì?” Nhẹ nhàng thở ra, tinh thần Tại Trung có vẻ tốt hơn nhiều.

“Người dám nghe lén ta và Tuấn Tú nói chuyện, người chán sống rồi chắc?!”

Không xong! Trong lòng Tại Trung cả kinh, nhanh chóng bày ra khuôn mặt tươi cười với Duẩn Hạo rồi lập tức xoay người chạy về phía cửa.

36. Chương 36: Make A Heartbeat 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại Trung nghĩ, không biết đây là lần thứ mấy mình phải lo lắng như vậy rồi, hóa ra tình yêu cũng không thống khổ như vậy.

Nhưng không lâu sau, tình địch thực sự xuất hiện, cậu mới phát giác, thì ra đau lòng có tồn tại thật.

Không biết ban giám hiệu nhà trường nghĩ cái gì mà đại hội thể thao mùa thu lại nhất định phải kéo dài tới tận mùa đông. Tại Trung muốn làm biếng nhưng bởi vì nam sinh trong lớp quá ít, cho nên cậu có muốn trốn cũng không thoát nổi. Cuối cùng chỉ có thể báo danh vào mục thi chạy ngắn, nghĩ rằng đơn giản chỉ là chuyện 20 giây thôi, chớp mắt là qua thôi ấy mà. Xoay người nhìn thử mục đăng kí của Xương Mân, không ngờ y lại báo danh ở mục nhảy cao.

Tại Trung nhìn y như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó “Thiết” một tiếng.

Xương Mân cũng không để ý tới cậu, lau lau mắt kính của mình, chậm rãi nói, “Ít nhất tao còn có ưu thế chiều cao.”

“...” Mẹ nó, miệng thực độc.

“A a a a a! Tại Trung Tại Trung Tại Trung!!” Đồng Lô lố mãng từ bên ngoài vọt vào, kéo cậu chạy thẳng ra ngoài.

Tại Trung rất ít khi thấy Đồng Lô không để ý đến hình tượng như vậy, kinh ngạc hỏi, “Bà bị kích thích cái gì thế hả?”

“Không phải tôi!” Đồng Lô rống lớn, “Trịnh Duẩn Hạo của cậu lén lút với đứa con gái khác!”

Cái gì? Nhắc tới đến Duẩn Hạo, Tại Trung lập tức hăng hái, “Lén lút?”

Đồng Lô đi nhanh hơn, cũng không quay đầu lại nói, “Là con nhỏ chết tiết mới chuyển đến lớp bên cạnh chúng ta a!”

Tại Trung không quan tâm đến mấy chuyện mới mẻ gì gì đó trong trường, cho nên căn bản không biết Đồng Lô đang nói cái gì. Đồng Lô tựa hồ cũng biết chuyện này, vừa chạy vừa giảng giải cho Tại Trung nghe, “Con nhỏ chết tiết kia tên là Lâm Khả Khả, tuần trước mới chuyển đến đây, không phải là người tốt đâu, cả ngày mặc y như hoa hồ điệp*...”

(* xem lại chú thích chương 6.part 26 ^^)

“Còn có thể có người so được với bà sao?” Tại Trung kinh ngạc hỏi.

Sau đó liền trúng một đám rắn chắc của Đồng Lô đại nhân.

“Tôi đang giúp cậu đấy, cậu còn ở đó mà xỏ xiên! Nhớ kĩ này, lát nữa phải tách họ ra, nghe không hả?”

“...”

Mơ mơ hồ hồ, Tại Trung đã bị kéo đến con đường của thiên sứ. Sở dĩ gọi là con đường của thiên sứ là vì hai bên đường trồng đầy cây ngô đồng Pháp [1], bởi vậy có rất nhiều loài chim làm tổ ở đây. Bạn bè tới đây rất đông, Tại Trung liếc mắt một cái liền thấy Duẩn Hạo.

Thân hình cao ngất, trên cổ choàng một chiếc khăn quàng cổ màu vàng, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Tại Trung háo sắc nghĩ, Duẫn Hạo như vậy quả thực rất đẹp trai... Quả thực đúng là quang mang vạn tượng (ánh sáng từ trai đẹp tỏa ra khắp nơi ~).

[1] Cây ngô đồng Pháp: tên la tinh (*Platanus orientalis*). Các bạn nào thích thì có thể tìm hiểu thêm. Nói chung đó là cây gỗ, cao khoảng 30m, vỏ cây màu xám, bong thành từng mảng, được trồng nhiều ở hè phố, từ nam xuống bắc TQ.

Cây trồng thành hàng trên vỉa hè

Lá và trái của cây

Chesnut (plane tree) *Platanus orientalis*

*And Jacob took him rods of green poplar, and of the hazel and
chesnut tree . . .*

Hebrew: armôn

GENESIS 30:37

37. Chương 37: Make A Heartbeat 5

Bên cạnh Duẫn Hạo là một nữ sinh mặc váy lông cừu ngắn, đi một đôi giày màu hồng nhạt, xinh xắn động lòng người, mái tóc đen dài mềm mại rủ xuống, che nét cười của cô. Tại Trung không thấy mặt cô, nhưng có thể cảm nhận được rằng cô khá xinh.

“Ngơ ngẩn cái gì?! Đi!” Đồng Lô hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang dắt Tại Trung vọt tới trước mặt hai người kia, đánh võ không khí lãng mạn. Kỳ thật Tại Trung hoàn toàn có thể giẫy khỏi cô, nhưng... tựa như bị ma pháp làm, Tại Trung cũng muốn xem thử nữ sinh kia thế nào.

“Trịnh Duẫn Hạo!!” Đồng Lô rống lên từ xa.

Ôi chao ôi chao... Bà đừng ồn ào thế chứ... Tại Trung khiếp đảm nghĩ.

Duẫn Hạo ngẩng đầu, nhìn hai người đang lấy vận tốc ánh sáng vọt đến đây.

Nữ sinh cũng quay đầu, đến lúc đó Tại Trung mới thấy rõ. Cô ta đúng là khá đẹp, khuôn mặt búp bê tinh xảo với đôi mắt to tròn. Tại Trung rất ít khi thừa nhận rằng đôi mắt người khác to hơn mình, nhưng mà... nữ sinh này đúng là rất xinh.

Lại là tóc dài.

Duẫn Hạo hẳn là thực thích loại con gái này a.

Không đúng không đúng, cô ấy xinh đẹp như vậy thì liên quan gì đến mình chứ?! Đúng, không liên quan... Không phải là chỉ cần nói vài câu với Duẫn Hạo sao... Lần trước chuyện của Tuấn Tú kia còn chưa rút được bài học nào sao? Không cần phải kinh ngạc như thế... Bình tĩnh nào... Bình tĩnh...

Bằng không kẻ chịu thiệt chỉ có mình. Ánh mắt Trịnh Duẫn Hạo rất cao... Yên tâm.

Đang tự hỏi, Đồng Lô đã huých mạnh cậu một cái, ý bảo cậu nói cái gì đi chứ. Mà miệng lưỡi Tại Trung bình thường bén nhọn lợi hại thế nào, giờ phút này đại não cậu lại không kịp phản ứng, cười ngây ngô hai tiếng, “Các cậu ở đây a... Thật khéo.”

Đồng Lô tuyệt vọng nhắm mắt.

Được rồi được rồi, ta biết ta nên đi chết thì hơn. Tại Trung hận không thể lập tức biến mất.

Duẫn Hạo kinh ngạc nói, “Các cậu chạy không kịp thở đến đây chỉ là để chào hỏi thôi hả?”

“Chào, tôi tên Lâm Khả Khả.” Nữ sinh xinh đẹp kia chủ động chào hỏi trước, mang theo vẻ mặt cao ngạo đặc thù của người biết mình đẹp.

Cái này thì Đồng Lôi cũng biết tổng.

“Hừ.” Đồng Lôi hừ một tiếng, thuận tiện luôn miệng Tại Trung đang tính mở ra hỏi chuyện.

“Cô là bạn của Trịnh Duẫn Hạo sao? Là bạn gì thế? Quen biết khi nào? Quan hệ thế nào? Trời lạnh như thế các người chạy đến đây làm gì?” Đồng Lôi như súng liên thanh bắn hàng loạt câu hỏi về phía Lâm Khả Khả, trong giọng nói tràn ngập mùi thuốc súng.

“Vì sao tôi phải nói với cậu? Cậu là ai a?” Có lẽ Lâm Khả Khả cảm nhận được được địch ý từ Đồng Lôi, cũng thu lại dáng vẻ tươi cười.

“Tôi là ai? Tôi là nhóm trưởng nhóm fan hâm mộ Trịnh Duẫn Hạo!”

Tại Trung đứng trước mặt hai người, rất muốn biến mình thành một người qua đường giáp vô danh nào đó.

Lúc này, một bàn tay hữu lực kéo cậu đến bên đường, lãnh đạm hỏi, “Hai người các người làm trò quỷ gì thế hả?”

Tại Trung có chút trì hoãn mở miệng, hỏi, “Trịnh Duẫn Hạo, cô ấy là ai?”

“Lâm Khả Khả, không phải cô ta vừa nói rồi sao?”

“...” Tại Trung trừng mắt nhìn Duẫn Hạo, “Ta biết!”

“Sao thế? Thích cô ấy rồi sao?” Duẫn Hạo thản nhiên cười.

Tại Trung phát hoảng, tức giận nói, “Người mới thích ấy! Không phải đúng là hình mẫu lý tưởng của người sao?!”

Nói xong Tại Trung đi đến trước mặt hai nữ sinh còn đang bận đấu võ mồm, kéo Đồng Lôi bước đi, “Đi thôi!”

“Cậu làm gì thế hả? Tôi còn chưa nói xong mà...” Đồng Lôi không chịu thôi, còn hươ hươ tay với Lâm Khả Khả, Tại Trung dùng sức kéo cô, “Về lớp thôi!”

Đồng Lôi bị bộ dáng hung thần ác sát của Tại Trung làm hoảng sợ, lửa giận nhất thời tắt hơn phân nửa,

thành thành thật thật đi theo cậu.

Lâm Khả Khả thấy thế mới chuyển ánh mắt về phía Duẩn Hạo, “Hai người kia là ai vậy? Thực không biết cách cư xử gì cả!”

Duẩn Hạo nhìn hướng Tại Trung biến mất, nói, “Được rồi, chúng ta trở về thôi. Phải lên lớp rồi.”

38. Chương 38: Make A Heartbeat 6

Sau khi tan học, Tại Trung nhắn tin cho Duẩn Hạo, nói mình muốn đến nhà Xương Mân, không thể cùng về với hân được. Sau đó Tại Trung lại tìm một cái cớ để đến nhà Xương Mân cầu nhậu oán trách. Xương Mân thấy quá phiền phức, nhưng thấy vẻ mặt như tiểu oán phụ (người phụ nữ/con dâu nhỏ oán giận) của Tại Trung thì cuối cùng vẫn mềm lòng. Y bảo vú Triệu lấy một cái thìa bạc từ nhà bếp lại đây.

Tâm trạng Tại Trung rất xấu, phát tiết bực bội sau liền thành thật ngồi yên trên mặt đất, nhìn Xương Mân bận rộn xung quanh.

“Mày làm gì đấy?”

Đầu Xương Mân đầy mồ hôi, liếc liếc mắt nói, “Hồi trước tao có gặp một khí công đại sư [1] từ Trung Quốc, có dạy tao hai chiêu này.”

Tại Trung đột nhiên cảm động, *Xương Mân à Xương Mân... Cuối cùng cũng là mày tốt với tao nhất, còn biết dỗ cho tao vui vẻ nữa.*

Rốt cục đã chuẩn bị xong, Xương Mân cười nhẹ, mở tròng hai mắt, “Xem đây!”

Tại Trung cố hết sức chăm chú nhìn cái thìa trong tay Xương Mân, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Chỉ thấy tay trái Xương Mân cầm cái thìa cán dài, tay phải dùng lực; cái thìa vốn thẳng dần cong xuống, cuối cùng gấp thành góc 900!

Tại Trung trợn mắt há mồm mà tiếp nhận cái thìa, nửa ngày sau mới thoát khỏi cơn khiếp sợ, “Xương Mân! Mày giỏi thật!! Wow... Không ngờ mày lại dùng khí công được!! Tao ngưỡng mộ mày rồi đấy!!”

Không chịu nổi cái ôm đầy nhiệt tình của Tại Trung, Xương Mân cố sức đẩy cậu ra, nghiêm trang nói, “Tao luyện khí công là vì muốn giải thích tình trạng bây giờ của mày.”

Tại Trung ngây ngốc nhìn Xương Mân, lại nhặt cái thìa đã cong gấp lên, hỏi, “Là sao?”

“Ý tao là bây giờ mày cong rồi đấy.”

“...” Tại Trung không hiểu, hỏi lại, “Ý của mày là tao bị mày bẻ cong ấy hả?”

“... Tại Trung.”

“Cái gì?”

“Đi ra ngoài.”

“Sao thế... Tao chỉ tùy tiện nói thôi a... Xương Mân! Mày đừng nhần tâm như vậy chứ! tao không muốn về nhà, không muốn về mà! A a a...” Tại Trung đáng thương dù có một khóc hai nháo ba thắt cổ cũng không lay động được quyết định muốn đuổi mình ra ngoài của Xương Mân. Xương Mân chịu không nổi chuyện mình có một thằng bạn có chỉ số IQ tiến tới âm vô cùng ($-\infty$) như vậy.

Hừ... Các người tất cả đều vô lương tâm như nhau cả thôi... Tương lai một ngày nào đó, Tại Trung ta sẽ trả thù... tất cả các người đều đối xử với ta như vậy... Tại Trung đáng thương hể hể lê bước về nhà, tâm tình u ám. Cậu cũng biết bây giờ là tình trạng vô cùng nguy hiểm, hơi không chú ý một chút thôi là sẽ vạn kiếp bất phục...

Vạn kiếp bất phục? Khoa trương quá rồi... Cùng lắm là thích đến không thể tự kèm chế mà thôi.

Một mỗi trở lại Trịnh gia, Tại Trung ngay cả tâm trạng đến biệt thự tâm cũng không có. Cậu đi thẳng lên lầu, không muốn gặp Duẩn Hạo.

“Tại Trung ca!!”

Tại Trung quay đầu, thấy Tuấn Tú thở hổn hển chạy tới, “Anh về rồi?!”

“Nga... Tuấn Tú.” Tại Trung cảm thấy một mỗi nhưng vẫn cười với Tuấn Tú. Từ tận trong lòng, cậu rất thích cậu bé này.

“Tại Trung ca, chơi với em được không? Anh em cũng không chịu chơi với em.”

“Sao lại vậy? Hấn thương em như vậy mà.” Tại Trung hỏi.

Tuấn Tú khinh thường bĩu môi, “Trong nhà bỗng nhiên có một chị như hoa hồ điệp ấy, bây giờ hai người

bọn họ đang tán gẫu với nhau trong phòng anh em ấy! Em cũng không muốn đến đó quấy rầy.”

Tại Trung há miệng thở dốc, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

[1] Khí công thì mời các bạn tìm hiểu thêm ở đây. Còn khí công đại sư là người đã luyện được khí công đến mức nhuần nhuyễn, còn phải là người có kiến thức và đóng góp rộng lớn cho xã hội. ^^

39. Chương 39: Make A Profession 1

Tại Trung há miệng thở dốc, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tuấn Tú thấy Tại Trung khác thường, âm thầm nở nụ cười, sau đó liền thúc giục Tại Trung về phòng thay quần áo. Còn mình thì chạy đến bể bơi sau hoa viên chờ cậu.

Khi Tại Trung đến thì thấy một mình Tuấn Tú đang nhìn chăm chăm đồng tuyết đến gần người, đột nhiên lại thấy thương cảm. Vị trí này trước kia đều là Duẩn Hạo cùng mình; nhưng hôm nay, chỉ sợ Duẩn Hạo sẽ không đến đây.

Hít sâu một hơi, Tại Trung lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Tuấn Tú!”

“Tại Trung ca!” Giật mình một cái, Tuấn Tú lập tức thu hồi vẻ u buồn vừa rồi, thay vào đó là biểu tình vui vẻ, “Đến đây, ngồi bên này này!”

Mặt đất được bao phủ bởi một tầng tuyết trắng mà phản chiếu ánh sáng trắng, khiến ban đêm cũng như sáng lên. Không nghe thấy tiếng con trùng kêu nữa, cho nên tiếng hít thở của hai người nghe đặc biệt rõ ràng. Mơ hồ cảm giác được tâm tình bọn họ cũng không tốt.

“Lần này trở về em có cảm giác rất kì lạ. Anh em không giống như trước kia nữa... Tuy vẫn rất quan tâm đến em, nhưng...” Tuấn Tú lui người về sau, giống như cái đầu nai con, “Có lẽ là bởi anh ấy đã trưởng thành rồi, cần gánh vác nhiều trách nhiệm hơn...”

Tại Trung không đáp lại, nhưng cậu biết, Tuấn Tú nói đúng.

“Cô gái kia là thiên kim tập đoàn Lâm thị. Tập đoàn Lâm thị mấy năm nay phát triển rất nhanh ở Paris. Ba ba có lẽ là coi trọng tầm ảnh hưởng quốc tế của tập đoàn này nên gần đây luôn muốn hợp tác với Lâm thị.”

Phân tích của Tuấn Tú nhìn qua không chút trẻ con, hơn nữa thần thái y khi nói ra những lời này có vài phần tương tự với Duẩn Hạo.

“Anh em nghe lời ba nên mới xã giao với cô ta. Em chắc chắn anh ấy không thích cô ta đâu, Tại Trung ca, anh cứ yên tâm đi.”

“Ân... Ân?!” Phản ứng thứ hai của Tại Trung biến thành nghi vấn, “Bảo anh yên tâm là ý gì?”

Tuấn Tú ha ha cười, “Tại Trung ca, anh không lừa được em đâu, em biết anh thích anh em mà.”

Trái tim Tại Trung như nhảy vọt lên tận họng, lắp bắp hỏi, “Sao... sao... sao em biết... biết...”

“Trực giác thôi.” Tuấn Tú giả hoạt nháy nháy mắt, “Em có thể ngửi được mùi tương tự như em mà.”

Tại Trung lúc này mới nhớ đến chuyện tính hướng của Tuấn Tú, vì thế như người bị nhìn thấu tâm sự, ngốc nghếch biện giải, “Không phải... Không phải như em nghĩ đâu... Anh không thích anh em, chỉ là bạn bè thôi...”

“Ha ha... Anh nói năng lộn xộn rồi kìa!” Tuấn Tú vui vẻ cười ha hả.

Thằng nhóc chết tiệt này! Trong lòng Tại Trung mắng một trận, nhưng ánh mắt lại mơ hồ bất định, không dám nhìn lại vào y nữa.

“Không thừa nhận cũng không sao, một ngày nào đó anh sẽ nhìn thẳng vào lòng mình thôi. Em chỉ sợ anh chậm một bước là anh em sẽ bị người ta đoạt mất a.”

“...” Tại Trung sợ nhất nghe được mấy lời này, nhất thời không chú ý, “Không phải em nói... Duẩn Hạo không thích cô ta sao?”

“Là không thích a, nhưng nếu tương lai hai nhà thật sự muốn làm thông gia, em chỉ sợ anh em cũng không phản đối đâu.”

Tại Trung cắn môi, tâm tình như xuống dốc không phanh.

Quả nhiên là thế. Người khác đều nói đó là mấy tình tiết chỉ có thể xuất hiện trong phim, nhưng cậu biết, với tiền tài và địa vị của Trịnh gia thì có thể ảnh hưởng đến chuyện hôn nhân của họ. Tuấn Tú nói thế nào cũng là con thứ, còn Duẩn Hạo lại là con trưởng, dù thế nào cũng trốn không thoát. Mà cũng có thể chính Duẩn Hạo cũng thích cuộc sống như vậy. Dù nói thế nào thì chỉ có cậu đơn phương mà thôi, còn tâm tình Duẩn Hạo thế nào thì cậu hoàn toàn không biết. Cho dù tương lai Duẩn Hạo có chọn làm thông gia với Lâm thị thì cũng chỉ có một mình Tại Trung cậu khổ sở mà thôi.

“Thấy khổ sở rồi sao?” Tuấn Tú đột nhiên đánh gãy suy nghĩ của Tại Trung.

Tại Trung lắc đầu, “Không, chỉ là nghĩ chút chuyện thôi... Nếu vậy thì không phải Duẩn Hạo sẽ không vui vẻ, không phải sao?”

Tuấn Tú khẽ cười, “Anh em cho tới bây giờ cũng không tự do như em đâu, cho nên anh ấy muốn nhân lúc chưa học xong mà hưởng thụ tất cả, cho dù là trái ngược với ý nguyện của anh ấy. Tại Trung ca, em thấy anh ấy rất ngốc, cho nên anh cần phải cố lên thôi.”

“Chuyện này không phải chỉ cần anh cố lên là được đâu.”

“Anh em thích anh a, như vậy là đủ rồi.”

“Cái gì?!” Tại Trung quả thực không thể tin vào tai mình nữa. Cậu hoang mang hỏi lại, “Em... sao lại nói như vậy? Không đúng... làm sao em biết?”

Tuấn Tú đắc ý lắc đầu nói, “Trực giác em rất chuẩn, vậy cũng không được à?!”

“... Chỉ là trực giác thôi, vô dụng.” Tại Trung lại nhụt chí. Cậu vo tuyệt thành cục, “Anh chẳng cảm giác được gì cả, hơn nữa gần đây còn cảm thấy, hai người bọn anh càng lúc càng xa.”

Tuấn Tú đột nhiên trầm mặc hai giây, nói, “Xa... có thể xa bằng khoảng cách của em và người ấy không?”

Tại Trung kinh ngạc quay đầu lại.

Tuấn Tú nửa cười, chỉ chỉ lên không trung, “Em rất muốn gặp, nhưng không thể gặp được nữa rồi.”

“Tuấn Tú a...” Tại Trung lúc này mới cảm thấy, Tuấn Tú kỳ thật là người rất yếu đuối. Hơn nữa trái tim khi đã bị thương rồi thì sẽ trở thành bóng ma, vĩnh viễn vây quanh.

Tuấn Tú hít sâu một hơi, cười nói, “Không sao đâu, sau này em còn có thể quen nhau với người nữa mà! Cuộc sống rồi sẽ tốt đẹp cả thôi!”

Ánh mắt Tại Trung có chút xon xớt.

“Yên tâm đi, Tại Trung ca, chuyện anh thích anh em... là bí mật, em sẽ không nói cho anh ấy biết đâu. Anh phải cố lên!!”

Cố lên, cố lên. Cố lên thế nào đây?

Lời Tuấn Tú nói có thật không?

Tuấn Tú đã nếm qua thống khổ trong tình yêu nên sẽ không tùy tiện lấy tình yêu ra đùa giỡn, đúng không?

Tại Trung không muốn thay đổi quan hệ giữa cậu và Duẩn Hạo, nhưng nếu cứ mãi giữ nguyên như vậy thì cậu sẽ rất mệt mỏi. Cậu sợ đột nhiên có một ngày, khi Duẩn Hạo cãi nhau với mình rồi sẽ thành người yêu của kẻ khác; mà khi đó thì cậu phải làm thế nào mới quay lại được? Đến lúc đó chẳng phải đã không còn kịp nữa rồi sao? Tại Trung phát giác thì ra mình lại tham lam như vậy, cùng phát hiện ra rằng có thứ tình cảm có thể xem nhẹ tất cả những thứ khác.

Cậu thích Duẩn Hạo, nên sẽ tự động xem nhẹ tất cả những chướng ngại giữa hai người. Quên đi việc Duẩn Hạo là thiếu gia có gia tài bạc triệu, quên đi thân phận của mình chỉ là một người giúp việc bình thường, cũng quên luôn những chuyện có thể làm mình đau khổ.

Nhưng cậu không phải cố ý xem nhẹ những điều đó, mà có lẽ bởi vì Trịnh Duẩn Hạo đối với cậu tốt quá, cho nên mới làm cậu chìm đắm trong loại hạnh phúc không thể tự kiềm chế thế này. Chẳng lẽ nguyên nhân là từ hấn sao?

Tại Trung chưa sót nghĩ, *Duẩn Hạo, nếu đã biến ta thành thế này mà sau đó người lại cự tuyệt, thì ta đây nên làm cái gì bây giờ?!*

40. Chương 40: Make A Profession 2

Đưa Tuấn Tú về biệt thự, vừa lúc thấy Duẩn Hạo đưa nữ sinh kia ra. Tại Trung liếc mắt một cái liền nhận ra, cô ta đúng là Lâm Khả Khả. Buổi tối trông cô càng thêm xinh đẹp, trên khuôn mặt điểm tỉnh lộ vẻ kiêu ngạo tươi cười, mà cái nụ cười ấy sau khi nhìn thấy Tại Trung và Tuấn Tú thì dần dần nở lớn hơn nữa.

Tại Trung gật đầu chào, chuẩn bị về phòng mình, không thèm liếc mắt nhìn Duẩn Hạo một cái. Nhưng phía sau lại vang lên thanh âm như chuông bạc của Lâm Khả Khả, “Tại Trung, cậu đưa tôi ra cửa được không?”

Tại Trung kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô, “Cô biết tên tôi?”

Lâm Khả Khả thản nhiên nở nụ cười, “Có thể đưa tôi ra không?”

“Để tôi đưa cậu ra cũng được.” Duẩn Hạo chắn ở giữa Tại Trung và Lâm Khả Khả, không thể đoán được tâm tình của hấn.

“Tôi muốn để cậu ấy đưa tôi ra, dù sao cũng là người làm, chẳng lẽ tôi không thể sai bảo chút sao?”

“Lâm Khả Khả, cô...” Tuấn Tú muốn phát hỏa, Tại Trung lại nhanh chóng bắt tay y lại, ánh mắt ảm đạm nói, “Cứ để anh đi.”

“Tại Trung ca!”

“Tuấn Tú thiếu gia, bên ngoài lạnh lắm, vào trong đi.” Tại Trung nhìn Tuấn Tú, sau đó xoay người, “Mời.”

Lòng Tại Trung thật lạnh, bởi vì đây là lần đầu tiên mà Duẩn Hạo nghe thấy cậu gọi ‘thiếu gia’ mà không phát hỏa. Thậm chí ngay cả một câu cũng không nói.

Điều này cũng đủ để chứng minh rồi.

Giày cao gót của Lâm Khả Khả dẫm nát đồng tuyết còn đọng trên mặt đất, phát ra âm thanh lạo xạo. Cô nhìn Tại Trung, cười nói, “Thì ra cậu đúng là người làm Trịnh gia, thật khó tin.”

“Có gì lạ đâu.” Tại Trung thản nhiên đáp lại.

“Tôi bảo cậu đưa tôi ra cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy tò mò mà thôi. Bình thường ở trường, cậu vẫn bình đẳng với Duẩn Hạo... Không biết là chuyện đó rất kì lạ sao?”

Tại Trung nắm chặt tay, hạ quyết tâm không được nổi giận.

“Cậu là bạn tốt lâu năm của Duẩn Hạo, cho nên tôi nghĩ muốn hiểu anh ấy thì tốt nhất nên thông qua cậu... Hi vọng cậu không cảm thấy tôi quá đường đột.” Lâm Khả Khả coi như đã nhún nhường, nhưng ngữ khí có loại khí thế bức nhân quá mức rõ ràng, “Duẩn Hạo thoát nhìn là người khá khéo nói, nhưng khi chúng tôi ở chung lại có rất ít đề tài... Đương nhiên, khi nhắc tới cậu, anh ấy lại có bộ dáng khác hẳn. Nói thật là tôi cũng ghen tị đấy. Nhưng bạn bè và người yêu dù sao cũng không thể so sánh được, đúng không?”

“Người yêu?”

Lâm Khả Khả mỉm cười, “Bây giờ còn chưa xem như người yêu được, nhưng tôi tin không lâu nữa là sẽ chính thức thôi.”

Tại Trung không biết sự tự tin của Lâm Khả Khả từ đâu mà có, có lẽ do cô ta sông sung sướng quen rồi nên đã thành thói quen coi tất cả những điều đó như lẽ đương nhiên. Cậu không nhịn được mà hỏi, “Cô và thiếu gia quen biết nhau đã lâu rồi sao?”

“Đây là vấn đề duy nhất của chúng tôi. Ba tôi tới tận bây giờ mới giới thiệu Duẩn Hạo cho tôi biết, tôi cũng có hơi tức giận! Nhưng cũng chẳng sao cả, dù sao chúng tôi tiến tới cũng nhanh thôi.”

Thấy rồi, mới quen biết có vài ngày đã dẫn về nhà. Tại Trung có chút khinh thường nghĩ.

“Hơn nữa.... nếu sau này tôi là nữ chủ nhân của gia đình này, nói không chừng cậu còn phải phục vụ tôi nữa đấy!” Khi đi tới cửa, Lâm Khả Khả chỉ cao khí ngang (đắc ý vênh váo, tự cao tự đại) nói.

“Bây giờ mà nói chuyện kết hôn của hai người... không phải là còn quá sớm sao? Hơn nữa tôi cũng không muốn cả đời này làm người giúp việc ở Trịnh gia. Thật ngại quá, không có phúc phục vụ cho cô rồi.” Tại Trung hơi cúi mặt; thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh này làm cho Lâm Khả Khả có chút bất ngờ.

Cô ngượng ngùng đi đến chỗ chiếc xe chờ trước cửa, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Cái đó còn chưa chắc đâu!”

Nhìn ô tô đi xa, thể xác và tinh thần Tại Trung đầy mệt mỏi đóng cửa vào, lập tức khóa lại.

Vừa xoay người thì đã đụng mạnh vào Duẩn Hạo đã chờ ở đó từ lúc nào.

Tại Trung mệt mỏi, không còn tâm trạng đâu mà nói chuyện với hắn nữa.

“Cô ta nói với người cái gì?” Ngữ điệu bình tĩnh nhưng lại có thể cảm giác chút kháng khác so với trước kia.

“Yên tâm, ta không nói bậy bạ gì về người đâu.”

“Thứ ta muốn hỏi không phải cái này.” Duẩn Hạo đi theo sau Tại Trung, “Đừng đi nhanh như vậy, ta có lời muốn nói với người!”

Tại Trung dừng bước, “Nói đi, nhanh lên.”

“...”

“Không nói thì ta về đây, mệt chết rồi.”

“Nếu bị cô ta ức hiếp gì đó, đừng để ghen trong lòng.” Duẩn Hạo chậm rãi nói.

Tại Trung nhất thời cảm giác nước mắt đã dâng đầy lên hốc mắt. Cậu cúi đầu, đẩy Duẩn Hạo ra, “Ta không bị ức hiếp gì cả! Ta và cô ta chẳng có gì, vì sao ta lại bị ức hiếp chứ?! Vì sao ta lại bị cô ta ức hiếp hả?! Đừng cho rằng ta là người làm của nhà người thì phải phục vụ cả những người khách của người! Người cứ thích cô ta đi! Đừng e ngại ta làm gì!”

Duẩn Hạo bị cơn tức giận của Tại Trung làm hoảng sợ, lại không mở miệng.

Lên lầu rồi, Tại Trung nằm úp sấp trên giường khóc lớn một hồi, như muốn phát tiết tất cả oán khí; kết quả là mấy người xung quanh lại tưởng cậu và Mỹ Thực cãi nhau, cả đám khóa áo ngủ đến gõ cửa khuyên giải. Ép buộc đến tận nửa đêm, rốt cuộc Tại Trung cũng không ngủ được.

Lời Tuấn Tú nói như liều thuốc an thần, là yếu tố duy nhất làm cậu yên tâm cho đến bây giờ. Cậu không ngừng nói với mình rằng: quan hệ giữa Duẩn Hạo và Lâm Khả Khả chỉ là thương vụ (quan hệ nam nữ dựa trên mối quan hệ làm ăn) mà thôi, không cần phải lo lắng. Nhưng sâu trong tiềm thức, cậu biết rõ, giữa mình và Duẩn Hạo mới có một khoảng cách rất lớn, không dễ dàng vượt qua như vậy.

Hoặc là tiếp tục, hoặc là rời khỏi. Cảm giác ái muội thật sự không tốt chút nào.

Bây giờ Tại Trung cần nhất là phải tìm được cách để giải cứu chính mình, nhưng với tình hình trước mắt thoát nhìn có lẽ rất khó khăn.

Có người cả đời chỉ có thể yêu một người, nhưng kẻ đó lại có thể cùng rất nhiều người khác. Đó là điều Tuấn Tú nói cho Tại Trung. Tuấn Tú nói nếu Tại Trung cảm thấy mệt mỏi, vậy thì cứ tìm một người nào đó mà cứu vớt chính mình. Tại Trung không rõ, cô lẽ điều Tuấn Tú muốn nói chính là cứ việc tìm một người nào đó mà nói chuyện yêu đương.

Tại Trung chưa từng yêu ai bao giờ; nhưng cậu biết, tình yêu nhất định phải là khi hai người cùng yêu mới được.

Cậu không muốn đối mặt với một Trịnh Duẩn Hạo có thể tươi cười đùa giỡn với bất cứ ai.

Trịnh Duẩn Hạo đã câu mất hồn cậu, làm cậu mất hồn mất vía, làm cho cậu khó có thể tự kiềm chế.

41. Chương 41: Make A Profession 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại hội thể dục thể thao chính thức khai mạc, con nhỏ Đồng Lô luôn thích náo nhiệt kia đã thương lượng với cô chủ nhiệm cả tuần trời, rốt cục cũng có thể giữ vị trí nâng cờ ở trước đội ng. Từng lớp xếp thành hàng ngay ngắn, trước khi khai mạc phải được ban giám hiệu nhà trường kiểm duyệt qua một lần. Tại Trung đứng ở giữa, mặc đồng phục trong màu trắng, đứng giữa trời đông lạnh đến mức phải run lên. Nhìn nhìn người đứng hai bên Đồng Lô đang cầm cờ – Duẩn Hạo và Xương Mân, Tại Trung lại thấy tức giận đầy bụng. Cậu thậm chí còn cảm thấy, nếu mình cứ phải nhìn nhận cơn tức như vậy, sớm muộn gì phổi cũng sẽ nổ banh. Làm người ấy mà, vẫn nên rộng lượng một chút mới tốt.

Ngày hôm sau chính là ngày Tại Trung phải thi chạy ngắn. Cậu mượn người trong đội điền kinh một đôi giày đinh, chịu đựng cái mùi hôi hôi từ nó tản ra, coi như là tự khích lệ cho mình vậy. Dù không muốn

nhưng một khi đã làm thì phải làm cho tốt. Phải chạy sao cho thành người đứng đầu cho người khác xem.

Chào hỏi học trưởng xong, Tại Trung mang giày đinh đi vào sân.

Khi đi ngang qua lớp mình, Tại Trung ngơ ngác chào hỏi với Xương Mân đang khởi động người, kết quả Xương Mân không đáp lại, còn Đồng Lôi bên cạnh lại nháy mắt ra hiệu gì đó với cậu. Tại Trung tập trung nhìn lại, thì ra cô ta đang ám chỉ người ngồi phía sau – Duẩn Hạo và Lâm Khả Khả.

Tại Trung cười cười với Đồng Lôi, ngồi ở trước lớp đổi giày.

Chết tiệt, mùi gớm quá!

Tại Trung hơi có bệnh sạch sẽ, mà mùi của cái giày này làm cậu muốn choáng váng.

Đang nhúc nhích, đôi giày trên tay đột nhiên bị cầm lấy. Tại Trung cũng không ngẩng đầu lên, buồn bực nói, “Trả lại cho ta.”

Duẩn Hạo nhìn đôi giày trên tay hồi lâu, nói, “Giày này lớn quá, người mang sẽ không thoải mái đâu.”

“Chân ta lớn, không cần người lo.” Tại Trung hừ hừ nói, “Về đi, hoa hồ điệp của người đang lo cho người kìa!”

Vừa dứt lời, chỉ nghe phịch! một tiếng, giày đã bị ném trả lại dưới chân cậu. Tại Trung quay đầu, thấy Duẩn Hạo đứng là đã trở về chỗ ngồi của mình rồi.

Mụ nội nó! Tại Trung buồn bực mắng một câu, cũng không quan tâm giày mình có đang bốc mùi khó chịu hay không, mang vào sẽ ra sao.

“Tại Trung!” Đồng Lôi đuổi theo, đưa cho Tại Trung một bình nước, “Cố lên!”

“Trước trận đấu không thể uống nước, bà không biết hả?” Tại Trung bất đắc dĩ nhìn Đồng Lôi, sau đó lại nở nụ cười, “Cám ơn.”

“Tại Trung! Cố lên!!”

“Đúng vậy, Tại Trung, lát nữa phải cố chạy a!”

“Chúng tôi đều cổ vũ cho cậu đấy!!”

Xương Mân lắc lắc cái túi cứu thương trong tay, trêu ghẹo, “Không lấy được vị trí thứ nhất cũng được, đừng bị thương là tốt rồi!”

Cái miệng quạ đen! Tại Trung liếc mắt, ánh mắt lại không tự giác nhìn về phía trên cùng của khán đài, Duẩn Hạo đang nhìn sân thể dục xa xa, mặt không chút thay đổi.

Tại Trung kinh ngạc nở nụ cười, sau đó nhảy ra rào chắn.

Hai bên sân cờ màu phấp phới, tiếng hoan hô và tiếng hò hét không dứt bên tai. Các mục thi nhảy cao, nhảy xa và chạy ngắn diễn ra cùng lúc. Lực chú ý của mọi người hầu hết tập trung ở bãi nhảy cao với sào, bởi vậy Tại Trung cũng không có nhiều áp lực. Cậu làm vài động tác khởi động, dầm dẫm lên bàn đạp [1].

Vì sao... Đột nhiên lại hồi hộp như vậy a...

Trán Tại Trung toát mồ hôi lạnh.

“Ồanh!”

Không xong... Quên mất là mình sợ tiếng vang.

Tại Trung bị tiếng súng vang dọa sợ không nhẹ, không cần biết gì nữa liền lao ra đi.

400m, lập tức là xong thôi, không sao, không sao cả!

Nhưng đôi giày dưới chân như muốn đối nghịch với cậu, nhất quyết không chịu ngoan ngoãn hợp tác, không chỉ quấn chặt vào chân mà còn như muốn kéo chân cậu xuống nữa.

Cứu mạng a cứu mạng a... Tôi không muốn như vậy...

Tại Trung sợ hãi tăng nhanh tốc độ, nghĩ rằng chỉ cần chạy xong là được, không cần nghĩ nhiều làm gì.

100m chạy xong rồi...

200m chạy xong rồi...

300m cũng chạy xong rồi!!!

Ngay sau đó, chân phải Tại Trung không chịu nổi chế tạo ra ngoài một cái, nhất thời mất cân bằng, nặng nề té ngã trên đất.

“A!!! Tại Trung ngã xuống rồi!!!” Đồng Lô cầm ống nhòm hét lên một tiếng, vội vàng quay lại kêu lên với mấy người bạn cùng lớp. Không đợi mọi người phản ứng lại, một thân ảnh thon dài đã vọt ra ngoài như tên bắn...

Tại Trung bị trầy da chỗ cổ tay và đầu gối. Cậu chán nản nghĩ, lần này đừng nói đến thứ nhất mà ngay cả thứ hai cũng đừng có mơ. Ngồi dưới đất buồn bực một hồi, khi muốn đứng lên mới phát hiện ra chân phải bị tụt còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Con đau ập đến làm cậu lại ngã phịch xuống.

“A –”

Duẩn Hạo vội vàng chạy đến trước mặt Tại Trung, ngồi xổm xuống quan sát tình hình của cậu. Tại Trung cảm thấy bây giờ mình rất muốn trốn, không muốn nhìn thấy hắn, vì thế dùng sức đẩy hắn, “Tránh ra!”

“Rốt cuộc ngươi tức giận cái gì?!” Duẩn Hạo thấy đầu gối Tại Trung bắt đầu chảy máu, lập tức kéo đồ cậu, “Ngồi im đừng nhúc nhích!... Ta công ngươi về.”

Tại Trung ngây ngốc nhìn Duẩn Hạo xoay người, sau đó kéo hai cánh tay mình, công mình lên lưng. Mặt Tại Trung dán bên tai trái Duẩn Hạo, nhất thời làm cậu thấy hồi hộp, tim đập cũng nhanh hơn.

Loại cảm giác này thật... tồi tệ!

Không, không phải tồi tệ, mà là... quá tuyệt vời...

Duẩn Hạo công cậu đi như bay, tiếng thở dốc nho nhỏ truyền đến, Tại Trung như bị mê hoặc, ngây ngốc cười.

Mọi thứ xung quanh đều biến mất, tất cả những tạp âm cũng tiêu biến trong thế giới của cậu.

Tại Trung không thích xem phim, nhưng giờ khắc này lại làm cậu cảm thấy như đây không phải sự thật.

A a a a... Máu ta muốn sôi lên rồi...

...

Mới sáng sớm, Xương Mân đã xách hộp cứu thương chờ sẵn sau băng ghế ngồi, thấy Duẩn Hạo chạy như điên đến đây, y bị hù dọa không nhẹ.

Tại Trung được Duẩn Hạo nhẹ nhàng thả xuống ghế. Tại Trung cúi đầu không chịu nói.

Có lẽ là Duẩn Hạo thấy cậu như vậy, trong lòng không thoải mái, thấy Xương Mân bận rộn thì nhanh chóng rời khỏi.

“Tao nói này...” Tại Trung nhìn Xương Mân, “Vừa rồi mày thấy biểu tình kinh ngạc của tao thế nào hả?”

Xương Mân cúi đầu, dùng cồn khử trùng cho Tại Trung tiêu độc, bình tĩnh nói, “Không có gì, tao còn tưởng là tao thấy một củ khoai ấy chứ.”

“...” Tại Trung buồn bực nói, “Mặt tao có hồng à nha...”

“Chứ mày nghĩ thế nào?! Trắng bệch như người bị máu trắng ấy.” Xương Mân cười nhạo nhìn cậu, “Không phải chỉ là công mày chút thôi sao!”

“Cậu thì biết cái gì?! Trịnh Duẩn Hạo người ta là chạy như điên tới, ôn nhu ôm lấy Tại Trung đó...” Đồng Lô không biết chạy từ đâu tới, trong tay còn cầm quần áo và giày của cậu, “Nè, lão công bảo tôi đưa cho cậu nè.”

Không ngờ Tại Trung không phản bác mà cầm quần áo và giày của mình lên, đá đôi giày đã hại mình kia ra xa.

“Thẩm Xương Mân, mày đúng là đồ miệng quạ đen, nếu không phải mày rửa tao ngã thì tao đã không ngã rồi!”

[1] Vàng, chính nó, là cái thứ để đạp chân lấy đà lúc chạy ngắn ấy. Có ai được xài chưa ta???

42. Chương 42: Make A Profession 4

Đại hội thể dục thể thao kết thúc, Tại Trung đi trả đôi giày cho đội điền kinh. Đúng lúc mấy người bạn cùng lớp cũng ở đó, mọi người muốn Tại Trung đi ăn cơm với họ luôn. Tại Trung vốn chuẩn bị lý do từ chối, nhưng nghĩ lại thì người ta đã giúp mình như thế, bây giờ nếu từ chối lời mời nữa thì không phải hơi quá đáng sao.

Vì thế mọi người kết thành nhóm, đến khu trung tâm.

Nơi này luôn là thiên đường của đám học sinh, đủ các quán bar, khu vui chơi, cũng là nơi tập trung của nhiều thành phần xã hội. Tại Trung tuy thích chỗ này nhưng bình thường đều cố gắng tránh không đến đây. Theo đám bạn học, cậu có thể tự do ra vào chỗ này, theo lý thuyết mà nói thì ở đây cũng rất náo nhiệt.

Đây là lần đầu tiên Tại Trung đến quán bar, lần đầu tiên tiếp xúc với nơi xa hoa truy lạc này. Tiếng nhạc ầm ĩ, đám người điên cuồng; tất cả đều như nam châm hút chặt cậu vào vòng xoáy hấp dẫn của nó. Nhóm bạn không ngừng rót rượu cho cậu; bởi vì không tiện từ chối nên cậu đều thành thành thật thật uống hết.

Mấy chén qua đi, cậu bắt đầu xuất hiện ảo giác. Cảm thấy Duẩn Hạo xuất hiện ngay trước mặt mình, sau đó lại lảo đảo lảo đảo bần thần mất một chút. Đám bạn chơi đùa huyền ảo một chập, thấy thời gian cũng không còn sớm, tính về nhà, nhưng mấy tên ích kỷ này không có tên nào tự nguyện đưa Tại Trung say như chết về nhà.

“Rồi rồi... Tiền bồi... Uống tiếp nào!”

“Uống cái đầu cậu a... Không biết uống sao không nói sớm!”

“Đừng oán giận nữa! Mau tìm Trịnh Duẩn Hạo tới đón cậu ta đi!”

“Tôi chỉ có số điện thoại của Thẩm Xương Mân thôi...”

“Cậu ta uống thành như vậy rồi, Xương Mân có thể chống đỡ nổi sao? Muốn nôn cũng phải nôn trên xe Trịnh Duẩn Hạo a... Nôn trên xe nhà Xương Mân, y không giết cậu ta mới là lạ đấy.”

“Biết rồi!”

“Oe –”

“A! Tiểu Trung! Cậu điên rồi hả?! Thiếu gia tôi ngày mai còn muốn ngồi xe đi học đó!!”

“Rồi rồi rồi! Chúng ta lại uống! Tiền bối... Hức!”

Duẩn Hạo nhìn mặt nhanh mày, bất đắc dĩ nói, “Văn ca, anh đem xe đi rửa trước đi, đường về nhà cũng không còn xa nữa, để ta công cậu ta về cũng được.”

Tháng mười hai, lúc nào cũng là một mùa thật đẹp. Dưới con đường yên tĩnh dễ chịu, chưa được dọn dẹp gì, ngược lại lại làm cho người ta cảm thấy một vẻ đẹp kì lạ. Hai bên đường là cây ngô đồng Pháp với những bông tuyết nho nhỏ đọng trên đó, rất giống như cây cối trong vương quốc của những tinh linh. Thỉnh thoảng sẽ có vài chiếc xe phóng vụt qua, ánh đèn từ ce chiếu sáng phần đường đó. Một đêm rất đẹp.

Miệng Tại Trung đầy mùi rượu, nhưng lại là hương vị rất dễ chịu, kết hợp với mùi thơm nhàn nhạt từ mái tóc, truyền đến từ sau đầu Duẩn Hạo.

Đương nhiên, còn có mấy câu lải nhải vô ý thức của cậu nữa.

“Trịnh Duẩn Hạo... Sao ngươi lại công ta...”

“Ngươi không thể tự đi được.”

Duẩn Hạo xóc Tại Trung lên, tiếp tục bước đi.

“Hức!... Ha ha... Lưng ngươi thực rộng...”

Tại Trung ngây ngốc cười, nhưng không bao lâu liền khóc.

“Ngươi là đồ ngốc... Sao lại không hiểu chứ...”

“Ngươi nói gì đấy? Ta vẫn hiểu nhiều thứ hơn ngươi đấy.” Duẩn Hạo nuông chiều nở nụ cười, cũng không tính toán với Tại Trung đang say khướt.

“Ta nói ngươi không hiểu, ngươi cũng đừng nguỵ biện!!” Tại Trung đánh một cái lên đầu Duẩn Hạo, Duẩn Hạo phát hỏa, ném luôn Tại Trung xuống dưới.

Mông đột nhiên tiếp đất, Tại Trung ủy khuất lảo đảo, “Đau a... Trịnh Duẫn Hạo, người là đồ ngốc!”

Thấy cậu thế này, Duẫn Hạo lại phải ngồi xổm xuống, “Được rồi được rồi, ta là đồ ngốc.”

“Đáng ghét... Trịnh Duẫn Hạo, đều là tại người!!” Ánh mắt Tại Trung mơ hồ, giọng nói mang theo âm thanh nức nở, “Người cùng cái cô Lâm Khả Khả kia... Ta thấy là đã thấy ghét rồi! Ghét! Đáng ghét!..”

Duẫn Hạo dùng sức kéo Tại Trung, muốn đưa cậu lên lưng mình lại nhấc không nổi, khẽ cắn môi một cái, bế cậu như bế công chúa*, thành công ngăn lại mấy động tác giãy dụa của cậu.

(* bế công chúa: bỏ tức kiến thức dành cho những ai cổ tình không biết ^~: là kiểu bế ngang người, một tay đỡ lưng, một tay đỡ chân, đầu người được bế sẽ... ngả vào ngực người bế (* *). Nếu ai còn chưa tưởng tượng ra được thì cứ tìm mấy phim có cảnh chú rể bế cô dâu vào phòng cưới ấy nhá (nhớ là phim hiện đại đấy, loại phim châu âu càng tốt))

Tại Trung kinh ngạc nhìn Duẫn Hạo, òa! một tiếng khóc lớn.

“Duẫn Hạo... Vì sao người muốn làm ta khổ sở thế này...”

Duẫn Hạo sững sốt một giây, nhìn ánh đèn sáng trưng ở cửa nhà cách đó không xa, thả chậm bước chân.

“Ta làm sao?”

“Người chỉ biết yêu đương với Lâm Khả Khả... không biết để ý gì đến ta! Người còn không biết xấu hổ mà hỏi ‘ta làm sao’...” Hai tay Tại Trung nắm lấy áo Duẫn Hạo, cũng không để ý chuyển mình đang bị ôm vào ngực ai đó hay không. Uống rượu say làm cậu được lợi không ít, “Hỗn đản...”

“Tuy hôm nay cô ta đã thổ lộ với ta...” Duẫn Hạo cúi đầu, ôn hòa nói, “Nhưng ta không đồng ý mà, cho nên không tính là yêu đương đâu.”

“Cái gì?!” Tại Trung phát ra lực, uy hiếp nói, “Nếu người dám đồng ý, ta sẽ giết người!... Hức!”

“...”

Thái độ của kẻ say rượu họ Kim kia dần dần mềm mỏng, hai mắt đắm lệ nhìn Duẫn Hạo, khóc nói, “Duẫn Hạo, ta thích người... Người đừng thích người khác, được không...”

43. Chương 43: Make A Kiss 1

“Ta thích người...”

Người đừng thích người khác, được không...

Trịnh Duẫn Hạo, ta đã thích người từ lâu rồi...”

“Xin chào, tôi là Trịnh Duẫn Hạo. Về chuyện thổ lộ... Khả khả, thực xin lỗi, chúng ta cứ làm bạn bè trước đã.”

Buông điện thoại, Duẫn Hạo đứng cạnh cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn lầu hai phía đối diện.

Dì Mỹ Thực có việc phải ra ngoài, lập tức có một kẻ vô tâm vô phế nào đó xông ra khỏi nhà, hát hò ầm ĩ, nhưng lại nhanh chóng bị mẹ kéo trở về.

Duẫn Hạo thản nhiên cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Uống rượu quá độ, hậu quả là đầu đau kịch liệt. Tại Trung không hề có bất kì ấn tượng gì với chuyện phát sinh đêm qua, cũng không biết mình trở về bằng cách nào. Bị mẹ bắt uống hết canh giá đỗ, sau đó ngoan ngoãn mang cặp sách đi xuống lầu. Kết quả là lại thấy Duẫn Hạo với thái độ khác thường đứng ở trước cổng lớn, mang theo nụ cười mỉm nhìn mình.

(* nguyên văn là đậu nha thang (): hay còn gọi là canh giá đỗ. Nhưng ta tìm trên gg thì thấy chỉ có nc ép từ đậu xanh mới giải được rượu thôi, còn canh giá đỗ cho thêm chanh mới giải được độc (còn có giải được rượu thì không biết). Ai muốn tìm hiểu thêm về món canh này thì cứ gg với từ ‘canh giá đỗ’ hay ‘canh giá đỗ hàn quốc’ nhá)

Duẫn Hạo bình thường cũng không hay cười với cậu, cho nên trong lòng Tại Trung hơi chút hồi hộp, sợ mình lại làm sai cái gì đó.

Chờ một chút, đêm qua mình trở về bằng cách nào nhỉ?

Không phải là do người này vác mình về đấy chứ?

Tại Trung hoảng sợ nghĩ, đến quán bar uống rượu, còn chơi đến trễ như thế, đương nhiên trong lòng vị thiếu gia luôn nề nếp kia sẽ rất khó chịu. Vì thế Tại Trung đi theo sau Duẫn Hạo mà không ngừng mặc niệm: ‘Trăm ngàn đừng làm cho hấn biết, trăm ngàn đừng làm cho hấn biết...’

Ngồi vào trong xe, A Văn nhìn từ kính chiếu hậu thấy biểu tình của hai đứa ngồi sai, cố ý trêu ghẹo hỏi, “Thiếu gia, chuẩn bị phạt tiểu Trung thế nào đây a?”

“ ... ”

Thượng đế ca ca... Người có thấy con đang đi học không? Sao người còn chưa tỉnh ngủ nữa... mau đến giúp con đi a a a...

“Không có gì, cậu ta cũng không nặng, công lên cũng nhẹ thôi.” Duẩn Hạo thản nhiên nói.

“ ... ”

“Tiểu Trung a, em sao vậy? Phát ngốc cái gì thế?” A Văn buồn cười hỏi.

Không có gì... Em cảm thấy hơi rút gân thôi... Tại Trung bắt đắc dĩ nghĩ.

“Đau đầu lắm sao?” Duẩn Hạo xoay người mỉm cười hỏi. Nụ cười ấm áp như vậy, quả thật Tại Trung chưa bao giờ nhìn thấy.

“Không, không đau...” Tại Trung hoang mang nhìn Duẩn Hạo, không tự giác đưa tay lên sờ trán hắn, “Không phải người phát sốt rồi chứ?”

Chỉ thấy sắc mặt Duẩn Hạo khẽ biến thành màu hơi đen đen, sau đó lại khôi phục nụ cười, cắn răng bỏ tay Tại Trung xuống, “Ta quan tâm người thôi.”

Tại Trung ngây ngốc nuốt nước bọt, không dám lên tiếng trả lời.

Sao lại có cảm giác... Duẩn Hạo hôm nay không giống ngày thường?

44. Chương 44: Make A Kiss 2

Trên sân thượng.

Trong lòng Tại Trung loạn cào cào. Cậu mơ hồ cảm giác hình như hôm qua mình đã làm chuyện kinh thiên động địa gì đó rồi, hơn nữa chuyện này nhất định là có liên quan đến Duẩn Hạo nữa. Nếu không thì sao hôm nay hắn lại bỗng dưng đối tốt với mình như thế? Bình thường hắn cũng tốt, nhưng mà hôm nay lại khác, rất khác a...

Khác thế nào à?

Ví dụ như... Cần thận giúp cậu chép bài này, cho dù cậu có xem truyện tranh hay gửi tin nhắn cho người khác cũng không thấy nhú mày này, mà hẳn lại còn giúp cậu canh chừng nữa. Tan học lại ngoan ngoãn ngồi lại với cậu, dù Lâm Khả Khả có tìm thì hẳn cũng không gặp. Thậm chí còn chịu đựng đồng nước miếng bay đầy trời của Đồng Lôi và Xương Mân, bốn người cùng nhau nói chuyện phiếm.

Hơn nữa Tại Trung cảm thấy tươi cười của Duẩn Hạo trong vài năm nay còn không nhiều bằng hôm nay nữa. Nhưng tất cả lại làm cho cậu có cảm giác u ám thế nào ấy... Chắc không phải nguyên nhân là vì trời hôm nay rất lạnh đấy chứ? Với hiểu biết của cậu đối với Duẩn Hạo, tên kia tuyệt đối sẽ không vô sự hiển ân cần (không tự nhiên mà xum xoe).

A a a a a... Muốn điên rồi, rốt cuộc là nguyên nhân gì a?

Không phải là... Tại Trung mở to hai mắt, rốt cục nghĩ tới một khả năng có thể xảy ra nhất.

“Có chuyện gì không thể nói trong lớp sao? Trên sân thượng này lạnh lắm.”

Nghe thấy thanh âm Duẩn Hạo, Tại Trung giật mình một cái, mắt tự nhiên xoay qua, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Duẩn, Duẩn Hạo...”

“Lại mặc phong phanh như vậy, người bị cảm thì sao đây hả?” Duẩn Hạo ái muội giúp Tại Trung choàng khăn quàng cổ, ánh mắt ôn nhu như nước.

Tại Trung nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

“Duẩn Hạo, ta sai rồi, ta biết ta đã phạm vào sai lầm không thể tha thứ...”

Duẩn Hạo vẫn cười như cũ, “Người uống lộn thuốc rồi hả? Sai cái gì?”

Tại Trung lắc lắc đầu, như ủy khuất như khiếp đảm, “Không đúng không đúng, là ta sai, ngài đừng ra vẻ cao thượng như thế được không...”

“Nói gì thế hả?!” Duẩn Hạo bắt lấy cánh tay cậu, mặt tiến đến gần, “Người còn chưa tỉnh rượu hả?”

Tại Trung lui từng bước, liều mạng giải thích, “Duẩn Hạo, ta biết lần này ta sai rồi... Nhưng người lại khoan hồng độ lượng như vậy, cứ coi như chưa từng phát sinh chuyện gì, được không?”

Duẩn Hạo tựa hồ giật mình, lập tức hỏi, “Vì sao?”

“Cái đó...” Tại Trung nghĩ nghĩ, nói, “Người có biết loại việc đó bình thường đều rất khó khổng chế a, và lại ta lại là lần đầu tiên nữa... Đương nhiên càng khó khổng chế.”

“Ân, cái này ta hiểu.”

“Thật không?!” Trong lòng Tại Trung vui vẻ, tỉnh táo cả người, “Duẩn Hạo! Ta biết người tốt nhất!!!”

“Người khổng chế không được nên mới làm thế, đúng không?” Ánh mắt Duẩn Hạo ái muội đập thẳng vào Tại Trung, cười đến nổi trong lòng cậu muốn phát hoảng.

“Thật? Ta không phải nôn vào quần áo của người a, cái gì thật hay giả chứ?” Tại Trung bắt đầu hoài nghi, không biết cậu và Duẩn Hạo có phải cùng nói đến một chuyện hay không.

Chỉ thấy Duẩn Hạo lại một lần nữa vô lực nhìn trời xanh, sau đó cúi đầu, ánh mắt sáng rực lên nhìn chăm chăm Tại Trung, “Người nói gì? Chuyện tôi qua người không nhớ gì hết?”

“... Ân.”

Lại là nụ cười đầy tà khí, Tại Trung không tự giác lui về phía sau vài bước.

“Được rồi, ta nói cho người nghe – Tôi qua người đã thổ lộ với ta rồi, bạn Tại Trung.”

Ta nghe thấy cái gì thế này??

Ta nhất định là còn chưa tình rượt a...

Ta thổ lộ với hắn?! Sao có thể thế được?!

Dù ta có tà tâm nhưng còn chưa có tặc đảm (can đảm của kẻ trộm ^_^) a a a...

Nhất định là hắn đang đùa giỡn ta thôi. Tại Trung âm thầm gật gật đầu, khẳng định phán đoán của mình, vì thế giọng cũng lớn lên, “Bậy bạ! Đừng lấy cái này ra đùa!”

Duẩn Hạo cũng không tức giận, mỉm cười nói, “Vậy người dám nói người không thích ta không?”

“vì sao ta lại thích người chứ?! Kỳ quái!” Tại Trung cố ý liếc mắt nhìn hắn, “Đã nhiều năm làm anh em như vậy rồi, người thật đúng là buồn cười!”

“Buồn cười thì người cứ cười a.” Duẩn Hạo thản nhiên nói, “Ta không ngăn cản người.”

Tại Trung nhúc đầu, nghĩ, *tuyệt thật! Trước kia dù nào mình có phải thật sự bị đơ hay không, nhưng cậu biết với tính cách của mình thì chắc chắn không thể làm ra cái chuyện thổ lộ kia được. Nhưng... cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là, không chừng Trịnh Duẩn Hạo sẽ lấy chuyện này ra áp chế mình...*

Không đúng không đúng, Duẩn Hạo không phải người xấu như vậy.

... Nếu hẳn tiếp nhận mình thì sao? Nếu tâm ý hẳn cũng giống mình thì sao?

Tại Trung đột nhiên có loại giả thiết lớn mật này.

“Cái kia... Duẩn Hạo,” Tại Trung thử hỏi, “Ta thật sự...”

“Àn, đừng hoài nghi, người thật sự thổ lộ.” Duẩn Hạo đột nhiên nâng cằm Tại Trung lên, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc như thế, “Cho nên bây giờ ta xác định với người.”

Thanh âm Tại Trung run run, “Người, người đừng xáp lại gần ta như vậy...”

“Đem qua người đã nói, người thích ta, muốn ta không thích người khác nữa,” Duẩn Hạo như không nghe, tiếp tục nói chậm rãi, “Nhưng người còn chưa nói với ta, người có muốn cùng ta quen nhau hay không.”

Chờ một chút...

Đầu óc nhanh chóng xoay xoay, Tại Trung đột nhiên nhớ lại.

Mình khóc như núi đổ, thổ lộ với Duẩn Hạo.

Ách... Thì ra không phải nằm mơ a...

Tại Trung hoàn hồn kịp thời, ngay cả biểu tình sẽ chịu trách nhiệm cũng không có. “Trịnh, Trịnh Duẩn Hạo! Người đừng nói nữa... Ta sẽ tức giận!”

“Ta đã tức giận rồi.” Lúc Duẩn Hạo nói chuyện, thậm chí một chút bộ dáng tức giận cũng không có, “Tại Trung, không phải người nên cho ta một câu trả lời sao?”

Tại Trung đã xem nhẹ phần quan trọng nhất trong tình cảm.

Cậu chỉ biết là mình thích Duẩn Hạo, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có thể quen nhau với hắn. Duẩn Hạo nhắc đến như vậy mới làm cậu như tỉnh ngộ ra, bắt đầu suy nghĩ. Thì ra ngoài việc thổ lộ thì còn có một phần còn quan trọng hơn nữa.

Nhưng vì sao cậu lại muốn quen nhau với Duẩn Hạo chứ? Bọn họ thân nhau như anh em a! Huống hồ chuyện yêu đương quan trọng như vậy, sao có thể coi như trò đùa như vậy? Mà Duẩn Hạo nói chuyện này cứ như đang giỡn chơi a.. Thổ lộ thì sao? Mà mình lại chưa bao giờ uống say, nói không chừng mình bị rượu hóa điên rồi tóm đại một người nào đó thổ lộ thì sao đây?

45. Chương 45: Make A Kiss 3

Cho rằng Duẩn Hạo sẽ không tóm lấy mình như thế, lưng Tại Trung cũng thẳng lên, “Thiệt, ta thổ lộ thì sao? Bất quá chỉ là một câu nói mà thôi, người không thực sự cho rằng ta sẽ thích người đấy chứ?”

“Ta nghĩ như vậy a,” Duẩn Hạo nhún nhún vai, “Chẳng lẽ người không thích?”

“Vì sao ta phải thích người chứ?! Lời của người say mà người cũng cho là thật sao?!” Tại Trung hoang mang mở miệng, “Bệnh vương tử của người cũng nghiêm trọng thật đấy!”

Biểu tình Duẩn Hạo có chút cứng ngắc, tươi cười cũng không tự nhiên, “Lời của người say?”

“Đúng vậy! Lời người say thôi... Đừng ngây thơ như vậy được không, chẳng lẽ ta là đồng tính luyến ái sao? Người đừng có coi thường ta chứ!”

“Đồng tính luyến ái thì sao? Người coi thường đồng tính luyến ái?” Vẻ tươi cười của Duẩn Hạo hoàn toàn biến mất, con ngươi màu nâu lóe ra ánh sáng khác thường, “Vậy có phải người cũng khinh thường Tuấn Tú không?”

Hồngбет, nói sai nói... Tại Trung hận không thể cắn luôn lưỡi mình. Cậu vội vàng giải thích, “Đương nhiên ta không có ý đó... Dù sao sao ta không thích người, người trăm ngàn lần đừng hiểu lầm.”

Trong nháy mắt, Tại Trung có thể đọc được một cảm xúc có tên là ‘thất vọng’ từ mắt Duẩn Hạo, mà ngay giây tiếp theo lại không còn thấy gì nữa. “Vậy sao... Thực tiếc, ta vì người mà đã từ chối Lâm Khả Khả rồi.”

Trong lòng Tại Trung rung động. Ngây ngốc hỏi, “Vì sao người lại từ chối cô ta?”

“Bởi vì ta nghĩ nếu ta quen nhau với cô ta, Tại Trung của chúng ta chẳng phải là rất thương tâm sao?”

Lại tới nữa, cái kiểu tươi cười như cân nhắc này lại tới nữa rồi. Sao trước kia không cảm thấy hắn thật

đáng ăn đòn như vậy chứ?! Tại Trung nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Ta thương tâm cái gì? Người càng nói càng thái quá! Không được nói giỡn kiểu này nữa!”

Duẩn Hạo hít vào một hơi thật sâu, tiến từng bước về phía trước, “Tại Trung, ta hỏi thật người một câu, người có thật sự thích ta không?”

“Ta...” Tại Trung không biết nên trả lời thế nào, đơn giản hỏi lại, “Người muốn nói kiểu ‘thích’ thế nào? Nếu là bạn thân thì ta đương nhiên thích, người đối với ta tốt như vậy...”

Duẩn Hạo đột nhiên cúi người xuống, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng nhấn môi mình lên môi Tại Trung.

Đôi môi đang lải nhải đột nhiên bị cái gì đó ẩm áp áp nhẹ lên, im lặng.

Một trận cuồng phong thổi qua não Tại Trung.

Vừa rồi cái đó... Là kiss sao?

Đưa tay lên, run run chạm vào môi mình, lại không phát hiện ngón tay đã phát run.

“Ý ta là loại ‘thích’ này.” Duẩn Hạo khụ một tiếng, rõ ràng cũng không được tự nhiên, quay người lại.

“Trịnh Duẩn Hạo...” Tư thế như chuẩn bị đón mưa gió sắp đến làm cho bóng dáng thon dài kia run lên một chút. Tại Trung hai bước vọt tới trước mặt Duẩn Hạo, đỏ mặt quất, “Người là đồ ngốc, sao người lại dám hôn ta hả? Thật lớn mật! Đó là nụ hôn đầu tiên của ta a!”

... Sao mình lại giống như nữ sinh bị phi lễ thế này chứ... Tại Trung âm thầm nổi da gà.

Không ngờ vẻ mặt Duẩn Hạo lại hùng hồn nói, “Đó là cũng nụ hôn đầu tiên của ta a.”

“Ta không tin! Chẳng lẽ trước kia người chưa từng hôn người khác?”

“Không có, ngoại trừ mẹ ta!”

“Mẹ ta chưa hôn ta a!”

“Đó không phải là nguyên nhân của ta.”

Được, người còn thân nhiên được như vậy. Tại Trung càng nghĩ càng giận, tiếp tục khoa tay múa chân trong

gió lạnh với Duẩn Hạo, “Mặc kệ, nói thế nào thì người hôn ta là người không đúng.”

“Đừng ngắt lời ta, người trả lời trước đã, người có thích ta không?” Duẩn Hạo nghiêm mặt.

“Ta... Ta...” *‘Ta không thích người’, bốn chữ này bất luận thế nào cậu cũng không thể nói ra được.* Chỗ vừa được Duẩn Hạo hôn kia như chú ngữ, phong ấn ngôn từ của cậu, làm cậu hoàn toàn mất khả năng tự kiểm chế.

Tất cả rơi vào đường cùng, Tại Trung chạy về phía cửa, một lòng muốn trốn khỏi Duẩn Hạo khác thường.

Duẩn Hạo thần nhiên nở nụ cười, “Ta biết cậu trả lời rồi! Tồi Giáng Sinh đến hoa viên sau nhà, ta có lời muốn nói với người!”

Sau khi tan học, Tại Trung liền tử triển lạn đả (bám chặt không buông), nhất định phải về nhà với Xương Mân. Xương Mân biết cậu lại có phiền não rồi, ngồi trong xe mặt không chút thay đổi mở cửa cho cậu vào; kết quả là Tại Trung nhào vào ôm chặt lấy y, đáng thương hề hề nói, “Xương Mân, người nhất định phải cứu ta.” Xương Mân than nhẹ một hơi, khép sách vở lại, nghe Tại Trung nói.

Vì thế, cả đường đi, Tại Trung miệng lưỡi lưu loát, nói hết toàn bộ chuyện phát sinh tối qua cho y nghe, khi đó lái xe nhà y vẫn còn cười cười; nhưng khi nói đến nụ hôn kia thì người lái xe lại hít một hơi khí lạnh.

Xương Mân vẫn coi như bình tĩnh, vẫn còn cười cười được, đến cuối cùng tổng kết một câu: Hai người các người giống hệt nhau.

46. Chương 46: Make A Kiss 4

“Cái gì giống hệt nhau?! Là khác xa mới đúng!” Tại Trung gõ gõ cái bàn vang vang, hiển nhiên còn đang ở trạng thái hưng phấn cực độ, “Sao hần có thể hôn ta được chứ? Vì sao hần từ chối Lâm Khả Khả? Biểu tình hần có phải hơi quá đáng không? Hoàn toàn là đang đùa giỡn ta! Còn chuyện đêm Giáng Sinh...”

“Stop!” Xương Mân thật sự không thể nhịn được nữa, bưng kín lỗ tai, “Tao biết bây giờ mày đang hưng phấn, nhưng mày cứ nói năng lộn xộn vậy tao thấy choáng váng quá a!”

Tại Trung bĩu môi, hệt như con thú nhỏ chịu ngược đãi, “Xương Mân, mày nói xem tại sao Duẩn Hạo muốn đùa giỡn tao hả?”

“Sao bây giờ mày cứ khẳng khẳng là hần đùa giỡn mày?” Xương Mân bất đắc dĩ nói, “Sao không nghĩ tới

nguyên nhân khác?”

“Khác?” Tại Trung ngẩng đầu nhìn trần nhà điêu khắc hình người, có chút dăm chiêu, “Dù sao hấn không thể nào thích tao được?... Ai? Xương Mân, mày đứng cạnh tường làm gì?”

Xương Mân bình tĩnh nói, “Không có gì... Tao muốn cào tường một lát.”

“Nga.”

“Tại Trung! Chẳng lẽ mày không cảm thấy hấn thích mày hả?! Sao mày không nghĩ lại xem, Duẩn Hạo hấn sẽ mạo hiểm bị mày đánh mà đùa giỡn mày hả?! Hấn rõ ràng thích mày, nhưng lại sợ mày nói mày đang đùa giỡn hấn nên mới phải dùng phương pháp này thử! Người là đồ ngốc! Lâm Khả Khả xinh đẹp như vậy, hấn sẽ từ chối cô ta chỉ vì muốn đùa giỡn với mày chắc?! Mày có thể trì hoãn đến thế hả?!”

Xương Mân như tiểu vũ trụ bùng nổ, thực đáng sợ; hai mắt long lên như muốn phun hỏa, làm Tại Trung sợ tới mức phải rụt lại.

“... Hấn thích tao?” Ngữ khí vẫn là sự nghi ngờ không che được, “Không có lý do nha!”

“Thích còn cần lý do?!” Xương Mân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng...”

“Tuy tao cũng không phải khẳng định trăm phần trăm, nhưng ánh mắt hấn nhìn mày không bình thường a. Nói không chừng hấn đã mày từ lâu rồi, đúng lúc lợi dụng cơ hội này bức mày thổ lộ đấy.” Xương Mân như rất vừa lòng với phán đoán này, tự nhìn tự cười, “Nhìn không ra Duẩn Hạo lại phúc hắc như vậy. Tại Trung, sau này mày phải chịu khổ rồi!”

Nhìn cái kiểu âm trầm của Xương Mân, Tại Trung rung mình một cái, sau đó tìm khắp phòng cái điều khiển máy điều hòa để tăng nhiệt độ lên.

Trên đường về nhà, Tại Trung cẩn thận nghĩ lại lời Xương Mân nói, thấy cũng đúng đúng. Nếu không có Xương Mân thay cậu để ý những chuyện đó thì bây giờ cậu vẫn còn đang hoang mang lo sợ. Tạm thời mặc kệ mình có phải đang ôm bom hay không, dù sao thì sự việc cũng đã xảy ra như vậy rồi, cậu còn có thể làm được cái gì bây giờ?

Bất luận thế nào cậu cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Duẩn Hạo sẽ thích mình – Tuy điều đó cũng có thể đoán được. Nhưng không phải tất cả mọi người đều luôn quen suy nghĩ sự việc theo cách của mình đó sao? Huống hồ đối với cậu, Duẩn Hạo không giống những người khác, ngày hôm nay lại hôn cậu trên sân

thượng... Bạn bè thân bình thường cũng làm thế sao?! Dù cậu có trì độn đến thế nào đi nữa thì cũng biết đó là chuyện không thể a!

Duẩn Hạo nói, đó là nụ hôn đầu tiên của hắn nha...

Hôm nay hắn còn mặt đỏ nữa... Thật đáng yêu a, thật là muốn nhéo một cái...

Vì thế, bạn học Tại Trung của chúng ta hoàn toàn đã quên hết những lo lắng bất an vừa nãy, cũng quên luôn mặt mình đã đỏ như quả cà chua, cả người nhẹ nhàng thư sướng đi về nhà.

Xương Mân còn nói với Tại Trung, “muốn đối phó với Duẩn Hạo thì nhất định không thể quá nhiệt tình, bằng không sẽ bị phản tác dụng, tạo thành hậu quả nghiêm trọng kiểu ngoài nóng trong lạnh. Nếu muốn chiếm thế chủ động sau ngày hai người quen nhau thì nhất định biết năng động, làm ý thức phản tác dụng với vật chất. Biến đổi của lượng dẫn đến biến đổi của chất, bởi vậy phải nhìn vấn đề ở cả hai phía.” Tại Trung hoàn toàn không làm hiểu đó là thế nào, rống giận muốn Xương Mân giải nghĩa mấy lời này. Xương Mân nói kỳ thật rất đơn giản, là đừng cảm thấy đây là chuyện xấu, nói chuyện đó để mơ mang cũng tốt, có thể nhìn thẳng vào lòng mình; hơn nữa còn muốn Tại Trung thử thăm dò Duẩn Hạo, nhưng đừng làm quá rõ ràng.

(nguyên văn: nhiệt kiểm thiếp tha lãnh thí cổ ():mặt nóng dán lên mông lạnh:D. Ta lấy luôn câu trên cho tiện nhá. Ai có cách hiểu đúng hơn thì báo ta)

Như vậy, trước đêm giáng sinh một tuần, trên cơ bản là đã có thể xác định tình cảm của Duẩn Hạo.

Chuyện này Tại Trung không dám nói cho Đồng Lôi biết; tuy lương tâm có chút cắn rứt nhưng nếu nói cho cô thì cuộc sống của cậu sẽ không chỉ đơn giản là cắn rứt nữa.

Mấy ngày kế tiếp, Tại Trung vẫn quán triệt (thi hành) phương châm của Xương Mân, đối xử với Duẩn Hạo như gần như xa. Tâm tình tốt thì tự tay làm đồ ăn cho hắn, nhưng cũng thường xuyên phụng phịu lạnh nhạt với hắn.

Duẩn Hạo nhìn qua không có gì khác lạ, ngoài trừ việc thỉnh thoảng sẽ tươi cười ôn hòa với Tại Trung ra thì cũng không còn thấy kiểu ôn nhu như ngày đó nữa. Vì thế Tại Trung cũng bắt đầu tính lại, có lẽ đúng là mình đã suy nghĩ nhiều rồi. Cho dù có thể quen nhau thì sao chứ? Hai người bọn họ không thể có tương lai, vậy thì hiện tại cần gì phải hoảng hốt như thế chứ.

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị Tuần Tú xóa bỏ. Tuần Tú vẫn khẳng định cho rằng tình yêu có thể vượt qua tất cả, ngay cả giới tính có thể xem nhẹ thì thân phận hay địa vị thì có gì quan trọng nữa? Tại Trung biết không thể đơn giản như suy nghĩ của Tuần Tú được, nhưng cậu cũng không muốn hắt một gáo nước lạnh vào Tuần Tú, vì thế vẫn cảm kích gặt đầu.

47. Chương 47: Make A Kiss 5

Đêm Giáng Sinh sẽ nhanh đến, Lâm Khả Khả lại tìm tới cửa. Cũng khó trách, từ lần trước Duẩn Hạo từ chối cô ta đến giờ, cô ta vẫn đang ở trạng thái như núi lửa bùng nổ; mấy ngày nay lại nhìn thấy Duẩn Hạo và Tại Trung ra đôi vào cặp. khó tránh khỏi sinh ra ghen tuông. Phụ nữ khi đã ăn dấm chua thực đáng sợ; cô ta có thể xem nhẹ tất cả. Trên thực tế, cô chỉ muốn tìm người khai đao (trút giận) mà thôi.

Mà cô lại cho rằng, Tại Trung chính là miếng thịt bò .

Lâm Khả Khả biết chắc hôm nay Duẩn Hạo về sẽ phải học tiếng Pháp, cho nên một mình cô đến Trịnh gia. Trịnh phu nhân để Tuấn Tú đến tiếp đãi, Lâm Khả Khả lại nói muốn nói chuyện với Tại Trung. Vì thế cậu đang ở phòng bếp học việc lại bị gọi vào phòng khách.

Chẳng biết sao mà Tại Trung có hơi chột dạ.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua như vậy, tựa hồ hai người cũng không biết nên mở miệng thế nào. Lâm Khả Khả có chút phiền chán, đôi lông mày xinh đẹp nhíu nhíu, tỏ rõ rằng cô đang khó chịu.

Cô nhìn chằm chằm Tại Trung, ánh mắt tràn ngập địch ý, làm Tại Trung nhớ tới mấy con gà chọi hay thấy trên TV.

“Uy, Tại Trung, nói đi chứ, có phải Duẩn Hạo có gút mắc bất chính gì với cậu không?”

Wow, vừa nói đã biết là khó đối phó rồi! Tại Trung nuốt nước miếng một cái, hỏi, “Cái gì gọi là ‘gút mắc bất chính’?”

“Chẳng lẽ cậu còn muốn tôi nói ra nữa?!” Lâm Khả Khả hung thần ác sát chỉ Tại Trung, “Đừng cho là tôi không nhìn ra bộ dáng ái muội của hai người!”

Tại Trung tức giận nói, “Vướng mắt cô chắc? Chúng tôi là ái muội kiểu gì?”

“Tôi đã sớm cảm thấy cậu không thích hợp! Trắng nõn trắng nõn như vậy, chẳng lẽ cũng muốn câu dẫn Duẩn Hạo sao?”

“Cô nói vậy là... cô muốn câu dẫn hắn?” Tại Trung nửa cười nói, “Bạn Lâm Khả Khả à, cô không phải là giấu đầu hở đuôi rồi sao? Tuy quan hệ của chúng tôi rất tốt nhưng cũng không đến lượt cô nổi máu ghen đâu!”

Sắc mặt Lâm Khả Khả bắt đầu tái mét.

“Tại Trung, cậu muốn tranh luận với tôi sao?”

“Tôi đã nói với cô nhiều lần rồi, tôi không phải người làm của cô.” Tại Trung bực bội nói, “Ngay cả Duẩn Hạo cũng không nói chuyện với tôi như vậy.”

“Hừ hừ...” Lâm Khả Khả nhìn một cách châm biếm cậu, “Cho nên, cậu ý anh ấy đối xử tốt với mình nên vô pháp vô thiên (ngang ngược)?”

“Cô!”

Cửa bị đá văng; hai người kinh ngạc quay đầu, thấy Duẩn Hạo mặt không chút thay đổi đi đến.

... Không phải là hấn cho rằng mình bắt nạt Lâm Khả Khả đấy chứ... Trong đầu Tại Trung đột nhiên hiện lên này không tốt ý niệm trong đầu.

Lâm Khả Khả nuốt nước miếng một cái.

Duẩn Hạo đi đến trước mặt Lâm Khả Khả, tay phải chỉ ra cửa, “Ra ngoài.”

“Cái gì?” Lâm Khả Khả hiển nhiên vẫn chưa hiểu gì, kinh ngạc hỏi lại, “Anh đang nói chuyện với tôi?”

“Lâm Khả Khả, ra ngoài.” Duẩn Hạo lập lại một lần nữa. Tại Trung biết, Duẩn Hạo như vậy là đang tức giận lắm đây.

“Sao anh có thể đuổi tôi ra ngoài như thế?! Anh có biết tôi là ai không?!” Lâm Khả Khả vừa tức vừa vội, nhất là sau khi liếc nhìn Tại Trung một cái, tủi thân suýt rơi lệ, “Tôi làm sao đây?!”

“Không thể nào cả, về sau đừng tùy tiện tới nhà tôi.” Ngực khí Duẩn Hạo lại tăng thêm một phần. Lâm Khả Khả hốt hốt trừng mắt nhìn hai người, che mặt chạy ra.

Trong phòng không khí thực xấu hổ, Tại Trung kinh ngạc nhìn Duẩn Hạo.

Mà lúc này Duẩn Hạo đã thay sắc mặt ôn hòa, “Cô ta chưa nói gì chứ?”

Tại Trung lắc đầu, nói, “Người không nên đuổi cô ta ra, dù sao cô ta cũng là...”

“Cô ta không phải là gì của ta cả; hơn nữa nếu cô ta còn làm khó dễ người, ta sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu.” Duẩn Hạo ngắt lời Tại Trung.

Ánh mắt của hắn thâm thúy như muốn hút Tại Trung vào vậy.

“Duẩn Hạo, vì sao ngươi lại đột nhiên như vậy?” Sự bất an Tại Trung rất rõ ràng. Cậu thật sự không tại sao gần đây Duẩn Hạo lại như vậy.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cậu, mỉm cười nói, “Có lẽ là bởi vì bây giờ ta rốt cuộc đã hiểu mình muốn cái gì.”

“Hử?” Tại Trung không hiểu ra sao nhìn hắn.

“Ta muốn có cuộc sống của chính mình, chỉ đơn giản vậy thôi.” Sững nịch cười cười, Duẩn Hạo còn nghiêm túc nói, “Tại Trung, tối mai ngươi nhất định phải chờ đáp án của ta.”

Đáp án?!

Duẩn Hạo đi ra ngoài thật lâu sau mà Tại Trung còn vẫn còn sững sờ như cũ.

Cậu cũng không hỏi Duẩn Hạo vấn đề gì, sao lại phải chờ đáp án của hắn chứ?

48. Chương 48: Make A Kiss 6

Năm nay là tròn ba mươi năm thành lập Trịnh thị, bởi vậy tiệc Giáng Sinh tổ chức ở nhà, cũng coi như là một các chúc mừng. Trịnh gia phát thiệp khắp nơi, mời những nhân vật nổi tiếng trong xã hội tới tham gia. Ngay cả Thẩm thị chuyên kinh doanh trang sức – nhà của Xương Mân và nhà Đồng Lôi – thời trang Tiên Đề cũng đều được mời. Trịnh tiên sinh vốn coi trọng tập đoàn Lâm thị đương nhiên cũng mời họ tham gia. Sau khi Đồng Lôi biết tin tức này liền hô to gọi nhỏ muốn tất cả những nhà thiết kế thuộc nhà mình phải thiết kế cho cô một bộ lễ phục dạ hội, tuyên bố muốn để Lâm Khả Khả phải ôm hận tự sát.

Việc chuẩn bị của Tại Trung cũng không giống với bọn họ. Cậu theo nhóm người giúp việc bận rộn cả ngày, công việc to đùng đến bé xiu, cái gì có thể làm thì cậu làm; hơn nữa cũng chẳng thấy mệt chút nào. Trịnh tiên sinh đã nói, tiệc tối nay không được chút sai sót nào.

Trời tối dần, ánh đèn màu rực rỡ chiếu sáng cả năm mươi thước ngoài nhà, soi đến chiếc xe hơi nhập khẩu đắt tiền. Ngay ngoài cửa có người chuyên tiếp đón, Trịnh phu nhân mặc một chiếc áo dài màu xám, cao quý động lòng người. Lúc này là tình huống nghiêm túc nên bà cũng bỏ đi vẻ trẻ con thường ngày, cử chỉ khéo léo, dang vẻ tao nhã. Sự xuất hiện của Tuấn Tú và Duẩn Hạo là tiêu điểm của tối nay. Sang năm, Duẩn Hạo sẽ tốt nghiệp, mà Trịnh tiên sinh đã từng nói, chỉ cần Duẩn Hạo tốt nghiệp trung học sẽ lập tức cho hắn nắm hai phần cổ phần, đến khi tốt nghiệp đại học sẽ cho hắn chính thức tiếp quản công ty. Cho

nên mọi người đều muốn thấy phong phạm của Duẩn Hạo sắp sửa trưởng thành.

Tuấn Tú vừa mới về nước, tuy không có áp lực trên vai như anh mình nhưng vẫn là đối tượng cho mọi người lấy lòng. Nhìn một đám con gái nùng trang điểm mặt (trang điểm xinh đẹp) cố gắng tiếp cận y, làm cho Tại Trung đang tiếp đãi bên cạnh không nhịn nổi cười.

Hôm nay cậu đúng là rất vui vẻ. Thấy Duẩn Hạo suất (đẹp trai) như vậy, được người nhiều thích như vậy, làm cậu còn vui hơn cả khi mình được hoan nghênh. Duẩn Hạo là thiên tài hiếm có, cho dù bản mặt hắc có thể nào đi nữa thì cử chỉ của hắn vẫn làm cho người ta không thể dời mắt đi được.

Duẩn Hạo như vậy và mình, đúng là có sự chênh lệch rất lớn...

Không nghĩ không nghĩ nữa! Tại Trung lắc đầu, bắt đầu tự cổ vũ cho mình. Nếu Duẩn Hạo có thể thích mình thì không phải mình đã ở đỉnh núi mà nhìn đc cả ngọn núi nhỏ (đắc ý rào rạt) sao? Loại thỏa mãn khác thường làm cậu thấy vô cùng hăng hái, tận tâm tận lực xuyên qua xuyên lại trước bàn ăn (đưa đồ ăn đồ uống chứ không phải ăn uống tận tình nhá ^^).

“Lại đây!”

Tại Trung bị Đồng Lôi kéo đến một góc sáng sủa, trên tay còn bưng hai ly rượu đỏ.

Hôm nay thái độ Đồng Lôi rất khác thường, mặc một bộ dạ phục thuần đen, chỉ dính thêm chút đồ trang trí ở vạt váy. Cách ăn mặc sang trọng như thế làm Tại Trung thiếu chút nữa không nhận ra. Cậu trêu ghẹo, “Ha ha, Đồng Lôi đại nhân, hôm nay ngài cải tà quy chính rồi sao?”

“Đồ ngốc! Đồ của ta là mẫu mới nhất của Prada năm nay đó! Mấy thứ dong chi tục phẩn (aka thấp kém, tầm thường) kia sao có thể so được với tôi!”

Tại Trung bĩu môi, nghĩ, *mình thấy cũng đều giống nhau cả mà!*

“Đúng rồi, hôm nay hoa hồ điệp kia sao không dán dính lấy Duẩn Hạo nữa?” Đồng Lôi nhìn Lâm Khả Khả đang nói chuyện với người khác không xa, “Tôi thấy cô ta tám phần mười là cảm thấy mình không còn hi vọng gì nữa nên mới buông tay a.”

Tại Trung không trả lời, kéo Đồng Lôi muốn cô đi tìm Xương Mân, “Tôi còn bận việc, vốn hôm nay đã không có đủ người rồi! Tự bà chơi đi.”

Về mặt Đồng Lôi không tình nguyện bị đuổi đi.

Tại Trung bưng một mâm điểm tâm lớn từ nhà bếp đi ra, sắp xếp gọn gàng rồi lại vội vàng trở về bưng rượu.

Duẩn Hạo đã thoát được đám người kia, giữ chặt lấy cậu, “Sao người lại vội vàng thế này?”

“Mọi người đều bề bộn nhiều việc a...” Tại Trung lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt dao động, đánh giá Duẩn Hạo một lúc, mặt đỏ bừng, “Ta đi làm việc đã.”

“Sau khi kết thúc...” Duẩn Hạo dừng một chút, “Đừng quên đến cạnh bể bơi chờ ta!”

“...Biết rồi!” Tại Trung đưa lưng về phía Duẩn Hạo khoát tay, làm bộ như chẳng quan trọng gì. Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ đến như muốn trào cả máu.

Duẩn Hạo nhúc nhích, chớp mắt lại hòa vào đám đông.

Tất cả diễn biến đó đều bị thu vào đôi mắt xinh đẹp mà tràn ngập địch ý.

“Hey! Tiểu gia phó (người làm/người giúp việc)! ”

Lâm Khả Khả chỉ cao khí ngang (ngang ngược/hất hàm) nhìn Tại Trung, cầm một ly đồ uống đi tới. Tại Trung âm thầm cảm cáo chính mình, không được xung đột gì với cô ta trong hôm nay; sau đó mỉm cười nhìn lại, “Xin hỏi, có chuyện gì sao?”

“Tôi không thích này ly này, đổi cho tôi ly khác.” Cô ném ly lên khay rượu Tại Trung quả đang bưng, làm nước trái cây bắn tung tóe lên cổ áo cậu.

Tại Trung mặt nhăn mày nhú, xoay người đưa cho cô một ly nước chanh khác, “Thỉnh chậm dùng.”

“Thật là có giáo dục, tôi rất vừa lòng.” Lâm Khả Khả cười lạnh nói, “Kỳ thật tôi cũng không muốn làm khó dễ cậu, tôi cũng không phải người hẹp hòi như vậy, cậu cũng đừng nghĩ rằng tôi vì Duẩn Hạo... Tại Trung, tôi không chịu nổi thứ tôi muốn lại thuộc về người khác, bất kể là thứ gì.”

“Vậy là cô vẫn để ý đến Duẩn Hạo.” Tại Trung nhất thời không nhịn nổi, phản bác lại.

Lâm Khả Khả lắc đầu, nói, “Tùy cậu nghĩ thế nào cũng được; dù sao từ nhỏ đến giờ chuyện gì tôi muốn cũng có được cả; cho dù có không được thì tôi cũng không để cho một kẻ tầm thường như thế.”

Tại Trung cắn môi, không lên tiếng.

“Sao lại không nói gì? Không phải cậu ăn nói tốt lắm sao? Tư thế cãi nhau khi trước của cậu đâu rồi?”

Đồng Lôi đại nhân... Nhanh chút tới cứu cứu tôi đi... Tại Trung gào thét trong lòng.

“Hôm nay tôi muốn nói rõ ràng với cậu, là những điều ngày đó tôi chưa kịp nói. Tại Trung, tôi hi vọng cậu nên nghĩ cho Duẩn Hạo một chút. Cậu nhìn xem,” Cô xoay người, để Tại Trung nhìn oanh oanh yển yển (ồn ào náo nhiệt) phía sau cậu, “Đây mới là thế giới của Trịnh Duẩn Hạo, mà cậu thì vĩnh viễn không bao giờ có thể tới được.”

Tại Trung kinh ngạc nhìn cái thế giới xinh đẹp mà hư ảo kia, há miệng thở dốc.

“Tôi nhất định sẽ vào vai một nhân vật phá đám, nhưng tôi cảm thấy rất đáng giá; vì tốt cho cậu, tốt nhất cậu nên rời khỏi Duẩn Hạo. Tôi biết tâm tư của hai người, biết rất rõ.”

“... Thực xin lỗi, tôi còn phải làm việc.” Tại Trung có chút sợ hãi muốn bỏ chạy, lại bị Lâm Khả Khả giữ lại.

“Tôi sẽ không nói cho người khác biết quan hệ của hai người, trừ khi cậu dám mặt dày không đi.” Lâm Khả Khả âm trầm cười cười, nước chanh cô đang cầm trong tay đã đổ hết vào bộ váy dài sang quý, “Để tôi giúp cậu vậy.”

49. Chương 49: Make A Pain 1

Một tiếng thét chói tai thu hút sự chú ý của mọi người.

Tại Trung khó tin nhìn Lâm Khả Khả. Một giây trước đó cô ta còn đang mỉm cười, giây tiếp theo lại là bộ dạng lê hoa đái vũ (khóc lóc thảm thương).

“Phát sinh chuyện gì?!” Người tới đầu tiên là Xương Mân và ba ba Lâm Khả Khả. Xương Mân cau mày đánh giá Lâm Khả Khả một phen, lại nhìn về phía Tại Trung. Y nhanh chóng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

“Cậu ta... Con chỉ muốn cậu ta đổi một ly khác cho con, cậu ta lại hất cả ly nước vào váy con!” Lâm Khả Khả rúc vào trong lòng ba ba mình, thổn thức khóc lóc kể lể.

Trịnh phu nhân vội vàng tới, “Chuyện gì vậy?!”

Tại Trung đến tận lúc này mới có phản ứng, xấu hổ cúi đầu xuống.

Cậu không muốn Trịnh phu nhân thất vọng với mình, lại càng không muốn làm hỏng bữa tiệc tối nay.

Xương Mân nói nhỏ bên tai Trịnh phu nhân vài câu, sắc mặt Trịnh phu nhân lập tức trầm xuống. Bà che trước người Tại Trung, thân nhiên nói, “Lâm tiểu thư, hà tất phải chuyện bé xé ra to làm gì, chỉ là một ly nước trái cây thôi ấy mà.”

“... Một ly nước trái cây?! Bộ y phục này của ta bao nhiêu tiền có biết không?” Lâm Khả Khả không thuận theo bà mà buông tha cho Tại Trung.

“Bộ này chúng tôi sẽ đền lại cho tiểu thư, tôi nghĩ chắc nó cũng không quý giá đến mức Trịnh gia ta không đền nổi đấy chứ.” Trịnh phu nhân hiển nhiên không có hứng thú đối phó với Lâm Khả Khả. Bà gật đầu với Tại Trung, ý bảo cậu cứ nhìn trước đã.

“Bác gái, y phục này là do người làm làm sơ, sao lại để bác bồi thường được chứ?” Lâm Khả Khả lau lau nước mắt, tỏ vẻ như mình thông tình đạt lý.

Xương Mân “Thiết” một tiếng, nắm chặt tay lại.

“Cô nói gì?! Ai là người làm?! Lâm Khả Khả, đừng nói chuyện khó nghe như vậy!” Tuấn Tú kéo Duẫn Hạo chen vào đám người, thẹn quá hóa giận kêu to.

Mà Tại Trung vẫn một mực cúi đầu. Không giải thích, cũng không phản kháng, giống hệt một con rối gỗ không biết nhúc nhích.

Duẫn Hạo một tay kéo Tại Trung về sau mình, tức giận nhìn chằm chằm Lâm Khả Khả, cắn răng hỏi, “Lâm Khả Khả, cô muốn làm gì?”

“Duẫn Hạo!” Thanh âm của Trịnh tiên sinh đột nhiên truyền đến, mọi người tự giác nhường một con đường cho ông vào. Ông đi về phía trước, “Con đừng nhúng tay.”

“Ba! Rõ ràng là cô ta cố ý gây sự trước, Tại Trung tuyệt đối sẽ không làm như vậy!” Duẫn Hạo xoay người rống lớn với Lâm Khả Khả, “Tôi đã nói cô an phận chút đi, cô lại cố ý làm vậy!”

Tuấn Tú dùng sức gật đầu, “Đúng đúng! Thần kinh a!”

“Duẫn Hạo, sao cậu có thể nói Khả Khả như vậy?” Lâm phụ (cha Lâm, cách gọi thông thường của cha ai đó) hiển nhiên đang bất mãn, “Trịnh tiên sinh, chuyện này không thể bỏ qua như vậy được, chúng tôi không thể chịu nhục như thế được!”

Tại Trung cắn môi, cuối cùng cắt một nhát vào tim, cúi người xuống, “Thực xin lỗi!”

“Tại Trung!” Duẫn Hạo khó tin nhìn cậu, nắm lấy áo kéo cậu lên, lửa giận bùng nổ như một con sư tử đang tức giận. Những người xung quanh sợ đến mức không dám thở mạnh, nhưng trong mắt Tại Trung nhưng không chút sợ hãi.

“Chỉ cần xin lỗi là được sao?” Lâm Khả Khả cao ngạo chống hông, lắc nhai, “Cậu ta không biết quy củ, chỉ là một hạ nhân (người làm) nho nhỏ cũng dám ngông cuồng.”

“Cô!”

“Duẩn Hạo! Con tránh qua một bên, có nghe không?!” Trịnh tiên sinh lần này thật sự phát hỏa, lạnh lùng nói, “Chuyện này ba sẽ xử lý, không tới phiên con nhúng tay!”

Tại Trung thấy Duẩn Hạo còn muốn phản bác, nhanh chóng kéo lấy tay hắn, thấp giọng cầu xin, “Duẩn Hạo, Duẩn Hạo... Xin người, đừng âm ỉ nữa... Đừng làm hỏng bữa tiệc này...”

“Còn tiệc tùng gì nữa?! Con nhỏ kia đã làm hỏng tất cả rồi!”

Trịnh phu nhân nhíu chặt mày, chán ghét nhìn thẳng vào hai cha con nhà Lâm thị, lạnh giọng hỏi, “Hai người muốn thế nào mới chịu bỏ qua?”

“Tôi muốn Trịnh gia đuổi cậu ta.” Lâm Khả Khả chỉ vào mũi Tại Trung, trầm đĩnh tiệt thiết nói (nói chắc như đinh đóng cột).

Duẩn Hạo cười lạnh một tiếng, kéo Tại Trung rời khỏi, lại bị Trịnh tiên sinh đưa tay ngăn lại. Ông đã cực kì bức bối với kiểu phân tranh không quan trọng này, thản nhiên nói, “Vậy thì làm theo tiểu thư đây nói, đuổi cậu ta đi.”

Duẩn Hạo dừng bước, tay Tại Trung run run trong lòng bàn tay hắn.

“Lão công!” Trịnh phu nhân khó tin nhìn chồng mình, hô to một tiếng.

“Con không đồng ý! Ba, con quyết không để ba đuổi Tại Trung! Ngay từ đầu chính Lâm Khả Khả là người bày trò quỷ, ba đừng để cô ta lừa bịp.”

“Duẩn Hạo, Tại Trung chỉ là một người làm mà thôi.” Trịnh tiên sinh bình tĩnh nói.

“Cậu ấy không phải.” Duẩn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi đáp, “Con thay cậu ấy xin lỗi là được chứ gì!”

Duẩn Hạo chậm rãi đi đến trước mặt Lâm phụ, hơi cúi đầu, “Lâm tiên sinh, cháu thực có lỗi vì vừa rồi đã xúc động như vậy. Nhưng Tại Trung đã biết lỗi rồi, hưởng hồ đêm nay còn là Giáng Sinh nữa, nên dừng lại ở đây thôi.”

Có lẽ là nể mặt mũi Trịnh gia nên Lâm phụ chỉ ho nhẹ một tiếng, nói, “Nếu cậu đã nói vậy thì không còn cách nào nữa, coi như chuyện này cho qua vậy.”

“Ba ba!” Lâm Khả Khả kinh ngạc hét to.

“Được rồi Khả Khả! Còn ra thể thống gì nữa!” Lâm phụ quát lớn.

Lâm Khả Khả ác độc nhìn chằm chằm Tại Trung, dùng sức trừng cậu.

Trịnh phu nhân nhìn nhìn, chậm rãi nở nụ cười nhiệt tình đưa Lâm Khả Khả đi, “Không sao nữa rồi. Có lạnh không? Đến đây, bác đưa cháu đi đổi bộ khác... Cho cháu bộ trang sức đẹp khác nhé...”

Lúc này mọi người mới dần tản đi.

Xương Mân buồn bực nhìn xung quanh. *Quái lạ, Đồng Lô chạy đi đâu rồi?*

50. Chương 50: Make A Pain 2

Tại Trung như vừa bị cực hình, mồ hôi đầy đầu, nhưng mãi vẫn không dám ngẩng đầu lên. Cậu biết biểu tình bây giờ của mình, tuy trong trận chiến đó cậu đã thắng, nhưng đồng thời cũng mất đi lòng tôn nghiêm.

Kỳ thật cậu cũng có thể liều lĩnh đại náo một trận với Lâm Khả Khả, nhưng đây là phong cách của Tại Trung cậu sao? Vả lại hôm nay còn là ngày đặc biệt đối với Trịnh gia, Trịnh gia lại có ân với cậu, cho nên cậu cũng không muốn phá hoại buổi tiệc này. Vừa rồi coi như là tai họa đi, nhưng nó đã cướp sạch những thứ cậu có, làm cậu sức cùng lực kiệt, vậy mà đó chỉ là Lâm Khả Khả nâng tay làm đổ ly trà mà thôi. Rốt cuộc là thứ gì làm cậu phải nhục nhã như thế? Chính cậu cũng không dám nghĩ.

Duẩn Hạo dùng sức nâng cằm Tại Trung lên, như muốn cậu phải ngẩng đầu. Trịnh tiên sinh lại trầm giọng nói, “Tiểu Trung, về sau phải chú ý nhiều một chút.”

Tại Trung ngẩng đầu, ngơ ngàng nhìn ông.

“Dù sao bây giờ cậu vẫn đang làm việc ở nhà ta,” Trịnh tiên sinh cũng không nói gì như vậy rõ ràng, “Hi vọng cậu có thể giữ đúng mực, biết mình nên và không nên làm gì.”

“Ba! Hôm nay rõ ràng không phải lỗi của Tại Trung!” Duẩn Hạo vội vàng biện giải.

“Còn con nữa, Duẩn Hạo. Con không còn là một đứa nhóc nữa rồi, biểu hiện hôm nay của con làm ba rất thất vọng.” Trịnh tiên sinh lãnh đạm nói xong, lại đem ánh mắt chuyển hướng đến Tại Trung, “Tiểu Trung, cậu hiểu được ý ta không?”

“... Cháu hiểu.”

“Được rồi, cháu vào đi, sẽ có người đón cháu, bác còn phải đi tiếp khách, đi trước!” Trịnh phu nhân tươi cười đẩy mạnh Lâm Khả Khả vào cửa, cùng Tuấn Tú đóng chặt cửa lại.

Lâm Khả Khả cảm thấy kỳ quái, còn chưa kịp hỏi đã thấy Đồng Lôi mang nụ cười lạnh từ trên cầu thang đi xuống. Trong tay cô còn cầm một cái máy DV (máy quay phim).

“Cô, cô muốn làm gì...” Lâm Khả Khả có hơi hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

“Tôi? Tôi có làm gì đâu... Đến giúp cô thay đồ thôi mà.” Đồng Lôi quay màn hình đến mặt Lâm Khả Khả, tiếc nuối lắc lắc đầu, “Thật sự là khó coi a, cô thế này... Sớm biết tôi cũng chẳng cần phải trang điểm cho mình làm gì, thật là phí công.” Nói xong cô đặt DV lên bàn trà, thừa dịp cô ta còn chưa kịp chuẩn bị đã xông đến, nhấn Lâm Khả Khả đang thét chói tai xuống ghế.

“Buông tay!... Đồng Lôi, cô muốn làm gì?...”

Khí lực của Đồng Lôi rất lớn, một cái tát giáng xuống mặt Lâm Khả Khả, làm cô ta lập tức im lặng.

“Hừ, cũng có lúc cô luống cuống sao?! Vậy có nghĩ đến tâm trạng của Tại Trung khi bị cô làm khó dễ không hả? Lâm Khả Khả, cô có tùy hứng hay điều ngoa gì cũng phải có mức độ thôi. Cô làm Tại Trung phải xấu mặt trước mọi người, bắt ba ba Duẩn Hạo phải đuổi cậu ấy đi, cái đó ích lợi gì cho cô? Làm vậy cô có thể có được Duẩn Hạo chắc? Ngủ ngốc!”

Đồng Lôi vừa nói vừa lấy dây thừng trói chặt Lâm Khả Khả lại, thuận tay nâng cằm cô ta lên, “Ngoan ngoan một chút cho tôi!”

“Buông!! Đồng Lôi! Tôi sẽ báo cảnh sát đó!!”

“Cô báo a...” Đồng Lôi nhàn nhã lấy dv nhắm ngay vào cô ta, “Tôi được ghi lại bộ dáng xấu xí nhất của cô rồi chỉ cần cô dám phản kháng, tôi sẽ tung lên cho mọi người đều thấy.”

“Cô...”

“Có phải thấy mình thảm hại rồi không? Cho dù cô có trăm phương ngàn kế tìm cách thì bọn tôi vẫn tin Tại Trung – mà thực tế thì chả ai tin cô cả. Cô vừa lòng chưa?” Đồng Lôi quay lại cái đầu rồi bụ của cô ta, “Rốt cuộc Tại Trung chọc tới cô khi nào mà cô lại hung dữ như thế?”

Lâm Khả Khả vừa giận vừa sợ, nức nở quát lên, “Bởi vì y thích Duẩn Hạo! Bởi vì Duẩn Hạo cũng thích y!!”

Đồng Lôi mở to hai mắt nhìn.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục đến tận mười một rưỡi, mà Duẩn Hạo lại hẹn với Tại Trung phải gặp ở hoa viên lúc mười hai giờ.

Sự việc vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng mọi người, nhưng bởi họ đã phát hiện ra mặt thô bạo của hắn nên cũng có người kín đáo phê bình. Xương Mân vẫn theo bên cạnh Tại Trung tới tít lui lui; Tại Trung không nói gì, Xương Mân cũng không hỏi; y biết bây giờ Tại Trung muốn yên tĩnh một chút, nhưng có lẽ cậu ta cũng muốn nhìn thấy những gương mặt quen thuộc.

Ánh mắt Tại Trung đã khác lúc trước, nhưng khác thế nào thì y lạ biết nói sao.

Trời dần về khuya, bữa tiệc cũng chấm dứt trong khung cảnh xa hoa và không khí hòa hợp.

Tại Trung trở lại trên lầu, đưa tay tháo nơ, cởi áo sơ mi và quần dài, thay thật một bộ y phục mùa đông thật dày. Nhìn đồng hồ, thấy đã mười một giờ bốn lăm.

Cậu xuống lầu, đi về phía hoa viên.

Cậu có thể đoán được Duẩn Hạo sẽ nói gì với mình, bởi cậu có thể cảm giác được từ việc hắn bảo vệ mình vừa rồi, thậm chí còn không sợ cãi lại ba ba hắn nữa. Cậu rất vui. Bởi cậu chưa bao giờ nghĩ rằng phần tâm ý này của mình đã không trao lầm cho hắn, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Duẩn Hạo cũng quan tâm đến mình như vậy.

Mỗi một nụ cười, mỗi lần tiếp xúc, tuy nhỏ bé nhưng lại làm Tại Trung khắc sâu trong lòng mình. *Đây là tình yêu sao? Tuy rất trúc trúc nhưng lại tràn ngập nhiệt tình.*

Lần đầu tiên thích người ta, lại là con trai, hơn nữa lại là người thân với mình như hình với bóng.

Trên đoạn đường ngắn như vậy mà Tại Trung thử nhớ lại tất cả những chuyện mình và Duẩn Hạo đã từng trải qua, cậu cảm thấy thật hạnh phúc, hoàn toàn quên đi khoảng cách giữa hai người.

Nhưng bây giờ cậu đã lớn, không thể đơn thuần như trước đây nữa.

Lời nói của Trịnh tiên sinh như vẫn vang lên bên tai.

“Mười hai điểm chính, công chúa Tại Trung.”

...

Bên cạnh bể bơi, Duẩn Hạo anh tuấn cao ngất với tây trang xám bạc, cực kỳ giống như vương tử được hưởng tất cả sự ái yêu thương trong những câu chuyện đồng thoại. Tại Trung cúi đầu nhìn mình, chỉ là một cái quần bò đơn giản, chỉ biết cười khổ.

Mười hai giờ, nhưng mình không phải cô bé lọ lem, vĩnh viễn cũng không thể biến thành công chúa. Bởi vậy có phải là mười hai giờ hay không thì có gì quan trọng đâu?

“Cũng biết mặc dày rồi sao?” Duẩn Hạo thản nhiên cười, đưa tay xoa xoa đầu Tại Trung, lại bị cậu né tránh.

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn cậu, “Tại Trung, ta biết người chịu ủy khuất. Nhưng qua hôm nay, tất cả sẽ qua thôi.”

Tại Trung vô lực lắc đầu, nói, “Duẩn Hạo, ta đến là muốn nói với người...”

“Ta thích người!” Thanh âm Duẩn Hạo tựa hồ có chút khấn cấp. Hắn dùng những lời này ngắt lời Tại Trung.

Tại Trung ngẩng đầu.

Tóc Duẩn Hạo được ngọn đèn xa xa làm nổi bật, nhìn vào trong mắt Tại Trung là anh tuấn không gì sánh được.

Vậy là đủ rồi.

51. Chương 51: Make A Pain 3

“Cám ơn người.” Tại Trung vui mừng cười cười, sau đó chủ động dang tay ra ôm lấy Duẩn Hạo.

Cậu nghe được thanh âm tim Duẩn Hạo đập dồn dập, chân thật đến cảm động.

Cảm thấy cánh tay to lớn hữu lực của Duẩn Hạo cũng ôm lại mình, đôi mắt Tại Trung hoe đỏ.

“Thực xin lỗi.”

Thân thể Duẩn Hạo cứng ngắc.

Hắn muốn buông Tại Trung ra, lại bị cậu dùng sức ôm chặt, khắc khoải như vậy, nước mắt Tại Trung cũng rơi xuống.

“Duẩn Hạo, người hãy nghe ta nói... Hãy nghe ta nói.”

Gió lạnh thấu xương tê buốt quét qua mặt Tại Trung, ngay cả tâm cũng đau đớn.

“Ta rất cảm ơn người... Thật sự, ta thực hạnh phúc.”

“Vậy vì sao,” Thanh âm Duẩn Hạo nặng nề, “Ta nghĩ người cũng thích ta.”

“Chúng ta đều đã lớn, có nhiều chuyện sẽ phải thay đổi; ta lại không muốn làm người hủy hoại tất cả của người, người hiểu không?”

Bả vai Duẩn Hạo run lên. Tại Trung dùng chính cảm mình để chống đỡ, nước mắt cũng thấm ướt vai hắn.

“Là ta không có thể bảo vệ người.”

Tại Trung cười, nước mắt trong mắt lệ quang lờ lờ, “Không phải là người sai, chúng ta cũng không sai... Duẩn Hạo, cuộc sống mà người mang đến cho ta có vô số kinh hỉ và vui vẻ, cho nên ta thực hạnh phúc.”

“Ta sẽ cho người càng hạnh phúc hơn!” Duẩn Hạo mạnh mẽ rời khỏi Tại Trung, lại phát hiện mặt cậu đã đầm nước mắt.

Tại Trung nhanh chóng lau mặt, xấu hổ cười, “Vậy là đủ rồi, ta không muốn mình tham lam như vậy. Duẩn Hạo, người biết rõ hơn ta, giữa chúng ta có quá nhiều thứ ngăn trở, chúng ta cách nhau quá xa...”

“Không xa chút nào! Tại Trung, người đừng nói như vậy được không?” Lần đầu tiên Duẩn Hạo lộ ra biểu tình cầu xin.

Tại Trung ghen ngào, “Không phải bởi vì chuyện vừa rồi. Ta chỉ là thấy rõ khoảng cách giữa chúng ta mà thôi, người có thể thích ta, ta rất vui. Dù trước kia người luôn hung dữ... nhưng ta đều có thể cảm nhận được.”

“Tại Trung, đừng làm ta đau lòng như vậy.” Đôi mắt Duẩn Hạo phấp hồng, từng làn hơi trắng thở ra che kín mặt hắn, làm Tại Trung thấy không rõ.

Tại Trung nức nở, liều mạng lắc đầu đầu, “Duẩn Hạo... Con đường của chúng ta không giống nhau, tương lai sau này sẽ càng khác nhau, chẳng lẽ người còn không hiểu sao? Chúng ta đều là con trai! Lại là thiếu gia và người làm... Khi chúng ta được sinh ra đã được định sẵn là hữu duyên vô phận!”

“Biến hết cái gì là ‘thiếu gia và người làm’ đi!” Duẩn Hạo hoàn toàn bạo phát, “Cái gì là ‘hữu duyên vô phận’?! Chỉ cần ta nghĩ thì không thể không chiếm được!!”

Tiếng gầm gừ đột ngột vang lên trong đêm đông vắng lặng.

Tại Trung hít sâu một hơi, dần dần buông bàn tay đang nắm chặt tay Duẩn Hạo ra, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của hắn.

Gương mặt đẹp trai như vậy, chỉ cần để ta mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, thế là đủ rồi.

“Người có thể có thứ người muốn, nhưng xin đừng lấy trên sự thống khổ của người khác.” Tại Trung chậm rãi nói, “Cho tới nay, ta đều là đứa trẻ không tốt, người vẫn luôn hiểu chuyện hơn ta; lần này lại là thanh tỉnh trước... Thừa dịp chúng ta còn chưa lún quá sâu, nên chấm dứt thôi!”

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung chăm chú, khó khăn hỏi, “Nói cho ta biết... Thế nào mới được coi là lún quá sâu? Nếu đã lún sâu vào rồi thì có phải cũng không cần buông tay nữa không?”

Tại Trung cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu, “Thực xin lỗi, ta chưa lún quá sâu.”

Trong nháy mắt, không khí như đóng băng, kể cả đôi tay vốn ấm áp của Duẩn Hạo cũng cứng nhắc.

Tại Trung khó có thể thừa nhận loại áp lực này. Cậu chỉ cảm thấy trái tim như như bị dao nhọn hung ác đâm thủng, bị chính mình đâm thủng. Cậu xoay người chạy về phòng.

“Tại Trung!” Phía sau truyền đến thanh âm có chút bi thương của Duẩn Hạo, “Đây là lần đầu tiên ta thích một người, là lần đầu tiên ta thổ lộ!... Hi vọng sau này ta sẽ không thất bại như thế này nữa! Còn nữa... Ta vẫn luôn biết ta muốn cái gì, chờ người cũng biết thứ người cần, ta vẫn ở chỗ này chờ người!!!”

Nước mắt Tại Trung vỡ òa, không thể ngừng lại.

Cách đó không xa, Tuấn Tú si ngốc nhìn hai người, không biết vì sao, hốc mắt đã ẩm ướt.

52. Chương 52: Make A Pain 4

Trở lại trên lầu, Mỹ Thục đang chờ cậu, trong phòng tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt, là mùi hương mùa thu do chính tay Mỹ Thục làm. Tại Trung bị mùi hương nhuốm đẫm, hai mắt lại ảm ứ, ôm lấy mẹ thương tâm khóc.

Mỹ Thục vừa mở miệng, nhưng thanh âm cũng nghẹn ngào. “Tiểu Trung, mẹ biết vừa rồi con phải chịu khổ... Bé con, đừng khóc.”

“Mẹ, chúng ta rời khỏi nơi này đi...”

Mỹ Thục kinh ngạc vỗ đầu Tại Trung, không đáp lại.

“Con có thể kiếm tiền, mẹ, chúng ta rời khỏi nơi này, đến chỗ khác sống có được không?” Hai mắt Tại Trung sưng đỏ, nhìn mẹ cầu xin, “Con không muốn sống ở đây nữa...”

“Tiểu Trung à...” Mỹ Thục đau lòng, ôm chặt đứa con của mình, thanh âm run run, “Mẹ không muốn rời khỏi nơi này... Mẹ ở đây sống đã mười mấy năm, ngoại trừ nơi này không còn chỗ nào khác tốt cả.”

Lòng Tại Trung lạnh lẽo.

“Tiểu Trung, nếu con muốn rời khỏi đây thì chờ đến khi con lên đại học, con có thể rời đi. Đến lúc đó mẹ sẽ đi với con, được không?”

Tại Trung không nói nữa, cậu chon đầu vào vai mẹ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cậu mệt rồi, hẳn hôm nay thật sự rất mệt mỏi.

Duẩn Hạo nói đúng, tất cả đều đã qua, sáng mai tỉnh lại, cậu sẽ quên đi chua xót và tranh chấp hôm nay, cũng sẽ quên luôn chuyện của mình và Duẩn Hạo.

Sáng hôm sau, mắt Tại Trung sưng phù lên như trái hạnh đào, mang đôi mắt đỏ đến trường làm Xương Mân cũng phải hoảng sợ. Y tìm Đồng Lôi, muốn hỏi xem đêm qua cô đi đâu, nhưng Đồng Lôi lại im lặng khác thường, cũng không thềm liếc tới Xương Mân một cái.

Phản ứng của Đồng Lôi làm Xương Mân bị đả kích rất lớn. Y vừa muốn an ủi Tại Trung, vừa muốn vặn hỏi Đồng Lôi, mà sau đó y lại phát hiện: Duẩn Hạo không đi học.

Đêm qua mọi người thế nào vậy a?

Trước giờ thể dục, mọi người đều đi thay quần áo. Đồng Lô lô Tại Trung ra khỏi phòng học trước, chạy đến phòng thí nghiệm phía sau hoa viên, cũng không chịu cho Xương Mân đi theo. Tại Trung biết Đồng Lô muốn hỏi mình cái gì, nhưng cậu thật sự không có khí lực ứng phó với cô nàng.

Đồng Lô cũng không nóng vội, ngược lại thanh âm của cô chút run run, “Tại Trung, cậu với Duãn Hạo thế nào rồi?”

Tại Trung ngồi trên ghế dài, đầu hơi rũ xuống, trầm giọng nói, “Bà biết rồi còn gì.”

“Các cậu thế nào?!”

“Bọn tôi xong rồi... Không đúng, là thành người xa lạ rồi.”

Từ trước tới giờ, bọn tôi còn chưa bắt đầu nữa mà.

Đồng Lô hít sâu một hơi, ngồi xuống bên cạnh Tại Trung. “Tại Trung, cậu căn bản không coi tôi là bạn.”

Tại Trung kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, lại thấy hai hốc mắt của cô nàng đã hồng hồng.

“Cậu nghĩ bình thường tôi nói chuyện với cậu chỉ là vì nhầm chán sao? Tôi lo cho cậu như vậy, hi vọng cậu có được hạnh phúc, nhưng cậu lại chẳng nói với tôi cái gì cả...”

Tại Trung bị sự yếu đuối của Đồng Lô dọa sợ. Cậu khiếp đảm hô một tiếng, “Đồng Lô...”

“Một mình cậu chịu ủy khuất, tôi còn vì cậu mà chạy đi dạy cho cô ta một bài học... Nhưng chuyện của cậu tôi lại không biết... Tôi đúng là con ngốc mà...”

“Không phải Đồng Lô! Tôi không có ý thế... Thực xin lỗi, bà đừng khóc, đừng khóc...” Tại Trung hoang mang rối loạn lau nước mắt cho Đồng Lô, lòng cậu cũng nhói đau.

Đồng Lô kéo tay cậu, nói, “Tại Trung, cậu không được rời khỏi Duãn Hạo, hai người nhất định phải ở cùng nhau cho bọn họ chóng mặt lên mà nhìn!”

Tại Trung vô lực lắc đầu nói, “Không được, Đồng Lô. Bọn tôi không thể.”

“Các cậu có thể!”

“Bà nhìn thân phận bọn tôi xem có được không?” Tại Trung chậm rãi ôm lấy Đồng Lôi, “Cho tôi mượn vai của cậu một chút, làm ơn...”

Đồng Lôi thông cảm ôm lấy cậu, đột nhiên cảm thấy cậu thực yếu ớt.

“Tôi nghĩ lần đả kích này sẽ rất tốt cho tôi, sẽ giúp tôi quên được hẳn.”

53. Chương 53: Make A Pain 5

“Không được quên!!!”

Hai người bị thanh âm hơi khàn khàn ngắt lời. Tại Trung quay đầu, lại thấy Tuấn Tú thở hổn hển đứng đó.

Tuấn Tú ba bước thành hai bước vọt tới trước mặt Tại Trung, kích động nói, “Tại Trung ca! Anh em thích anh, anh ấy thực sự thích anh! Anh không thể quên anh ấy!”

“Tuấn Tú...” Tại Trung cắn cắn môi, tựa hồ đã hạ quyết tâm, sau đó lộ ra nụ cười làm người ta không thể tưởng tượng nổi, “Anh có cuộc sống của anh, anh muốn làm quen với bạn gái, anh muốn mở lòng.”

“Tại Trung?” Đồng Lôi hoài nghi nhìn cậu.

“Tuấn Tú, sao em lại đến đây?” Tại Trung không để ý đến Đồng Lôi mà thổi bay khẩu tiêu, “Chuyển tới đây học sao?”

Tuấn Tú có chút choáng váng.

Đồng Lôi dùng sức đẩy đầu Tại Trung, “Cậu uống lộn thuốc rồi?”

“Em... Em đến thăm anh...” Tuấn Tú ấp úng nói.

Tại Trung mặt mày hớn hở, “Ha ha, đúng lúc đến tiết thể dục, để anh đưa em đi.”

“Tại Trung! Lão nương muốn tức giận!” Đồng Lôi hét lớn một tiếng.

Tại Trung nhanh chóng che lỗ tai, thở dài một tiếng, “Được rồi được rồi, bà đi học trước đi, tôi muốn tâm sự với Tuấn Tú.”

Đồng Lôi nổi giận đùng đùng đập đầu cậu xong bỏ chạy.

Lúc này Tại Trung mới thu lại nụ cười; biểu tình chân thật của cậu đúng là thái độ quyết tuyệt (dứt khoát/đoạn tuyệt/cắt đứt quan hệ) làm người ta phải ngỡ ngàng.

“Từ hôm nay trở đi, tất cả đã hết rồi, Tuấn Tú. Anh hi vọng có thể có một cái kết, em phải giúp anh.”

“Anh em rất thích anh! Như vậy anh cũng không để ý?” Tuấn Tú run giọng hỏi, khó có thể tin nhìn Tại Trung.

“Tuấn Tú, em phải hiểu, anh không thể hủy hoại cậu ấy! Anh cũng muốn mẹ anh được hạnh phúc, cho nên anh không thể!” Tại Trung quay người đi đi, “Tuấn Tú, bọn anh không thể, cho nên...”

“Cái gì không thể?! Em thấy tất cả! Em không đồng ý với anh!”

Tại Trung kinh ngạc nhìn y.

“Tại Trung à, anh em chưa bao giờ thích một ai... Anh hẳn là người hiểu anh ấy nhất mới đúng à! Anh ấy cô độc như vậy...” Tuấn Tú cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống xuống, “Anh ấy rất vất vả mới có lấy được đúng khí...”

Ý Tuấn Tú rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên Duẩn Hạo chủ động giành lấy hạnh phúc cho mình.

Đêm qua, hẳn đã buông bỏ tất cả.

Nhưng lại đổi lấy kết quả như thế này.

Cũng không phải là lỗi của ai cả, Tại Trung biết, cậu cũng là vì muốn tốt cho Duẩn Hạo.

Tại Trung nghẹn ngào hít một hơi, nói, “Tuấn Tú thiếu gia, tôi còn phải đi học.”

Tuấn Tú thiếu gia...

Duẩn Hạo thiếu gia...

54. Chương 54: Make A Pain 6

Tại Trung cố chấp cho rằng, mình có thể tàn nhẫn một lần. Tàn nhẫn với Duẩn Hạo, cũng là tàn nhẫn với chính mình.

Cậu đã làm như vậy.

Tự tôn của cậu, ở cái năm mà ba ba cậu qua đời đã bị mẹ cậu giẫm lên, đó là lần cuối cùng, cậu không thể nhận thêm một lần nữa.. Mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người suốt ruột cho họ, chỉ cần là tốt cho Duẩn Hạo, cậu không thể nói câu hối hận.

Kỳ thật mọi thứ cũng không khó khăn như vậy.

Từng chút từng chút một, hẳn là có thể đoạn tuyệt được thôi.

Chúng ta còn rất trẻ, tương lai còn có nhiều việc phải làm, không thể dừng lại ở đây được.

Ở Trịnh gia, Tại Trung thu liễm tính bướng bỉnh và cố chấp của mình, giống như những người khác, cẩn trọng trong mọi thứ. Ở trong trường học, cậu cũng thật sự học, tích cực tham gia các hoạt động. Vẫn bảo trì tốt mối quan hệ với mọi người xung quanh, vui vẻ thoải mái như cá gặp nước. Không biết lúc đó Lâm Khả Khả và Đồng Lô đã xảy ra chuyện gì, nghe nói Đồng Lô ‘dạy dỗ’ cô ta một chút, sau đó uy hiếp cô ta, bắt cô ta phải hứa rằng không bao giờ xuất hiện trong trường nữa; còn Lâm Khả Khả cũng đã chuyển trường. Cứ như vậy, việc quen nhau của Tại Trung và Duẩn Hạo cũng dần bị quên lãng.

Nhưng sự việc cũng không hoàn toàn như vậy.

Cậu không xưng huynh gọi đệ với nữa, không còn rủ đòi chép bài Duẩn Hạo, cũng không quần lấy Duẩn Hạo như xưa nữa.

Quan hệ của cậu và Duẩn Hạo đã biến thành quan hệ giữa thiếu gia và người làm, lần này là hoàn toàn.

Bởi vì Duẩn Hạo cũng không để ý tới Tại Trung nữa.

Tại Trung dùng phương tiện công cộng để đi học, cho nên mỗi ngày đều phải rời giường trước; có đôi khi dậy muộn, Duẩn Hạo cũng sẽ không liếc cậu một cái, cho cậu đi nhờ xe như trước nữa.

Tại Trung vẫn thường xuyên cho mọi người trong Trịnh gia ăn mấy món mới mình làm được, nhưng Duẩn Hạo cũng không bao giờ tỏ thái độ nữa.

Các hoạt động trong trường, bọn họ chưa từng có cơ hội tham gia cùng nhau.

Mà sau khi về nhà rồi, bọn họ cũng không bao giờ xuất hiện cùng nhau nữa. Tại Trung cũng không đi ra ngoài vào buổi tối nữa, bởi vì cậu sợ thấy Duẩn Hạo ngẩn người trước mộ Đại Thụ sau hoa viên.

Tựa như Tuấn Tú nói, đó là lần đầu tiên Duẩn Hạo mở lòng.

Nhưng Tại Trung lại dùng tay đóng lại cánh cửa đó thay Duẩn Hạo, thậm chí còn không thèm hỏi ý kiến hẳn.

Trịnh phu nhân thấy Duẩn Hạo và Tại Trung vốn thân nhau như người một nhà mà nay lại thành thế này, ngấm ngầm rơi lệ. Bà vẫn luôn cho rằng mình quan tâm đến Tại Trung thì có thể làm đứa trẻ đó quên đi tôn ti, nhưng chính sự yêu thương quá đáng của mình mới làm cậu lựa chọn cách này.

Nếu tất cả không xảy ra, có phải sẽ không đau lòng không?

Tại Trung chưa hề rơi nước mắt, bởi cậu không có thời gian, mỗi ngày cậu đều phải làm rất nhiều việc.

Hơn nữa, không lâu sau, Tại Trung quen nhau với người bạn gái đầu tiên.

55. Chương 55: Make A Dark 1

Bạn gái Tại Trung tên Kim Thái Viện.

Thái Viện có một đôi mắt tuy không lớn nhưng lại trong suốt, tóc dài, cười rộ lên trong thực dụ ngoan.

Cô là ủy viên tuyên truyền của lớp, tính cách hướng nội, bởi vậy thường không thể hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng Tại Trung có mối quan hệ tốt nên luôn giúp cô. Thái Viện hơi khác với các học sinh khác, cô là một trong số không nhiều người trong trường dùng phương tiện công cộng đến trường; sau khi hai người quen nhau thì Tại Trung mua một chiếc xe đạp, mỗi ngày đều đến tận cửa đón cô. Thái Viện thường xuyên làm bữa trưa cho Tại Trung, hai người bàn luận việc nấu ăn rất tâm đắc, có khi còn cùng đến lớp học thêm với nhau.

Đồng Lôi và Xương Mân nhìn thế nào cũng không cảm thấy Thái Viện là mẫu người Tại Trung thích, nhưng hai người họ cũng không phản đối. Chỉ cần Tại Trung vui vẻ là tốt rồi.

Mỗi ngày trôi qua bên Thái Viện rất bình yên, không cần lo có kẻ nào quấy rầy, điều này làm cho Tại Trung có thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi. Thái Viện chưa bao giờ hỏi đông hỏi tây, cô luôn mỉm cười, bộ dáng bao dung.

Tại Trung biết, thứ cô muốn không nhiều, hơn nữa còn là những thứ mình có thể cho.

Như vậy là tốt rồi, cậu cần khôi phục cuộc sống bình thường của mình.

Duẩn Hạo càng ngày càng nhiều việc, ngoại trừ lúc phải đi học thì hẳn cũng không ở trên lớp nữa.

Nhưng có một lần, Thái Viện tìm Tại Trung giúp đỡ, gặp Duẩn Hạo ở cửa, cô có chào hỏi hẳn, nhưng hẳn lại không để ý đến.

Duẩn Hạo chưa bao giờ cư xử với người khác như vậy, nhưng hẳn lại coi như không thấy sự tồn tại của Thái Viện.

Tại Trung nhìn thấy, nhưng cậu lại sợ hãi trốn trong góc, không dám đi ra.

Cậu không biết mình ở sợ hãi cái gì, chỉ là thấy sợ ánh mắt của Duẩn Hạo.

Cái ánh mắt lạnh lùng, không có tiêu điểm gì.

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt ấy, Tại Trung đều phát giác thì ra cố gắng của mình chẳng có tí tác dụng nào.

Nhà Thái Viện kinh doanh một cửa hàng bán hoa nhỏ. Từ cửa hàng đi ra phải qua một đoạn đường rất tối. Chỉ cần cùng cô về muộn một chút là Tại Trung đều đưa cô về nhà. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Thái Viện nói buổi tối uống nhiều, vì thế hai người dắt xe đạp, im lặng đi vào ngõ nhỏ.

Đề tài mà hai người nói luôn chỉ có vài thứ, nhưng cũng đủ để đi hết đoạn đường này. Trước kia khi còn ở chung với Duẩn Hạo, cậu nói luôn mồm, cái gì cũng có thể nói, tuy Duẩn Hạo rất ít đáp lại nhưng làm Tại Trung vui vẻ. Cảm giác khi đó rõ ràng như vậy, hoàn toàn đối lập với hiện tại, làm tâm tình cậu có chút thất vọng.

Cách đó không xa, dưới đèn đường có mấy thân ảnh lay động.

Năm sáu tên có dáng vẻ lưu manh vây quanh đó hút thuốc, cười đùa toàn những lời thô tục khó nghe.

Thái Viện có chút sợ hãi, theo bản năng nhích lại sát bên cạnh Tại Trung.

“Hắc, bé con!”

Thái Viện sợ tới mức mím chặt môi, tay kéo kéo áo Tại Trung.

Tại Trung chán ghét trừng mắt liếc bọn chúng, ý bảo Thái Viện ngồi lên xe đạp.

“Đừng đi a... Chẳng lẽ còn trách chúng tao quấy rầy bọn mày hẹn hò? Tối nay...” Một tên môi có xỏ đinh bước lại gần, mấy tên phía sau dàn hàng, chặn đường hai người.

“Tại Trung...” Thanh âm Thái Viện run rẩy.

Tại Trung cắn chặt răng, giữ chặt tay cô. “Cút ngay!”

“U... Nhãi con như mày thật cứng miệng a...” Thấy thái độ Tại Trung cứng rắn, tên kia nổi giận, xông tới, “Lấy hết mấy thứ đáng giá trên người ra đây, bằng không bọn mày sẽ khó coi lắm đấy!”

Trong thoáng chốc, Tại Trung bỗng nhiên nhớ tới, thật lâu trước kia, cậu và Duẫn Hạo cũng gặp phải trường hợp này. Lúc ấy Duẫn Hạo không nói hai lời đã che trước mặt cậu, đánh đám kia phải chạy làng. Khung cảnh lại thay đổi đến bây giờ.

Hôm nay, cậu phải bảo vệ Thái Viện.

“Cậu nhanh chạy đi.” Tại Trung nhỏ giọng nói.

Thái Viện hiển nhiên còn chưa hiểu, “... Cái gì?”

“Tớ không sao, cậu chạy nhanh lên, nghe lời.”

.....

56. Chương 56: Make A Dark 2

Cửa đột nhiên bị đẩy mạnh, cách! một tiếng, Duẫn Hạo mặt nhăn nhú mày, khoác áo ngủ đi đến cạnh cửa.

“Anh! Dì Mỹ Thực ở dưới lầu... Cô nói... Tại Trung ca anh ấy...”

Trong bệnh viện tràn ngập mùi gay mũi của thuốc khử trùng, khiến tóc gáy người ta cũng phải dựng đứng. Bốn người xông vào cửa, hai bà mẹ đang lo lắng cùng hai đứa con trai trẻ tuổi.

Tại Trung nằm trong phòng bệnh, trên mặt trên người nhiều chỗ bị tổn thương, hô hấp khó khăn. Khi Thái Viện đưa cảnh sát tới, đám kia đã chạy hết, chỉ còn lại Tại Trung đang hấp hối. Lúc ấy Tại Trung nằm trên mặt đất cuộn tròn người lại, tay trái được tay phải ôm chặt.

“... Là cậu ấy bảo cháu đi... Cháu đi báo cảnh sát, chỉ đi có một lúc mà cậu ấy đã...”

Thái Viện khóc không thành tiếng kéo tay Mỹ Thực, kể việc mà mình vừa trải qua. Trịnh phu nhân nghe xong liền đi tìm bác sĩ điều trị, cứng rắn muốn bọn họ đưa Tại Trung đến phòng đặc biệt, tất cả đều phải là thứ tốt nhất.

Duẩn Hạo vẫn mím chặt môi, nhìn không ra hẳn có biểu tình gì.

Lúc Tại Trung tỉnh lại, người đầu tiên cậu thấy là mẹ, người thứ hai chính là Duẩn Hạo. Cả người cậu đều đau, đôi mắt lại sưng phù. Tại Trung thực áy náy, vừa định xin lỗi, đã bị Trịnh phu nhân vừa vọt vào ôm lấy.

“Tiểu Trung!!! Con hù chết ta rồi!!!”

Tuấn Tú đi đến bên cạnh Duẩn Hạo, cười hỏi, “Anh, thế này thì anh không lo nữa rồi chứ?”

Biểu tình Duẩn Hạo cứng ngắc, Tại Trung lại rõ ràng nghe thấy những lời đó.

“Sau này đừng về trễ thế nữa! Có nghe không?! Con xem con thành cái gì rồi!” Trịnh phu nhân lo lắng nói.

Tại Trung kinh ngạc nhìn mọi người, nỗi lòng phức tạp làm cậu khó có thể mở miệng.

Duẩn Hạo đang nhìn cậu, cậu lại không biết nên nói với hắn thế nào.

Tại Trung theo bản năng nhìn tay trái của mình. May mắn, nhẫn vẫn còn ở đây. Cậu không tự chủ được lộ ra nụ cười, nhưng hành động đó lại làm Trịnh phu nhân sợ hãi. Bà cứ nằng nặc đòi Tại Trung phải đi chụp CT, kiểm tra lại não cho chắc ăn.

Ý thức Tại Trung ngay lúc đó rất thanh tỉnh. Tuy cậu bị một đám người đâm đâm đá đá, nhưng cậu cũng không sợ chút nào.

Duẩn Hạo đã nói, tính tình của cậu rất táo bạo, dễ bị kích động, bởi vậy thường xuyên phải chịu thiệt. Nhưng lớn như vậy rồi mà Tại Trung chưa bao giờ vướng phải rắc rối. Bởi vì bên cạnh cậu vẫn luôn có Duẩn Hạo bảo hộ, bất luận là phiền toái gì thì đều đã có Duẩn Hạo thay cậu giải quyết.

Lúc này Tại Trung mới phát hiện điểm này.

Hơn nữa cậu biết rõ, sau này, loại bảo vệ như thế sẽ không có nữa.

Mà sự lo lắng của Duẩn Hạo như bây giờ, có lẽ chỉ một thời gian nữa là không thể nhìn thấy được nữa rồi.

Trong lúc Tại Trung dưỡng thương, Thái Viện luôn luôn ở bên cạnh cậu, cẩn thận chăm sóc, có vài lần còn đưa thuốc bổ từ nhà mình đến. Thái Viện biết quan hệ giữa Duẩn Hạo và Tại Trung, nhưng cô không biết vì sao quan hệ bọn họ lại bẽ tắc như vậy, rõ ràng quan hệ giữa nhị thiếu gia và Tại Trung tốt lắm mà. Hơn nữa Duẩn Hạo lại đối xử với Thái Viện lạnh như băng, như chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô lấy một lần.

Hôm nay, tiễn Thái Viện ra về rồi, Tại Trung lười biếng ưỡn thắt lưng dưới ánh mặt trời; nhưng động tác này lại làm cậu đau buốt cả xương sườn.

“Đau đau đau...” Tại Trung nghẹn ngào, vội vàng lấy tay đỡ lưng.

Một đôi tay to hữu lực nâng thắt lưng cậu lên. Tại Trung chỉ cảm thấy máu cả người mình như muốn chảy ngược. Cậu ngây ngốc để Duẩn Hạo đỡ mình ngồi xuống ghế bành, sau đó trợn mắt nhìn. Cậu thề là mình không hề biết Duẩn Hạo ở ngay sau mình, bằng không cậu tuyệt đối sẽ không lớn tiếng kêu đau như vậy, bởi vì hôm qua cậu mới tuyên bố mình đã hoàn toàn bình phục trước mặt mọi người. Hơn nữa gần đây cậu không thấy được thân ảnh Duẩn Hạo, vả lại bình thường vào lúc này thì hắn cũng không nhà; không biết hôm nay làm sao lại khéo như vậy.

Duẩn Hạo nhìn nhìn cậu, hỏi, “Vẫn đau?”

Tại Trung lắc đầu, cười gượng nói, “Không đau, vừa rồi là rút gân thôi.”

Duẩn Hạo nhìn chăm chăm tay trái Tại Trung, ngơ ngẩn “Nga” một tiếng, có chút thất thần.

“Duẩn Hạo... Thiếu gia,” Tại Trung dừng một chút, nói, “Di động của ngươi kêu kìa.”

Duẩn Hạo đầu tiên là sửng sốt, lập tức hỏi, “Có cần ta đỡ ngươi đứng lên không?”

Tại Trung lắc đầu. Duẩn Hạo liền lấy điện thoại ra, rời khỏi.

Nhìn bóng dáng Duẩn Hạo bận rộn, trong lòng Tại Trung vừa ngọt ngào vừa chua xót. Đột nhiên rất muốn ôm lấy hắn từ phía sau, nhưng cuối cùng vẫn chỉ thở dài, giống như vô số lần trước, dời tầm mắt mình đi.

Không lâu sau, Tuần Tú nói với Tại Trung đám người kia đã bị bắt, bảo cậu đi nhận diện. Lúc này Tại Trung mới biết được gần đây vì sao Duẩn Hạo vẫn luôn bận rộn. Tuần Tú nói Duẩn Hạo liên hệ rất nhiều

người, mất rất nhiều công sức mới bắt được đám hỗn đản kia, ngụ ý chính là nói cho Tại Trung biết Duẩn Hạo vẫn quan tâm đến cậu.

Nhưng ngay cả một câu cảm ơn Tại Trung cũng không dám nói với Duẩn Hạo. Vì thế cậu chỉ đành an ủi chính mình, Duẩn Hạo giúp mình không phải vì muốn nghe lời cảm ơn của mình. Tuy lương tâm vẫn luôn thấy áy náy nhưng đành phải kìm lại, cho nên...

Thực xin lỗi, Duẩn Hạo, ta rất cảm ơn người.

Tại Trung cười khỏ, mình bây giờ càng ngày càng nhát gan.

57. Chương 57: Make A Dark 3

Lần tái khám cuối cùng đã xác định Tại Trung hoàn toàn bình phục. Trịnh phu nhân đặc biệt chuẩn bị bàn tiệc, Trịnh tiên sinh cũng ở nhà. Kỳ thật Trịnh tiên sinh thấy Duẩn Hạo cùng Tại Trung như vậy, trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng ông cực kì bận rộn, còn chưa đến mức bận tâm về chuyện của bọn nhỏ. Dựa theo kinh nghiệm của ông mà nói, không lâu sau chúng sẽ hòa hảo cả thôi, bởi vì hai đứa còn nhiều mối liên hệ lắm. Thương nhân đều cho rằng, chỉ cần có chút liên hệ thì sau này sẽ vì ích lợi hoặc nguyên nhân gì đó mà sẽ lại hợp tác. Nhưng ông không biết, cho tới bây giờ, mối quan hệ giữa Duẩn Hạo và Tại Trung cũng không phải là lợi dụng hay bị lợi dụng.

Không lâu, lâu, lâu lắm.

Mùa đông đi qua, mùa xuân lại đến.

Rất nhiều câu chuyện đã bắt đầu vào lúc này, nhưng cũng có nhiều câu chuyện lại lấy đây làm điểm kết thúc.

Còn hai năm nữa là bọn họ có thể tốt nghiệp, sau đó sẽ vào những trường đại học khác nhau, càng lúc càng xa nhau.

Không biết khi nào thì bắt đầu, Tại Trung học được cách đếm bấm ngón tay tính từng ngày.

Qua một ngày lại khỏ sở một ngày.

Cậu chưa bao giờ hôn Thái Viện. Cậu biết loại chuyện này phải do con trai chủ động, nhưng cậu không tự thuyết phục chính mình. Hơn nữa mỗi khi cậu hạ quyết tâm muốn vứt bỏ Duẩn Hạo lòng bài mình thì ánh mắt hần lại ả ả hiện hiện trước mặt cậu.

Tại Trung nhớ tới lời mình đã nói trước kia.

“Chỉ cần chưa lún quá sâu là tốt rồi.”

Nhưng cậu đã lún quá sâu rồi.

Sâu, rất sâu, sâu đến nỗi chính mình cũng không cảm nhận được.

Nhưng cũng may Duẩn Hạo nhìn cũng khá tốt, cho nên Tại Trung cậu cũng vui mừng.

Hôm nay, Tại Trung theo đầu bếp đi Xuân Xuyên chọn mua hari sản tươi sống. Đầu bếp nói với Tại Trung: một người đầu bếp giỏi không chỉ là chế biến món ăn, mà còn phải biết cách chọn đồ, như vậy mới có thể biết nguyên liệu mình có có thích hợp để nấu ăn hay không. Tại Trung chăm chú nghe, ghi tạc vào lòng từng chút một.

Cậu đã học được rất nhiều, bởi đây là thứ duy nhất giúp cậu nguôi ngoai.

Sau khi về nhà, Trịnh phu nhân tự mình đến nhà bếp, nói muốn tìm một ít trái cây để ép nước, Tại Trung đưa cho bà ít cà chua, dưa chuột, sau lại tìm được ít chanh. Trịnh phu nhân nhìn Tại Trung bận rộn trước máy ép trái cây, có chút đăm chiêu.

Buổi tối, Tại Trung bị Trịnh phu nhân gọi vào trong biệt thự.

Khi Tại Trung vào nhà, Duẩn Hạo đang ngồi trên sofa xem báo. Vừa nhìn thấy hắn, Duẩn Hạo liền đứng dậy lên lầu.

Trịnh phu nhân gọi hai tiếng không thấy đáp lại, cũng không mở miệng nữa.

“Phu nhân.” Tại Trung gọi.

“Tiểu Trung, sao con và Duẩn Hạo lại thành như vậy... Trước kia hai đứa tốt như vậy mà.” Trịnh phu nhân giữ chặt tay Tại Trung, thương cảm nói, “Hai đứa không nên như vậy.”

“Phu nhân...” Tại Trung nhấp nhấp miệng, nở nụ cười, “Khi đó hai đứa cháu còn nhỏ.”

“Ta đã trách ba ba Duẩn Hạo rồi, cho nên con...”

“Phu nhân, nguyên nhân không phải từ Trịnh tiên sinh. Cháu đã nói không rõ... Dù sao như bây giờ cũng tốt rồi.” Tại Trung bình tĩnh nói.

Trịnh phu nhân giật mình, hỏi, “Bây giờ con tốt lắm sao?”

“... Vâng.”

Trịnh phu nhân thở dài, bất đắc dĩ nở nụ cười, “Quên đi, ta cũng không muốn nhiều chuyện nữa. Tiểu Trung à... Hôm nay ta muốn nói với con một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?”

“Con có muốn sang Pháp du học không?”

58. Chương 58: Make A Dark 4

Trong nhà hàng KFC.

Đồng Lôi dùng sức chọc Xương Mân một cái, Xương Mân bị đau, kêu lên một tiếng, trừng mắt nhìn cô, “Cô làm gì thế hả?”

Đồng Lôi liếc liếc, ý bảo y nhìn Tại Trung.

Tại Trung ngây ngốc ngồi ở đó, cái ống hút đã bị cậu cắn thành cái dạng gì cũng không biết nữa.

Xương Mân lấy trộm ít khoai tây chiên từ phần của Tại Trung bỏ vào phần của mình. Lôi không nói gì, trợn mắt nhìn y.

“Cơ hội tốt như vậy, chắc cậu đang lo hả?” Đồng Lôi hỏi.

Xương Mân liếc cô một cái, “Đừng nói chuyện với y nữa, nào y như ngực cô ấy.”

“Có ý gì?”

“Phát dục bất lương (dậy thì không được aka nào nhỏ như ngực aka nào phẳng như ngực:D).”

“Thẩm Xương Mân!!!”

Tại Trung kinh ngạc nhìn Xương Mân cao những 1m8 bị một đá đập một cái ngã xuống đất.

Đồng Lôi hiển nhiên bị lời nói độc địa của Xương Mân chọc giận, cô kích động trừng mắt nhìn Tại Trung, “Cậu không muốn đi, bởi vì cậu vẫn còn vấn vương Duẫn Hạo, đúng không?!”

Tại Trung lắc đầu, “Không phải.”

“Không phải?! Cậu nghĩ tôi ngu ngốc lắm hả?! Nếu không phải thì vì sao cậu lại ngăn người nhìn nhẵn này giờ? Đồng Lôi chĩa chĩa tay Tại Trung, “Cho tới bây giờ cậu vẫn chưa tháo nó xuống, chính cậu biết rõ là tại sao!”

Tại Trung cúi đầu.

Cậu đưa tay tháo nhẵn ra.

“Được rồi được rồi, tôi sai rồi, được chưa?!” Đồng Lôi thấy ngón tay cậu vì tháo nhẵn mà đỏ ửng, đau lòng nói, “Nhẵn này cậu không tháo được!”

Xương Mân thở dài, nói, “Tại Trung, mày có nghĩ đến cuộc sống sau này không?”

“ ... ”

“Vấn đề giữa mày và Duẫn Hạo giải quyết như vậy thôi hả? Lúc tao và hắn ra ngoài, chưa bao giờ thấy hắn cười – mà chuyện cười của tao rõ ràng là rất buồn cười mà!”

Đồng Lôi vẽ mặt hắc tuyến, “Thẩm Xương Mân, lộn đề rồi.”

Tại Trung úp mặt xuống bàn, “Im đi, tao không muốn nghe!”

Bỗng nhiên có tiếng chuông dễ nghe từ di động phát ra, Tại Trung lấy ra xem, là Thái Viện.

Đồng Lôi cùng Xương Mân hai mặt nhìn nhau.

Tại Trung đáp ứng Thái Viện, đến nhà cô giúp cô trông cửa hàng; vội vàng ăn thêm hai miếng khoai tây rồi rời khỏi đó.

Đồng Lô nhìn Xương Mân, “Xương Mân, cậu có biết cửa hàng nhà Kim Thái Viện ở đâu không?”

“Biết.”

“Tốt, hẹn Duẫn Hạo đến đó đi.”

“... Cô điên rồi hả? Nếu hắn đến đó thì tôi sẽ gả cho cô!” Xương Mân cực độ khinh bỉ.

Trên đường phố Seoul lúc nào cũng phồn hoa rực rỡ, ba người hai cao một thấp tản bộ trên đường.

Người bên trong cùng khí độ bất phàm, anh khí bức người, nhưng diện vô biểu tình (không có biểu hiện gì trên mặt), một người con gái xinh đẹp đi ở giữa, thảnh thơi lại che miệng cười trộm, cậu con trai suất khí ở bên ngoài có vẻ buồn bực.

“Duẫn Hạo, sao hôm nay cậu rảnh rồi vậy a?” Xương Mân vẫn không thể tin được Duẫn Hạo lại để ý tới Đồng Lô.

Duẫn Hạo thản nhiên nói, “Đọc sách mệt rồi, muốn ra ngoài đi dạo.”

Đồng Lô âm thầm huých cho Xương Mân một cái, cười nói, “Tôi không cần cậu gả cho tôi.”

“Tôi tình nguyện xẻ thịt mình cho heo ăn.” Xương Mân nói như trả thù.

“Hai người muốn đến đâu?” Duẫn Hạo hỏi.

Đồng Lô không cần nghĩ ngợi, “Đi Thái...”

“Đi quá xa chúng ta sẽ lười đi,” Xương Mân nhanh chóng chặn lời Đồng Lô, “Nghe nói phía trước có phố mới lập, chúng ta đến đó xem đi.”

Đồng Lô áy náy nhìn Xương Mân.

59. Chương 59: Make A Dark 5

Diện tích cửa hàng bán hoa nhà Thái Viện không lớn, nhưng bố cục hợp lý, vừa phong phú vừa rộng rãi. Thái Viện ở phía sau pha café, Tại Trung chán nản, không mục đích lựa chọn mấy cái CD.

Không khí như vậy rất hòa hợp, Tại Trung thích.

Cậu nói chuyện với Thái Viện về trường học, về điện ảnh, thời gian có thể trôi qua rất nhanh.

Thái Viện hôm nay có chút khác, nhìn qua có vẻ ngượng ngùng hơn bình thường, nhưng cũng không trốn tránh. Cô nhìn rất được, ánh mắt hơi giống Duẩn Hạo, giọng nói êm dịu, rất dễ nghe.

Tại Trung không dám nhìn thẳng vào mắt Thái Viện.

“Thật ra...” Thái Viện như tự hỏi thật lâu, “Chúng ta quen nhau lâu như vậy, nhưng tớ vẫn cảm thấy cậu...”

Tại Trung không ngờ Thái Viện lại đột nhiên nói cái này.

“Thái Viện, tớ...”

“Tớ cảm thấy cậu có chút trốn tránh, nhưng tại sao lại vậy?” Ánh mắt Thái Viện sáng lên, “Tớ không tốt sao?”

“Không, không phải...” Tại Trung nghĩ nghĩ, “Có thể là tính cách của tớ có vẻ buồn tẻ...” Nói xong chính cậu cũng cảm thấy buồn cười, vì thế lại bổ sung một câu, “Tớ nói ở phương diện tình cảm a.”

Thái Viện nhìn cậu, rốt cục lại đem mắt dời về phía khác.

Không khí như ngưng đọng, café dần nguội.

Tại Trung hạ quyết tâm.

Nên từ biệt với tình cảm đối với Duẩn Hạo thôi.

Chắc chắn sẽ bỏ qua được, không phải chỉ là mặt ngoài nữa.

Tại Trung hé môi, kéo tay Thái Viện, nói, “Thái Viện, tớ thực có lỗi, khiến cậu suy nghĩ như vậy. Tớ thích cậu, thật đấy.”

Thái Viện ngượng ngùng cười cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy mắt mát.

“Sau này tớ sẽ học cách làm một người bạn trai đúng nghĩa, hi vọng cậu có thể chờ tớ.”

Mắt Tại Trung đột nhiên liếc qua cửa, thấy ba thân hình cứng nhắc đứng đó.

Xương Mân, Đồng Lôi, còn có... Duẩn Hạo.

“ ... ”

Đột nhiên tạm dừng làm Thái Viện cảm nhận thấy sự dị thường. Cô nhìn ra ngoài cửa, kinh ngạc thốt lên, “Sao các cậu lại đến đây?”

Nếu có thể, Xương Mân thật hi vọng bọn họ đừng tới.

“Mời vào! Tớ đi pha café cho các cậu.” Nói xong Thái Viện liền đi vào. Lúc này ba người mới lần lượt vào cửa hàng.

Tại Trung xấu hổ không biết làm thế nào cho phải. Cậu cười gượng, không nói gì.

“Đừng cười, thật khó xem.” Xương Mân thấp giọng nói một câu.

Duẩn Hạo ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn trong hoa trong cửa hàng.

Không khí thế này, thật đúng là muốn đòi mạng người ta mà!

Thái Viện bưng café đi ra, Duẩn Hạo nhìn Tại Trung.

Tại Trung cắn môi.

“Cô thường trông cửa hàng một mình?”

Tất cả mọi người kinh ngạc, bởi vì câu này là Duẩn Hạo hỏi, hơn nữa là hỏi Thái Viện.

Thái Viện đối với Duẩn Hạo vẫn vừa kính vừa sợ, cho nên khi bị hấn hỏi bất ngờ thế này liền hơi lắp bắp, “Đúng vậy... Mẹ tớ còn phải ở nhà trông em gái tớ.”

“Cô còn có em gái?” Duẩn Hạo lại hỏi.

Thái Viện gật gật đầu.

Xương Mân và Đồng Lôi không dám thở mạnh.

“Vậy Tại Trung hẳn là đã giúp không ít việc a,” Những lời này như chỉ lẩm bẩm, “Chỉ là một cô nhóc con, đúng là cần có người bảo vệ.”

Sau đó Duẩn Hạo cũng không mở miệng thêm lần nào nữa.

Xương Mân và Đồng Lôi âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ dám nhiều chuyện như vậy nữa. Bọn họ rất rõ, tối nay chỉ là ngẫu nhiên gặp, nhưng với tình hình là Duẩn Hạo cố ý chờ Tại Trung về nhà, bọn họ biết chắc chắn sẽ có chuyện.

Đúng, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Đường phố dần lạnh, chỉ còn có vài hàng quán trên đường là còn chút nhân khí. Tại Trung theo sau Duẩn Hạo, cảm thấy vừa hồi hộp lại vừa hưng phấn.

Duẩn Hạo vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm, điều này làm cho Tại Trung nhớ tới cảnh tượng bọn họ cùng nhau về nhà trước kia. Nhưng Duẩn Hạo đã không quay đầu nhìn Tại Trung nữa.

Thỉnh thoảng lại thấy vài người say khướt đi ra từ quán bar bên đường, bụng Tại Trung đột nhiên kêu vang.

Con bà nó, lão tử hôm nay đã bón cho mày vài lần rồi còn gì?! Thế mà mày còn kêu là sao?! Tại Trung hung hăng nhéo mình một cái.

Duẩn Hạo dừng lại, nói, “Đi ăn một chút gì đi.”

“Ta không đói bụng!” Tại Trung lo lắng nói.

Duẩn Hạo nhìn cậu, “Ta đói bụng.” Nói xong đi vào một quán căng vải bạt màu cam.

Chần chừ hồi lâu, Tại Trung mới theo vào.

Mùi hương của món lòng cay và mì lạnh mê hoặc Tại Trung, Tại Trung cũng không quản quy củ gì nữa, ăn uống như lang thôn hổ yết.

“Đồ ăn Kim Thái Viện làm ngon lắm sao?” Thanh âm Duẫn Hạo truyền đến, rất bình tĩnh.

Tại Trung thiếu chút nữa chết nghẹn.

“... Ừ.”

“So với người còn ngon hơn?”

Cái này làm Tại Trung có chút bất ngờ, cậu kinh ngạc hỏi, “Người cảm thấy ta làm đồ ăn ngon hả?”

“... Mì lạnh rồi kìa.”

“Mì vốn đã lạnh rồi.” Tại Trung nói xong liền hối hận, “... Xin lỗi, thiếu gia.”

Không khí hòa hợp vừa rồi lập tức như bị đánh vào hầm băng, Duẫn Hạo dừng đĩa.

Tại Trung đành phải vùi đầu ăn.

“Người thích cô ta sao?” Duẫn Hạo thay đổi đề tài, dường như hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi.

“Thích.” Hồi lâu sau, Tại Trung mới trả lời.

“Yêu đương với con gái, có cảm giác gì?”

Lòng Tại Trung như bị cái gì đó cào một hồi, cậu cắn chặt răng, “Tốt lắm.”

“Thật không?” Duẫn Hạo thản nhiên hỏi, ngẩng đầu, trong mắt là ý giận hờn hiếm thấy, “Xem ra người sống tốt quá, Tại Trung.”

Tay Tại Trung nắm chặt.

“Ta nói rồi, ta sẽ chờ người, nhưng chính tay người đã kết thúc tất cả.”

Hồi lâu sau, lần đầu tiên Duẫn Hạo nói với Tại Trung như vậy. Tại Trung thực sự rất biết ơn đây là lần

đầu tiên, bởi vì nghe những lời đó, tâm của cậu thật sự rất đau.

“Người đã quyết định con đường tương lai của người, như vậy ta không cần đợi người nữa.” Duẩn Hạo nói xong, chậm rãi đứng lên, vén màn rồi rời khỏi quán.

Đây là lần đầu tiên, Duẩn Hạo rời đi mà bỏ lại Tại Trung, một mình.

Tại Trung nhớ lại lúc mình mười tuổi bị thương ở trong núi, Duẩn Hạo công mình, vất vả đi ra ngoài.

Cậu nhớ lúc mình bị cô giáo bắt ở lại, là Duẩn Hạo nói dối, dẫn mình về nhà.

Cậu nhớ tới đêm đông rét lạnh, Duẩn Hạo che trước mình, đánh đuổi đám côn đồ.

Lúc này cậu mới phát giác, Duẩn Hạo có thể đã thật sự bỏ lại mình rồi.

Nhưng cậu vẫn giống trước đây, không có nhiều thời gian để đau lòng, cũng không thể thương tiếc đoạn tình cảm nên sớm chấm dứt này.

60. Chương 60: Make A Dark 6

Tại Trung vẫn không cách nào bắt buộc mình phải thích Thái Viện. Vì thế cậu chia tay cô.

Thái Viện không khóc lóc, mà hôn nhẹ một cái lên mặt cậu, khẽ khàng như đang hôn một đứa trẻ.

Trong lòng Tại Trung cũng vô cùng bi ai.

Thì ra khi trong lòng một người đã có người khác, người không cách nào dùng một người khác thay thế người đó. Đây là chỗ tàn nhẫn nhất của tình yêu. Tại Trung cảm thấy thật may mắn, bởi mình đã hiểu rõ được điều đó, trước khi trưởng thành.

Cuộc sống sau đó đơn giản hơn nhiều. Xuân đi thu đến, một mùa lại tiếp một mùa.

Bọn họ sẽ tốt nghiệp, nhanh thôi.

Mà lời đề nghị của Trịnh phu nhân vẫn luôn làm Tại Trung phải bận tâm suy nghĩ.

Trịnh gia muốn chen chân vào lĩnh vực nhà hàng khách sạn, đang định khai trương một nhà hàng xa hoa ở Pháp. Trịnh phu nhân cảm thấy Tại Trung có thiên phú, cho nên muốn cậu đến Pháp du học, sau đó có thể đến đó điều hành nhà hàng, trở về làm đầu bếp ở đó.

Tại Trung thương lượng với mẹ, mẹ cậu cũng đã đồng ý.

Tại Trung biết rõ, thành tích của mình không thể lên được đại học, mà cậu lại muốn thay đổi cuộc sống của mẹ, cho nên cậu mới ưng thuận đề nghị đó.

Tuấn Tú về Pháp trước, nghe nói thân thể bác cả không tốt lắm. Trước khi đi, y nói với Tại Trung, thật ra y không muốn Tại Trung đến Pháp. Bởi đến đó năm năm thì thật sự cậu và Duẩn Hạo không còn hi vọng nào nữa.

Nhưng Tại Trung hoàn toàn bị những lời này đả động.

Cậu muốn rời đi, thoát khỏi chỗ này.

Vì thế Trịnh phu nhân bắt tay vào làm làm thủ tục xuất ngoại. Bà biết quan hệ giữa hai đứa hiện nay đang bế tắc, đối với bà mà nói, chuyện này cũng làm cho quan hệ giữa hai mẹ con bà cũng bị ngăn cách; cho nên bà muốn để Tại Trung rời đi một thời gian, sau này trở về sẽ không còn như vậy nữa.

Thủ tục tiến hành rất thuận lợi. Nhưng toàn bộ hành trình đều giữ bí mật với Duẩn Hạo.

Mùa thi vào trường đại học lúc nào cũng rét lạnh. Tại Trung và Duẩn Hạo lại ngồi trong xe, chẳng qua bây giờ là Duẩn Hạo ngồi ghế phụ lái, còn Tại Trung và hai bà mẹ ngồi ở phía sau.

Tại Trung không hi vọng gì với kết quả thi vào trường đại học, nhưng Mỹ Thực vẫn tin rằng cậu có thể. Dù sao thì cũng là một năm cuối cùng nữa mà thôi, Tại Trung đành phải cố gắng.

Ngàn dặm vạn dò.

Hai đứa cùng vào trường thi, khi đi ra thì cuộc sống càng thêm khác biệt.

61. Chương 61: Make A Special 1

Khi vé máy bay được nhét vào tay Tại Trung, hốc mắt cậu không hiểu sao lại ảm Ứt. Cậu kinh ngạc chỘp vào tay, như người bị mất phương hướng.

Trình phu nhân kéo tay Tại Trung, nói, “Tiểu Trung, tất cả sẽ tốt cả thôi, lần này không được phép hối hận.”

Tại Trung hoảng hốt nhìn bà, nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Không phải con vẫn luôn muốn cho mẹ hạnh phúc sao? Vài năm nữa là con có thể làm được rồi.” Trình phu nhân sợ Tại Trung do dự, lại giải thích cho cậu nghe.

Tại Trung cắn chặt răng, cúi người một cái thật sâu. “Cám ơn phu nhân.”

Lễ tốt nghiệp, Duẩn Hạo với tư cách là hội trưởng hội học sinh, đứng trên lễ đài đọc diễn văn. Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, không sôi nổi mà thực dễ nghe. Tại Trung lẳng lặng ngồi ở dưới, nhìn hắn mà thấy chói mắt, hốc mắt bất tri bất giác đã ươn Ứt.

Bởi vì cậu biết, thời khắc được nhìn Duẩn Hạo như vậy không còn nhiều nữa.

Trong khoảng thời gian này, bảo ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, nhưng đủ để cho Tại Trung trở nên chín chắn.

Cậu nhìn Duẩn Hạo ngày càng trầm mặc, mà bên người hắn vẫn không có bầu bạn. Tại Trung cũng không quen thêm bạn gái, cứ như vậy làm bạn Duẩn Hạo, yên lặng.

Duẩn Hạo, người sẽ không cô độc.

Tại Trung ngây ngốc cười, cho đến phía dưới vang lên một tràng pháo tay.

Tại Trung hôn mê bất tỉnh.

.....

Lúc tỉnh lại, Tại Trung phát hiện mình đang nằm ở một chỗ vừa quen vừa lạ.

Phòng Duẩn Hạo.

Cậu muốn xuống giường, lại phát hiện bên cạnh có một người đang nằm úp sấp.

Cậu mày, vẻ mặt lo âu.

Nghe thấy động tĩnh, Duẩn Hạo mở mắt, khi đã tỉnh táo lại, hắn đỡ Tại Trung nằm xuống.

“Ta...”

“Người phát sốt, còn đi tham gia lễ tốt nghiệp làm gì?”

Tại Trung xấu hổ cười cười, môi khô nứt, mùi vị ngọt nị.

Duẩn Hạo bưng chén nước, cẩn thận cầm ống hút vào, đưa đến bên cạnh Tại Trung.

Tại Trung uống nước xong, kinh ngạc nhìn Duẩn Hạo, “Vì sao ta lại ở trong phòng của người?”

Duẩn Hạo không trả lời mà là đưa tay áp lên trán cậu, vui mừng nói, “Hạ sốt rồi.”

Hành động ái muội như vậy làm Tại Trung sợ ngây người. Mình không phải đang nằm mơ đấy chứ? Duẩn Hạo luôn lạnh lùng lại đột nhiên ôn nhu như thế, dù là ai cũng không tiếp thu được a!

“Đói? Ta đưa điểm tâm lên nhé?” Duẩn Hạo nhìn giờ, đứng lên.

“Ta muốn về.” Tại Trung không được tự nhiên nói, “Ta không muốn lây bệnh cho người.”

Duẩn Hạo thản nhiên nói, “Hôm nay trong nhà không có ai cả, mẹ ta mang mọi người lên núi bái phật rồi, cả nhà chỉ còn lại hai người chúng ta thôi.”

Tại Trung có chút mơ hồ, “Mẹ ta cũng đi?”

“Ừ, đi rồi.”

“...”

“Người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ gọi người dậy ăn cơm tối.” Duẩn Hạo sủng nịch vỗ vỗ đầu Tại

Trung, đi ra ngoài.

62. Chương 62: Make A Special 2

Lần nữa tình lại, trời đã tối đen.

Bởi vì ngủ được khá nhiều nên tinh thần Tại Trung khôi phục không ít. Mùi đồ ăn thơm ngào ngạt quanh quần trong phòng, như âm nhạc khiến người ta phải say mê. Cậu nhẹ nhàng xuống giường, mở cánh cửa phòng ngủ ra.

Dưới lầu, Duẩn Hạo đang bận rộn giữa bàn ăn.

Tại Trung tập trung nhìn, thấy trên bàn cơm đã bày đầy thức ăn tinh mỹ, giống hệt như lúc mấy người làm chuẩn bị. Trong bình thủy tinh đã cắm hoa tươi, kiêu diễm ướt át. Mùi hoa hòa lẫn mùi thơm của thức ăn làm Tại Trung thêm nhỏ dãi ba thước. Cậu không kìm được mà nuốt nuốt nước miếng.

Như có linh cảm, Duẩn Hạo ngẩng đầu nhìn cậu, bình tĩnh nói, “Có thể ăn rồi.”

Cùng Duẩn Hạo ngồi xuống bàn, Tại Trung nhìn chằm chằm bữa tối phong phú trước mặt mình, có chút lúng túng. Không ngờ trước khi đi còn có cơ hội để Duẩn Hạo hầu hạ một lần. Bởi vì cảm thấy mỗi động tác nhỏ của Duẩn Hạo cũng đều rất hấp dẫn nên cậu nhìn đến ngẩn người.

Lúc ăn cơm, cử chỉ của Duẩn Hạo vẫn rất tao nhã, nhất định sẽ cầu nguyện trước khi ăn. Khi hắn nhắm mắt lại, lông mi dài thật dài che thành bóng râm, có cảm giác u buồn. Ăn từng miếng nhỏ, cẩn thận nhai nuốt, thực kiên nhẫn cắt đồ ăn thành từng miếng nhỏ. Thỉnh thoảng cần phải đầu lưỡi sẽ hơi nhúu mào, mang tính trẻ con.

Nhưng cho tới bây giờ, hắn chau bao giờ lộ ra biểu tình vui sướng.

Tại Trung thầm nghĩ, cậu muốn làm người đó, làm người dùng đồ ăn đổi lấy tươi cười của hắn. Duẩn Hạo thật sự rất lạnh lẽo, rất cô đơn.

Nhìn chăm chú vào Duẩn Hạo, trong lòng Tại Trung ngáy ngốc thầm nói

Chờ ta năm năm.

Năm năm này, xin cứ tìm một người hiểu người, yêu người; chờ đến khi ta trở lại, ta sẽ làm các món ngon cho người ăn.

“Nếu không ăn thì cái gì cũng nguội hết đây.”

Một câu nói làm bưng tỉnh người vẫn đang lang thang trong mộng. Tại Trung nhanh chóng cầm lấy dao nĩa chiến đấu với món bít tết trên bàn.

Duẩn Hạo cầm ly lên uống miếng nước, nói, “Mẹ ta nói muốn ta hảo hảo chiêu cố người, cho nên đừng thấy ta đang mang gánh nặng.”

Tại Trung hiểu được hàm ý trong những lời này. Ý Duẩn Hạo muốn nói, “Không phải lòng ta cam tình nguyện muốn chiêu cố người”. Cậu ngậy ngốc nở nụ cười, xấu hổ không thôi.

Có nên nói cho hắn biết, tối mai mình sẽ lên máy bay không? Nếu nói cho hắn biết, hắn khổ sở thì phải làm sao? Nếu không nói cho hắn biết, hắn có thể hận mình hay không? Nội tâm Tại Trung không yên. Tiệc đưa tiễn đã vui vẻ trải qua với bọn Xương Mân rồi; mẹ cũng thu xếp xong hành lý của mình rồi, cũng đã ăn dặn những thứ cần nhớ trong sinh hoạt hàng ngày rồi. Khóc cũng đã khóc rồi, cười cũng đã cười rồi.

Tất cả mọi việc đã thu xếp thỏa đáng, chỉ còn có mỗi Duẩn Hạo.

Tâm trạng Tại Trung lúc này không thể nói rõ chỉ trong một câu. Nhưng cậu cũng không tính nói. Cậu không dám tưởng tượng hậu quả khi nói ra. Cậu đã làm tổn thương Duẩn Hạo nhiều lắm rồi, không muốn lại lần nữa thương tổn hắn nữa.

“Không thoải mái sao?” Duẩn Hạo buông dao nĩa, hỏi, “Có phải không hợp khẩu vị không?”

Tại Trung lắc đầu, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Đây là lần cuối cùng dùng cơm với Duẩn Hạo, dù thế nào cũng không thể phá hỏng không khí. Tại Trung, người không được yếu đuối như vậy! Trăm ngàn lần không được yếu đuối như vậy!!!

“Nếu không thì...” Duẩn Hạo đưa khăn lên lau miệng, “Ta theo người vào bếp, người muốn ăn cái gì thì dạy ta, ta sẽ làm cho người.”

Nhìn đôi mắt thâm thúy của Duẩn Hạo, Tại Trung sợ hãi cự tuyệt, “Thiếu gia, không cần! Không cần...”

“Đêm nay thôi.”

“... Cái gì?”

“Chỉ đêm nay thôi, bỏ hết mấy thứ chết tiệt kia đi, đừng gọi ta là ‘thiếu gia’ nữa.” Thanh âm Duẩn Hạo có chút khó khăn.

Tại Trung giặt mình.

“Đêm nay trong nhà không có ai cả, người có thể coi mình là chủ nhân một lần không? Hai người chúng ta cùng uống rượu. Không phân biệt người hầu hay thiếu gia, chỉ cần biết người là Tại Trung, ta là Trịnh Duẩn Hạo.”

Những lời thành khẩn kia, trong nháy mắt đã làm lòng người chưa xót.

63. Chương 63: Make A Special 3

Tại Trung yên lặng nhìn Duẩn Hạo, nói không rõ là tư vị gì. Duẩn Hạo tựa hồ có chút khẩn trương, thật cẩn thận dựa theo chỉ dẫn của Tại Trung, chuẩn bị tốt từng loại từng loại nguyên liệu, sau đó cẩn cẩn dục dục làm thành từng món từng món. Thỉnh thoảng hắn lại quay đầu lại nhìn cậu, khi nhận được ánh mắt tán thành sẽ lại tiếp tục bận rộn.

Bộ dáng thực anh tuấn, thật sự rất được.

Hắn là thiên tài, thể hiện ở tất cả các phương diện, đương nhiên nấu nướng cũng không thành vấn đề.

Tại Trung khen không dứt miệng, Duẩn Hạo chỉ mỉm cười nhìn Tại Trung lang thôn hồ yết, sau đó nói, “Bây giờ ta đã hiểu tại sao người lại thích nấu ăn.”

“Hử?” Tại Trung mê mang nhìn hắn.

“Nhìn người trong lòng ăn là việc hạnh phúc nhất.” Duẩn Hạo thản nhiên mỉm cười.

Mà Tại Trung thì không thể chuyên tâm ăn được nữa.

Hòa hợp ăn cơm xong, Tại Trung nhìn Duẩn Hạo thu dọn bàn ăn sạch sẽ, ngay cả bàn ăn cũng lau qua một lần. Tại Trung phát hiện trong người Duẩn Hạo cũng ẩn chứa phẩm chất lao động, đã làm gì là làm đến tận cùng, tuyệt đối không qua loa đại khái. Nhìn hắn thế này, tâm lý Tại Trung cân bằng hơn, dần dần cũng đã thông suốt.

Dù sao cũng chỉ có một đêm, sao lại không hảo hảo nắm lấy chứ? Tạo ra thời khắc đẹp nhất, để có thể bỏ khuyết vào chỗ trống mà mình sắp sửa đối mặt trong năm năm tới.

“Mở ra!”

“Không!!”

“Nghe lời...”

“Người nói mở ra liền mở, dựa vào cái gì?!”

“Người dám phản kháng ta?! Người mở ra, nhanh chút!”

“Không! Trịnh Duẫn Hạo người tránh ra! Ngô...”

Đáng thương cho Tại Trung nằm sấp trên sofa liều mạng uống nước. Quỷ biết Duẫn Hạo cho mình uống thuốc gì, đáng đến tận bụng rồi a!

“Con bà nó, đáng như hoàng liên ấy!” Tại Trung bất mãn nói.

Duẫn Hạo liếc hắt một cái, “Thì đó là hoàng liên mà.”

“...”

Duẫn Hạo cười ngồi vào hắt bên cạnh, ôn nhu hỏi, “Buồn ngủ chưa?”

Tại Trung có chút mơ màng, lắc đầu.

Duẫn Hạo cười cười, “Chúng ta ta hoa viên tản bộ đi.”

Hai người sóng vai đi đến con đường nhỏ lát đá, Tại Trung mặc áo khoác của Duẫn Hạo, không cảm thấy lạnh chút nào. Lúc này cậu mới phát hiện, thì ra Duẫn Hạo đã cao hơn mình cả nửa cái đầu. Điều này làm cho cậu có chút buồn bực, hai cánh tay thả lỏng bên người, vung vung vẩy vẩy không mục đích, nhưng rồi lại nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì tay cậu đã bị Duẫn Hạo nắm chặt trong lòng bàn tay hắt.

Trái tim đập nhanh liên hồi, Tại Trung quay đầu nhìn sang Duẫn Hạo. Duẫn Hạo vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng biểu tình có hơi mất tự nhiên.

Tại Trung cúi đầu, cố gắng nhịn cười, trong lòng dâng lên cảm xúc ngọt ngào.

“Tại Trung...” Quả nhiên thanh âm hắt cũng run run.

“Sao vậy?”

Ách... Giống hết như mấy ông chú biến thái.

“Khi người và Kim Thái Viện nắm tay là cảm giác gì?”

Một chậu nước lạnh hắt lên đầu Tại Trung, làm trái tim cậu cũng lạnh xuống. Dùng sức hất tay Duẩn Hạo ra, quát, “Người cố ý khiêu khích phải không?! Người buông ta ra...”

Duẩn Hạo chẳng những không buông tay, ngược lại còn mượn lực Tại Trung, một tay kéo lấy cậu vào lòng, ra sức ôm chặt. Tại Trung giật mình, lập tức an tĩnh lại. Thì ra đã lâu như vậy nhưng vẫn không thể miễn dịch với Duẩn Hạo được.

Phù phù, phù phù, phù phù.

“Ta... Thấy người và cô ta nắm tay nhau, ghen tị muốn chết. Lúc đó ta rất muốn ôm lấy người, để ta được nắm tay người.”

“...” Tại Trung ngây ngốc ôm lại hắn, không dám đáp lại.

“Còn rất muốn làm như vậy nữa.” Duẩn Hạo nói xong, buông Tại Trung ra, hai tay chậm rãi nâng lên, ôm lấy mặt Tại Trung.

... Đợi chút... Tiểu tử này muốn làm sao?!

Tại Trung hoảng sợ, hô hấp cũng dồn dập.

Duẩn Hạo dừng lại ở gương mặt phiếm hồng của Tại Trung, cúi xuống hôn nhẹ lên môi cậu.

Ầm ầm ầm... Sơn băng địa liệt (đất rung núi lở)...

Đầu óc Tại Trung lần thứ hai trống rỗng.

Đôi môi nóng ẩm ẩm ướt của Duẩn Hạo lướt nghiền nát môi Tại Trung, hôn từng chút từng chút, như trên môi cậu có bảo vật dễ vỡ vậy. Tại Trung muốn giãy dụa, nhưng hai tay Duẩn Hạo dùng lực siết chặt cậu, không cho cậu động đậy,

Hai đôi môi cứ thế mà chặt chẽ tiếp hợp cùng một chỗ, nụ hôn cứ thế triền miên. Lưỡi Duẩn Hạo tham nhập vào miệng Tại Trung, Tại Trung thuận theo hấn mở miệng ra, mặc cho hấn thăm dò trong miệng

mình.

Tuy là bị động đón nhận nhưng cảm giác hạnh phúc dữ dội vẫn bao quanh cậu, tràn đầy tất cả các giác quan của cậu.

Thì ra hôn thật sự là cảm giác thế này đây.

Hồi lâu sau hai người mới chịu tách ra. Tại Trung khẳng định mặt mình đã đỏ như quả cà chua, không dám nhìn vào mắt Duẩn Hạo nữa.

Hoa viên đột nhiên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ. Thật kì lạ.

“Khụ...”

“Khụ...”

Duẩn Hạo sờ sờ tóc Tại Trung, mỉm cười hỏi, “Sao ngươi lại hồi hộp như thế?”

“... Ngươi thì không hồi hộp chắc?” Tại Trung phản bác.

Duẩn Hạo đắc ý nói, “Ta muốn cho ngươi biết, ta khác Kim Thái Viện chỗ nào.” Nói xong Duẩn Hạo xoay người đi về phía biệt thự.

Tại Trung trì độ theo dõi bóng dáng hần cả nửa ngày, cuối cùng chạy như điên, vừa đuổi theo vừa hô to, “Con bà nó... Lão tử chưa bao giờ hôn cô ta!! Ngươi đừng vu oan cho người khác!”

64. Chương 64: Make A Special 4

Ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài, mười ngón tay đan nhau.

Đầu Tại Trung tựa vào vai Duẩn Hạo, lẳng lặng hưởng thụ không khí bình yên này.

Duẩn Hạo vẫn không nhúc nhích, chỉ ôm chặt lấy cậu, khóe miệng vẫn không ngừng nhếch lên.

Tại Trung biết mình rất ích kỉ, ngày mai đã phải đi rồi mà đêm nay vẫn ôm ôm ấp ấp Duẩn Hạo.

Nhưng cậu luyện tiếc phải đánh vỡ cảnh tượng như mơ này. Cậu rất thích Duẩn Hạo, cho dù chỉ là một giây nằm mơ cũng được, cậu cũng không muốn phải tỉnh lại. Bởi vì cậu biết rõ, sau giấc mộng này, Duẩn Hạo sẽ hận mình, sẽ dần dần xoa bỏ hình ảnh mình trong cuộc đời hắn.

Để ta ích kỉ một chút đi... Chỉ một lần này thôi...

“Tại Trung... Người thực yếu ớt, lại mềm lòng, dễ dàng bị thương. Người cứ như vậy sẽ làm ta lo lắng... Ta không an tâm giao người cho bất cứ ai cả.”

Duẩn Hạo ôn nhu hôn lên tóc Tại Trung, trong mắt là vô số thâm tình.

“Dù người có ép buộc chính mình phải quên cũng chẳng giải quyết được gì. Không phải người thích ta sao?” Duẩn Hạo xoay Tại Trung lại, nhìn thẳng vào cậu, “Vì sao chúng ta phải đắn đo nhiều như vậy? Ta đã tốt nghiệp rồi, không muốn lại lãng phí thời gian nữa.”

Tại Trung cắn môi dưới, không trả lời.

Vì sao bây giờ người mới hạ quyết tâm chứ? Nếu người làm sớm một chút, không, nếu sớm một năm...

Quên đi, kết quả đều giống nhau cả thôi.

Duẩn Hạo ôm chặt lấy thân mình gầy yếu của cậu, không ngừng run run, hận không thể khảm Tại Trung vào thân thể của mình. Tim Tại Trung đau như bị dao cắt, để Duẩn Hạo ôm vào ngực hắn, thấp giọng khóc.

Duẩn Hạo... Không còn kịp nữa rồi...

Thật ra ta vẫn biết, tình yêu và hạnh phúc là hai việc khác nhau.

Ta có được tình yêu của người như vậy là đủ rồi. Người có ta ở bên cạnh hay không, điều đó không quan trọng.

Tại Trung hi vọng Duẩn Hạo có thể hiểu được điều này.

Từng nụ hôn nhỏ vun đống trên trán, chóp mũi, mắt và môi Duẩn Hạo; tuy chỉ là những nụ hôn trúc trắc nhưng lại tràn ngập kích tình. Tại Trung muốn dùng những nụ hôn này để báo đáp lại tấm lòng của Duẩn Hạo. Chỉ là không biết, lần hôn này có phải là lần cuối cùng hay không.

Chỉ cần nghĩ đến đây, lòng Tại Trung lại vô cùng đau đớn.

Đột nhiên, Duẩn Hạo ôm lấy mặt Tại Trung, chủ động đảo lại những nụ hôn của cậu. Nụ hôn kịch liệt mà bá đạo làm Tại Trung khó có thể chống đỡ. Cậu không tự giác ngửa ra sau, nhất thời chân không trụ vững, ngã mạnh lên giường.

Như vậy liền hình thành tư thế kẻ trên người dưới.

Độ ẩm nóng quá cao làm Tại Trung hơi khó thở. Cậu giãy dụa, “Duẩn... Duẩn Hạo... Người làm gì... Ngô...”

Cậu không thể nói hoàn chỉnh thành câu, từng lời bị bao phủ trong không khí ám muội.

Không biết qua bao lâu, Duẩn Hạo rốt cục ngừng lại, dùng đôi mắt hừng hực lửa dục nhìn Tại Trung chăm chú, thanh âm mơ hồ, “Tại Trung... Có thể chứ?”

Tại Trung bị hôn đến ý loạn tình mê, ngơ ngác nhìn Duẩn Hạo, không ngừng thở dốc.

Duẩn Hạo lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp, thâm tình hôn xuống...

.....

Trong khoảng khắc bị tiến vào, mồ hôi và nước mắt Tại Trung cùng nhau rơi xuống. Cơn đau buốt đến tận xương tủy làm cậu không tự chủ mà co chặt người lại.

Nhưng đây là cơn đau Duẩn Hạo gây ra cho cậu, cho nên dù có thế nào thì cậu vẫn có thể chịu được.

Duẩn Hạo chậm rãi luật động trong cơ thể cậu, hai người ôm chặt lấy nhau, tiếng rên rỉ cứ từng hồi tiếp một hồi.

Tại Trung khó có thể đè nén nội tâm cuồng nhiệt, cậu thấy được biểu tình mất hồn của Duẩn Hạo.

Gọi cảm mà lại khản trương.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Ta đem tất cả những thứ ta có cho người. Sau hừng đông ngày mai, xin người đừng hận ta...

Được không?

65. Chương 65: Make A Special 5

Đau đầu đau quá a...

Sau khi Tại Trung tỉnh lại chỉ có cảm giác này. Trước đây dù có ba ngày không đi toilet cũng không khổ sở đến thế này. Cậu nằm trên giường, cảm thấy cả người như muốn rã cả ra.

Trình Duẫn Hạo chết tiệt, lúc hôn môi ôn nhu như thế mà sao lúc làm lại mạnh như quái thú a... Người ta rõ ràng vẫn còn đang sốt mà... Lây bệnh cho người luôn!

“Tỉnh?” Đẩy cửa vào, Duẫn Hạo mỉm cười, hiển nhiên tâm tình tốt lắm, bộ dáng thần thanh khí爽. Điều này làm cho Tại Trung phi thường khó chịu. Cậu tức giận hừ một tiếng, muốn quay người lại.

“Tức giận?” Duẫn Hạo nhẹ nhàng hôn hôn cậu, dỗ dành, “Ta là lần đầu tiên, lại nhìn lâu như vậy, khó tránh khỏi không không chế được...”

“Hừ.”

“Được rồi được rồi, đừng giận nữa, về sau ta sẽ chú ý.” Duẫn Hạo sủng nịch nói, “Tính tình Tại Trung của chúng ta là thích ồn ào mà, tối qua không phải người cũng rất thoải mái sao?”

Tại Trung vừa nghe, mặt phùng! một cái, đỏ rực lên, cầm gối đầu lên đập lấy đập để, “Người lưu manh a! Lời như thế mà cũng nói được!”

Duẫn Hạo cũng không trốn tránh, nhận cú đập của Tại Trung. Đập một lát, Tại Trung thu tay, ngáp ngừng nói, “Dựa vào đâu mà ta phải ở dưới...?”

“Vậy lần sau cho người lên trên.” Duẫn Hạo chớp chớp mắt.

Lần sau...

Tại Trung cười khổ một tiếng, lắc đầu, “Không sao cả.”

Bởi vì sẽ không có lần sau nữa.

Tối hôm qua ôm, hôn môi, âu yếm, luật động, đều chỉ có thể dừng lại ở tối hôm qua, không thể kéo dài đến tận hôm nay.

Duẫn Hạo ôn nhu nói, “Tại Trung, ta nghĩ rồi, chỉ cần ở cùng nhau, chuyện đó sau này có thể từ từ giải quyết. Chỉ cần người không trốn tránh nữa, chúng ta nhất định có thể ở cùng nhau.”

Nhìn ánh mắt hần phát sáng, Tại Trung không nói nổi câu nào.

“Được rồi, hôm nay ta phải đến công ty ba ta, người tự chăm sóc mình đi. Tối nay ta sẽ về. Mẹ ta và mọi người có lẽ cũng sắp về rồi, người ngoan ngoãn a.”

Tại Trung gật gật đầu, nở nụ cười với hần.

Mãi cho đến bóng dáng thon dài của Duẩn Hạo biến mất ở cửa, nụ cười trên mặt Tại Trung mới ngưng kết thành một giọt nước mắt, rơi xuống.

Duẩn Hạo nói với cậu, lần này tuyệt đối không được buông tay nữa.

Nhưng cậu đã quyết định phải rời đi rồi, có cùng nắm tay nhau được nữa không cũng không sao cả. Tại Trung còn tưởng rằng có được giấc mộng kia là mình có thể thanh thản ra đi, nhưng cậu đã sai rồi. Bây giờ không chỉ thân thể của cậu đau, mà còn có trái tim.

Biết rõ hi vọng cuối cùng này chỉ có thể biến thành hy vọng xa vời, nhưng cậu vẫn cho Duẩn Hạo.

Cậu giao chính mình cho hần, không giữ lại bất cứ thứ gì.

Nhưng tâm tình cậu chưa bao giờ nặng nề như thế này. Chỉ cần nhớ đến khuôn mặt tràn đầy tin tưởng kia, nụ cười xinh đẹp kia của Duẩn Hạo là cậu đã đau đến không thở nổi.

Duẩn Hạo nói, tin tưởng ta.

Duẩn Hạo nói, phải kiên trì.

Duẩn Hạo nói, chúng ta có thể.

Nhưng mà... Duẩn Hạo, ta không biết trong lòng ta muốn cái gì cả...

Tại Trung khóc ướt gối của Duẩn Hạo, sau đó đứng dậy xuống giường, chuẩn bị những thứ cuối cùng.

Buổi tối đến rất nhanh. Duẩn Hạo còn chưa trở về.

Những lời từ biệt trước khi đi lúc nào cũng có chút thương cảm. Tại Trung cúi chào ba lần với Trịnh phu

nhân và mẹ mình, sau đó cùng Xương Mân và Đồng Lôi ra sân bay.

Từ sau xe nhìn lại, cửa nhà Trịnh gia mà mình đã sống tám năm trời, càng lúc càng cách xa...

Càng lúc càng xa.

Cho đến khi bị một loạt cây cối che khuất tầm mắt.

Có thể nào cũng như chưa nhìn đủ, vẫn chưa thấy mặt Duẩn Hạo.

Nhưng cậu phải học được cách buông tay.

Vì tương lai tốt đẹp sau này.

Ánh đèn rực rỡ, cảnh đêm Seoul vẫn như đẹp đến say lòng người.

Tại Trung nhìn cảnh tượng bên ngoài qua cửa kính, kinh ngạc hỏi, “Xương Mân a... Mày nói xem tại sao mọi người cứ phải chen chen chúc chúc nhau trên đường thế hả?”

Xương Mân không trả lời.

“... Tao nghĩ có lẽ là vì muốn che dấu sự cô đơn của chính mình,” Tại Trung như đang đọc thoại, “Bên cạnh Duẩn Hạo có bao nhiêu người vây quanh như vậy, nhưng hắn cũng như những người này, đều cô đơn cả...”

“Tại Trung a...” Đồng Lôi lo lắng nhìn cậu.

“Sau khi ta đi rồi, hai người nhất định phải hảo hảo chiều cổ Duẩn Hạo, trăm ngàn lần đừng để hắn cảm thấy cô đơn... Dù hai người có bận rộn thế nào, chỉ cần hắn muốn tìm đến hai người, hai người nhất định phải đến. Đừng nhắc đến chó trước mặt hắn, cũng đừng ngắt lời hắn... Đừng để hắn ngơ ngẩn một mình, nếu không hắn sẽ cô đơn lắm...”

Tâm trạng Đồng Lôi và Xương Mân cũng rất nặng nề, cũng không mở miệng.

“Đừng để hắn vất vả... Sau này hắn phải vừa học vừa làm... Hai người phải khuyên hắn nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng làm việc quá vất vả... Hai người có lẽ cũng sẽ rất bận, nhưng... chỉ cần dành ra chút ít thời gian cũng được... đến xem hắn.”

Một đường yên tĩnh.

Tạm biệt Duẩn Hạo.

Khi chúng ta rốt cục hiểu được tình yêu là thế nào, lại thường vì những thứ khác quan trọng hơn mà bỏ rơi nó. Ta đang không ngừng gặp và cũng đồng thời đánh mất cơ hội học được cách trưởng thành. Thực cảm tạ, bởi trong những năm tháng trưởng thành của ta, vẫn luôn có người.

66. Chương 66: Phiên Ngoại [Đồng Lô]

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, thật ra cuộc sống này rất dễ dàng. Áo đến đưa tay, cơm đến há mồm.

Như vậy có gì là không tốt? Ít nhất, trong mắt tôi, thế giới này tốt đẹp như vậy đấy.

Nhưng Trịnh Duẩn Hạo và Tại Trung là trường hợp đặc biệt.

Trịnh Duẩn Hạo cái gì cũng có, nhưng hắn cũng không hạnh phúc. Ngược lại, Tại Trung nhìn như cái gì cũng không có, nhưng cậu ta còn hạnh phúc hơn bất cứ ai.

Cho nên tôi cảm thấy, bọn họ rất hợp nhau.

Tại Trung là đứa con hiếu thuận, nếu cậu ta không phải đoạn tụ thì tôi nghĩ chắc hẳn cũng là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều cô gái. Tuy cậu ta luôn bày trò quái đản nào đó, tính tình lại thích đùa giỡn người khác, nhưng bởi vì có Duẩn Hạo vừa chiều vừa yêu, cho nên cuộc sống của cậu ta rất tự do thoải mái. Tôi hâm mộ hai người bọn họ, bởi vì bọn họ gặp nhau trong bất hạnh, sau đó đều rất hạnh phúc.

Thật ra việc Tại Trung rời đi thì mọi người nên vui vẻ mới đúng. Cậu ta có cơ hội đến Pháp du học, tương lai có thể tự tay phụng dưỡng bác gái rồi, lại có thể tạo dựng được gia đình cho riêng mình. Đây cũng coi như là trách nhiệm của một người đàn ông a. Nhưng sai là sai ở chỗ, cậu ta đã yêu Duẩn Hạo.

Tôi nghĩ tôi và Tại Trung có điểm giống nhau. Hai người bọn tôi đều đã từng thích Duẩn Hạo, nhưng ý nghĩa của cái thích đó lại hoàn toàn khác nhau. Tôi gần như ái mộ hắn, nhưng tình cảm của cậu ta còn hơn thế nữa, cậu ta đã khó có thể dứt bỏ hắn được nữa rồi. Đây cũng là lý do vì sao khi cậu ta từ biệt Seoul lại rơi lệ đầy mặt.

Mà tôi biết, cậu ta là một người kiên cường.

Nghe Tuấn Tú nói, sau khi Tại Trung đến Paris không làm gì cả, trước tiên sinh bệnh một trận đã. Rõ ràng miệng đầy vết phỏng rộp cả lên mà trong điện thoại gọi về vẫn còn giả vờ hoạt báo, nói rằng bên này

tốt lắm.

Tôi quen cậu ta quá muộn, không biết trước kia cậu ta đã chịu những khổ cực gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được, cậu ta là người rất quý trọng người nhà và bạn bè.

Cậu ta nhất định là đã chịu qua mất mát, mới có thể biết quý trọng như vậy.

Mỗi khi nhớ tới một Tại Trung như vậy, tôi đều thấy buồn.

Nhưng mà ở Seoul này còn có một người, không biết hắn có khổ sở hay không. Hoặc phải nói là, không biết hắn có hận hay không.

Hắn dùng hận ý nồng đậm để hồi bào lại cái thế giới này.

Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo hận mỗi người chúng tôi. Tại Trung đi rồi, chúng tôi có đến Trịnh gia một lần. Duẩn Hạo ngồi trong phòng, dùng ngữ khí rất bình tĩnh mà nói, hắn hận mỗi người chúng tôi. Chúng tôi đều biết Tại Trung phải đi, chỉ có mình hắn không biết gì cả. Hắn hận Tại Trung đi không từ già, càng hận chúng tôi thờ ơ lạnh nhạt. Còn nói Tại Trung rõ ràng đã đồng ý với hắn sẽ ở cùng nhau, thế mà lại cho hắn một kinh hỉ như vậy.

Duẩn Hạo là người như vậy đấy, hi vọng không hiện ra mặt. Bất luận hắn có tâm tình thế nào, chúng tôi cũng không thể nhìn ra. Còn người duy nhất có thể hiểu hắn – Tại Trung – nay lại đến một đất nước khác xa xôi mất rồi.

Chúng tôi cũng rất lo cho Duẩn Hạo, nhưng Duẩn Hạo cự tuyệt tất cả mọi người, hắn tự phong bế chính mình, bắt đầu những ngày sống độc lai độc vãng.

Một mình ăn cơm, một mình đọc sách, một mình trên đường.

Một mình làm tất cả những chuyện mà vốn phải là mọi người cùng nhau làm.

Chúng tôi cũng biết, lần này hắn hận thật rồi.

Tại Trung dặn chúng tôi, bất luận thế nào cũng phải ở cạnh Duẩn Hạo, đừng để hắn thấy cô độc. Nhưng Tại Trung à, cậu thật đúng là người ngu ngốc. Chỉ cần không phải là cậu, bên cạnh Duẩn Hạo có bao nhiêu người vây quanh thì có ích gì chứ? Hắn đã căm hận tất cả, cậu muốn chúng tôi phải lấy cái gì cứu hắn đây?

Tuấn Tú nói, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thấy Duẩn Hạo gọi điện đến Paris. Trước kia hắn còn thường gọi điện đến, nói chuyện phiếm với y, nhưng bây giờ, ngay cả em trai mình – Tuấn Tú – hắn cũng cự tuyệt rồi. Còn Tại Trung, vẫn mỗi ngày mỗi ngày canh giữ bên cạnh chiếc điện thoại.

Có lẽ cậu ta còn chưa biết tình trạng Duẩn Hạo bây giờ; hoặc cũng có lẽ cậu ta đã đoán được, nhưng vẫn ôm hi vọng.

Không có Tại Trung, Trịnh gia rất lạnh. Tôi và Xương Mân vì đã đồng ý với Tại Trung nên thường đến đó thăm Duẩn Hạo. Mỗi khi nhìn thấy bóng dáng cô độc của Duẩn Hạo, lòng tôi đều thấy đau đớn. Tôi nghĩ hắn Duẩn Hạo hiểu được ý Tại Trung, nhưng Xương Mân nói, hắn hiểu được sao chứ, căn bản là không giải quyết được gì cả.

Sự thật là, Tại Trung đã bỏ rơi Duẩn Hạo, bỏ đi một mình. Hơn nữa là đi không từ giả.

Chúng tôi đều đã vào đại học Seoul. Tại Trung cũng thuận lợi nhập học.

Nhưng tình trạng của Duẩn Hạo vẫn làm người ta lo lắng. Hắn thuần túy là đang giận lấy mà thôi, lại đối kháng với tất cả mọi người. Không chỉ cả ngày trầm mặc mà càng ngày càng lạnh khốc. Mà những bức ảnh Tại Trung gửi về, cái nào cũng là vẻ mặt tươi cười, như một xuân phong (cây cỏ trong gió xuân aka vui vẻ rạng rỡ). Duẩn Hạo hỏi tôi cho mượn một hai bức, nhưng chỉ là cầm trên tay xem một cái là nhất định sẽ xá nát nó, nghênh ngang bỏ đi.

Ta sợ một Duẩn Hạo như vậy. Cả đời này, tôi chưa từng sợ thứ gì, nhưng rốt cuộc tôi lại sợ hắn.

Sợ bộ dáng lúc nào có thể vứt bỏ mọi người của hắn.

Tôi biết, hắn và Tại Trung, có lẽ vĩnh viễn cũng không có hi vọng gì. Tại Trung có thành công hay không, có trở về hay không, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mọi người lẫn vào đám đông náo nhiệt, chỉ vì muốn che giấu nội tâm tịch mịch của mình.

Nhưng Duẩn Hạo rời xa đám người náo nhiệt đó, cũng là người cô độc nhất.

67. Chương 67: Make A Lost 1

Tại Trung làm thêm ở một cửa hàng nguyên liệu nhỏ. Ông chủ là một người đàn ông Pháp khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, bụng phệ, lúc nào cũng tươi cười; đối với sự chăm chỉ học hỏi của Tại Trung, ông hữu

vấn tất đáp (đã hỏi là sẽ trả lời). Không bao lâu, Tại Trung đã học được cách làm bơ. Nhưng cậu phát hiện, vì nguyên liệu khác nhau mà cho ra các loại bơ có hương vị và màu sắc cũng khác nhau. Cho nên cậu lai bắt đầu nghiên cứu cách chọn nguyên liệu và cách dùng.

Tóm lại, cậu dành tất cả thời gian mình có để cố gắng học, không cho mình chút chỗ trống.

Nhưng cậu lại phát hiện, cách thôi miên chính mình thế này cũng chỉ vô dụng.

Tại Trung vẫn thường nghĩ, bây giờ Duẩn Hạo đang làm gì. Có phải đang ăn cơm không, học có vất vả không. Mỗi ngày cậu đều chờ bên điện thoại; bởi vì sợ múi giờ khác nhau mà không nhận được điện thoại của hắn nên ngay cả đêm cậu cũng thức canh, muốn Xương Mân nói cho mình chút ít tin tức về Duẩn Hạo. Xương Mân lại luôn ấp úng, nói qua loa đại khái.

Có gấp cũng vô dụng, Tại Trung đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tuấn Tú thích nướng trên giường, buổi sáng bác cả luôn trưng vẻ mặt bất đắc dĩ nói với cậu, “Tại Trung a, cháu đi gọi nó rời giường đi.” Tại Trung tự nghĩ ra một bộ pháp rời giường, dùng thử trên người Tuấn Tú thấy bách thí bất sàng (thử trăm lần, khó chịu cả trăm). Hai người ăn sáng xong, được bác cả lái xe đưa đến trường học.

Tuấn Tú học kiến trúc.

Quý mới biết vì sao y lại học kiến trúc, Tuấn Tú nói với Tại Trung lý do là, y thích tháp Eiffel và Khải Hoàn Môn.

Sau đó Tại Trung mới biết được, thì ra người bạn trai đã mất của Tuấn Tú học kiến trúc.

Tại Trung nhìn Tuấn Tú, cảm thấy tình yêu thật ra có thể rất dài rất lâu, cho nên cậu tự an ủi chính mình, nhất thời không quên được Duẩn Hạo cũng là bình thường thôi. Tự mình ngáy ngốc cười, sau đó chắc chắn sẽ bị Tuấn Tú khinh bỉ.

Bù lại, tiếng Pháp thật đúng là không phải tốt. Tại Trung cảm thán, nếu mình có thể nói đợ một chút thì tốt biết bao. Có lẽ vì mỗi ngày phải làm việc nhiều, lúc nào cậu cũng cảm sách tiếng Pháp khổ cực nghiên cứu. Cứ nghĩ đến bộ dáng nhú mày trợn mắt trước đây của Duẩn Hạo là Tại Trung lừa mình dối người, nói thâm, ‘không sao, không sao cả, ta nhất định còn học nhanh hơn hắn.’

Nơi nơi đều là người ngoại quốc, nơi nơi đều nói tiếng ngoại quốc.

Tại Trung rất muốn về nhà, nhưng cậu cũng không nói với mẹ.

Lần trước gọi điện thoại về, mẹ ôm điện thoại khóc lóc, vậy là tiền cước quốc tế đường dài đắt đó như vậy

đều bị mẹ khóc hết sạch. Sau đó Tại Trung thông minh hơn, sau này muốn gặp mẹ liền mở webtrócám nói chuyện. Nhưng nói với mẹ vài lần mà mẹ cậu vẫn không chịu.

Kỳ thật Tại Trung hi vọng mẹ cậu sẽ nhờ Duẩn Hạo giúp. Nhưng mẹ cậu không nhờ, cũng không biết có phải Duẩn Hạo không đồng ý hay không.

Dù sao Tại Trung đã lâu, lâu lắm rồi không được nhìn thấy Duẩn Hạo.

Làm việc xong về nhà, Tại Trung về phòng trước, tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới mang vài món ăn mới học được đưa cho bác cả. Bác trai và bác gái đều rất tốt, một nhà bốn người hòa thuận vui vẻ. Cho nên có gì Tại Trung cũng đều nói với bọn họ.

“Tại Trung đã về rồi à?” Bác trai đang sắp xếp lại album ảnh, thấy Tại Trung, mỉm cười cho cậu vào.

“Hôm nay cháu làm cá hồi mousse* giáo sư cho cháu điểm cao nhất.” Tại Trung tự hào nói.

(*nguyên văn là khuê ngư mộ ti (): là món cá hồi bánh mousse ấy. ai thích thì cứ gg mà hỏi nhé)

Bác trai lộ vẻ vui mừng, xoa xoa tay ngồi xuống bàn, tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

“Tại Trung, tay nghề của cháu tốt lắm, ha ha ha!!!”

“Bác thích thì mỗi ngày cháu đều làm cho bác.” Tại Trung nở nụ cười.

“Không cần đâu, Tuần Tú biết lại bọn bọn ta bắt cháu làm, ha ha!” Bác trai vui vẻ nói.

Tại Trung nhìn cuốn album trên bàn, lật lật hai ba trang.

Bác trai chú ý thấy, hỏi, “Muốn xem chút không? Trong đó đều là ảnh chụp mới đây của Duẩn Hạo và Tuần Tú đó. Ta cũng hơi nhớ Duẩn Hạo, cho nên mới lấy ra xem. Hai thằng nhóc kia trước đây rất giống nhau, nhưng càng lớn càng khác nhau a. Tính cách cũng chẳng giống nữa.”

Nghe thấy bác trai thở dài, Tại Trung kinh ngạc hỏi, “Không phải từ nhỏ Duẩn Hạo đã rất trầm mặc sao?”

“Đúng vậy, trước kia Tuần Tú cũng thực trầm mặc... Ha ha, với tính cách của ba ba chúng nó thì có thể khác được sao chứ?! Duẩn Hạo a, rất nghe lời ba ba nó đấy, đáp ứng với ba ba nó là sẽ kế thừa công ty... Trưởng thành sớm lắm.”

Tại Trung cứ giở từng trang từng trang, kỉ niệm lại từng chút từng chút tràn ra.

Trên tấm ảnh là Duẩn Hạo, nổi bật với khuôn mặt lạnh lùng, bộ dáng lạnh như băng, giống hệt như lần đầu tiên cậu thấy hắn. Tại Trung nhin không được cười rộ lên, cười hai tiếng, cái mũi vừa chua vừa xót.

Duẩn Hạo khi còn bé a...

Rõ ràng mình đã gặp rồi, sao lại xem thế nào cũng không thấy đủ chứ...

“Ồ chung với tăng nhóc kia lâu như vậy, cháu nhất định cũng chịu không ít ức hiếp, đúng không?” Bác trai hỏi.

Tại Trung không nói. Nếu cậu nói, người bị ức hiếp là Duẩn Hạo, bác ấy sẽ tin chắc?

“Cháu có liên lạc với Duẩn Hạo không?”

Tại Trung ngắc người, “... Không có.”

Bác trai thở dài, “Không biết thằng nhóc kia làm sao, mấy hôm trước mẹ nó gọi điện đến tố khổ với ta, nói bây giờ tính tình nó càng lúc càng quái đản. Tại Trung, cháu có quan hệ tốt với nó như vậy, cháu liên lạc với nó đi.”

“Vâng.” Mũi Tại Trung có hơi cay cay.

68. Chương 68: Make A Lost 2

Đặc biệt ở nhà bếp làm bánh mì tỏi mà Tuấn Tú thích ăn, Tại Trung bưng một ly sữa lên lầu. Đẩy cửa ra, lại nhìn thấy Tuấn Tú ở đối diện đang lau nước mắt.

Tại Trung hoảng sợ, chạy tới kéo y, “Tuấn Tú? Em sao vậy?! Phát sinh chuyện gì?”

Tuấn Tú hai mắt sưng đỏ, bỏ nhào vào lòng Tại Trung, lớn tiếng khóc, “Anh... Anh em sao lại biến thành như vậy... Ô ô...”

Tim Tại Trung như xoắn lại.

“Trước kia dù tâm trạng anh ấy có không tốt cũng không bao giờ hung dữ với em... Vừa rồi anh ấy lại mắng

em...” Tuấn Tú khản giọng khóc, nhưng nhanh chóng lại nín, “Bánh mì tỏi?”

Tại Trung có chút mê muội, nhìn Tuấn Tú máy móc đi đến cạnh bàn, cầm lấy một miếng bỏ vào miệng.

“ ... ”

Tuấn Tú ngượng ngùng xem hắn, xấu hổ nói, “Vốn em cũng chẳng muốn khóc đâu... Nhưng anh em bây giờ rất kì quái...”

Tại Trung cười khở hai tiếng, đem sữa đưa cho y.

“Tại Trung ca, anh hòa hảo với anh em được không a? Hai người không hòa hảo, tất cả mọi người bọn em đều bị vạ lây.”

“Tuấn Tú...”

“Chẳng lẽ anh không biết sao?! Tính tình anh em biến đổi thế con không phải vì anh sao?!” Tuấn Tú nhét bánh vào miệng, nhai nhai một hồi, ngữ khí mang theo chút oán hận, “Nói thật đi, cứ thế bỏ lại anh em như vậy không phải rất kém cỏi sao?!”

Tại Trung vừa nghe, mũi liền chua chua. Tuấn Tú chú ý, vội vàng giải thích, “Tại Trung ca... Em không phải có ý đó, anh cũng biết em nói chuyện chưa bao giờ chú ý mà... Em...”

“Không sao, Tuấn Tú, em nói dối.” Tại Trung cúi đầu, cả người như bị nhốt vào hầm băng.

Tuấn Tú ảo não nhìn cậu.

“Anh cũng không biết mình thế nào nữa, vốn anh cũng cho rằng mình đã có thể hạ quyết tâm rồi. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Duẩn Hạo là lại thấy khổ sở đến khó chịu.” Tại Trung ủ rũ nói, “Bây giờ hắn biến thành như vậy, anh cũng không biết nên làm sao bây giờ.”

Tuấn Tú nghĩ nghĩ, nói, “Anh... có muốn gọi điện cho anh em không?”

Nằm trên giường, Tại Trung lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Bây giờ hắn là Duẩn Hạo vừa mới rời giường thôi, không biết tối qua hắn ngủ có ngon không.

Hai giờ sáng, tâm tình Tại Trung phức tạp khó chịu.

Đến Paris đã nửa năm, nhưng ngay cả một chút tin tức của Duẫn Hạo cũng không có. Bây giờ ngay cả chính bản thân cậu cũng thấy khó hiểu. Thời gian dài như vậy, mình đã sống thế nào mà trải qua được?

Nhớ đến bộ dáng bác trai thở dài cùng với khuôn mặt phiền muộn của Tuấn Tú, Tại Trung lại không yên. Không biết vì sao, đêm nay lại đặc biệt nhớ đến Duẫn Hạo.

Nhưng cuối cùng, Tại Trung vẫn không thể đuổi dây số kia ra khỏi đầu.

Thời gian cứ như vậy, từng ngày từng ngày trôi qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/make-a-secret-yunjae>